

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΘΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΟΛΥΜΠῳ ΟΡΕΙ ΤΗΣ ΘΕΤΤΑΛΙΑΣ ΕΚΛΑΜΨΑΝΤΟΣ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝῃ Τῇ ΚΓ' ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Τανὺν τὴ τρίτον τυπὰς ἐκδοθεῖσα
τῇ δαπάνῃ τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῇ φιλοτίμῳ
συνδρομῇ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1901

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΜΗΝΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ: ΚΓ'.

ΤΟΥ ΘΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΟΛΥΜΠῳ ΤΗΣ ΘΕΤΤΑΛΙΑΣ Ὅρει ἐκλάμ-
ψαντος, τοῦ νέου Ἀσκητοῦ.

Ἐσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ ἱστῶμεν στίχους δ'
Προσόμοια ἡχῶς α' Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν Οὐρανίων ἀψίδων περιϋπτάμενος, δι' ἀρετῆς ἐνθέου, Διονύσιε πάτερ,
ὑπέδυσ ἐν τῷ γνόφῳ, δι' ἧς ἀληθῶς, οὐκ ἐν αἰνίγμασιν Ὅσιε, ἀλλ' ἐν
τῇ χάριτι ὤφθης τῇ τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐλλάμψεις εἰσδεχόμενος.

Ταῖς ἀρεταῖς ἐκλαμπρύνας, ψυχὴν καὶ ἔννοιαν, πρὸς Οὐρανὸν μετήχθης,
εἰς Χριστοῦ βασιλείαν, Διονύσιε τρισμάκαρ προσφέρων αὐτῷ, τὰ τῶν
πόνων σου δράγματα, ἐν τῷ Ὀλύμπῳ φωστὴρ γὰρ ἀναδειχθεὶς, τῆς ἀγείρω
ἀπολαύεις τρυφῆς.

Τὸ ὁμοούσιον ὄντως Τριάς ἡ ἀναρχος ἐν σοὶ γὰρ ἀνεφάνη, ἐν Ὀλύμπῳ
Ὅρει, Ὅσιε τρισμάκαρ, τρισάκτινον φῶς, ἐνθα νῦν κεκαλλώπισται,
ὁ πανσεβάσμιος οὗτος Θεὸς Ναὸς, ἐν ᾧ ἐστῶτες ἀγαλλόμεθα.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, δεῦτε τιμῆσωμεν· τὸν ἐν Ὀλύμπῳ τῷ Ὁρει, ἀναλάμψαντα μέγαν, τὸν Θεὸν νῦν φρουρὸν τε, ἡμῶν τῶν πιστῶς, ἐκτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ, τὸν Διονύσιον τοίνυν τὸν παμφαῆ, τὸν πρεσβεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα ἡχος, πλ. β'.

Οἷς Πάτερ Διονύσιε, σὺ ἄλλος Ἡλίας ὤφθης ἐν Ὁρει διαιτώμενος. ἕως οὐ καὶ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὁρει ἐλθὼν, ἔλλαμψας ὡς ἀστὴρ φαεινότατος· ἐν μέσῳ δὲ τῶν δύο αὐτοῦ μεγίστων κορυφῶν, ἔνθα τὸ κάλλιπτον καὶ κρυερόν ὕδωρ, μετ' ἡχοῦ σφοδροῦ κατέρχεται, τῇ ὀψει τῶν ὁρωμένων θελγθεὶς, τὴν τῆς Ζωαρχικῆς Τριάδος Μοῆν ἰδίαις χερσὶν ἔπηξας, καὶ πλῆθος τῶν Μοναστῶν συνήθροισας, ἥτις ἐσύτερον μεγίστη, παρά τινων εὐλαβῶν ἀνοικοδομήθη· ἐν ἧ καὶ ἡμεῖς νῦν οἱ εὐτελεῖς δοῦλοί σου ἐστῶτες ὑμνοῦμεν τὸν Τρισυπόστατον Θεόν, ἀλλ' ὦ Πατέρων τρισόλβιε, καὶ ἡμῶν ἀντίληπτορ μέγιστε, μὴ ἐλλείπῃς πρεσβεύων αἰεὶ τῶν ὅλων Κύριον, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Εἰς τὸν στίχον. Προσόμοια. ἡχος, β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δόλους τῶν πονηρῶν, δαιμόνων θριαμβούσας, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυνάμει, ἐτράνωσας τὴν δόξαν, Χριστοῦ Πάτερ Διονύσιε.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Ηρῆς ὡς Ἡλιοῦ, ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὁρει, καὶ συνεκράθης μάκαρ, ἀμέσως τῇ Τριάδι Διονύσιε παγκόσμιε.

Μακάριος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φέρων ἐν ταῖς χερσὶ, σοῦ Πάτερ τοῦ Κυρίου, Σταυρὸν τὰ τῶν δαιμόνων, φαντάσματα τελείως, Διονύσιε, ἡφάνισας.

Δόξα, ἡχος, β'.

Οἷς Πάτερ Διονύσιε, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ἐν τῷ τοῦ Ἀθωνος Ὁρει, ἐκείθεν ἀπάρας καὶ ἐν ἑτέροις Ὁρει, τῷ κρύει καὶ τῷ παγετῷ πιεζόμενος, μᾶλλον δὲ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῆς Θετταλίας Ὁρει, πολλῶν ψυχῶν ὠφελείας ἕνεκα θαυματουργὸς ἀναδείχθεις, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἀγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδῶν· νῦν δὲ τῷ Θεῷ φωτὶ καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Τροπάριον, ἡχος, α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι Ἀγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιε· νηστείαν, ἀγρυπνίαν, προσευχήν, Οὐράνια χαρίσματα λαβὼν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύϊν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν τοῦ Γαβριήλ. καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ ἑσπερινῷ τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους, ἢ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια,

Ἥχος, α'. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Ανδρειοφρόνως τελέσας, τὸν τῆς ἀσκήσεως, δρόμον καὶ νῦν μετέστης, πρὸς ἄπονον βίον, ζωῆς τῆς ἀκηράτου, ἐν ἧ ἀληθῶς, τῇ Τριάδι παρίστασαι ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνων αὐτῇ σοφῇ, Διονύσιε θεσπέσιε.

Σὺ τὰ ἐπίκαιρα πάντα, λόγῳ παρῆδες ὁμοῦ· ἐκ βρέφους γὰρ τὴν τούτων, κατεφρόνησας δόξαν, προσέδραμες ἐμφρόνως, τῷ πάντων Θεῷ, ὡς διψῶσα τις ἑλαφος· ὅθεν ναυματων ἐκείθεν ἐμφορηθεὶς καὶ ἡμῖν μεταδὸς Ἅγιε.

Πλάτινα τέρπου καὶ χαῖρες, ἐκ σοῦ γὰρ ἠνθησεν, ὁ ἐν πατράσι Θεῖος, Διονύσιος πάλαι· τὰς κύκλῳ δὲ προσκάλει, κώμας σὺν σοί, ἑορτάσαι τὴν ἐνδοξόν, καὶ φωτοφόρον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, νῦν δ' ἀπόθου τὴν κατήφειαν.

Ἑτέρα στιχηρὰ προσόμοια. ἤχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἷος ἐκ νεότητος, ἀνατεθεὶς τῷ Κυρίῳ, αὐτῷ ἠκολούθησας, ἐν ὑστέροις Ὅσιε Διονύσιε, τῆς φωνῆς τούτου γὰρ, νουνεχῶς ἐνδοξε, ἐπακούσας τὰ προσόντα σοι, πάντα διένειμας, πένησι καὶ τούτῳ προσέδραμες, σαρκὸς ἀποσεισάμενος, βάρος ἐπαχθὲς καὶ δυσήνιον. ὅθεν τῆς ἀλήκειου, μετέσχες εὐφροσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἷον σου τὴν ἔφειν, πρὸς τὸν Θεὸν κεκτημένος, σαρκὸς ἐξῶ γέγονας, καὶ παθῶν ἀνώτερος Διονύσιε, τὸν Σταυρὸν ἄρας γὰρ, τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, ἐκ ψυχῆς αὐτῷ προσέδραμες τὰ δικαίωματα, τούτου ἐκπληρῶν καὶ ἐντάλματα, διὸ πρὸς τὴν ἀνώλεθρον, ἡρῆς εὐφροσύνην σαρξέστατα, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει, τιμώντων σε δεόμενος Θεοῦ, τοῦ τὴν ἀγίαν καὶ ἐνδοξόν, μνήμην σου δοξάσαντος.

Πᾶσαν ἡδυνάθειαν, ἐκ σῆς ψυχῆς ἀπορρίψας, κοσμικῆς συγχύσεως, σεαυτὸν ἐμάκρυνας παναοίδιμ· τῶν παθῶν ῥίζας γὰρ, ἐκτεμῶν Ὅσιε, τῆς Τριάδος οἶκος γέγονας, ἡ καὶ τὸ τέμενος, ἡγεiras τουτὶ τὸ πανέντιμον· διὸ καὶ τῆς ἐλλάμψεως, ταύτης συμμετέσχες ἐκάστοτε, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόλου, τελούντων τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, Πάτερ Διονύσιε.

Δόξα. ἤχος, πλ. β'.

Δεῦτε τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, τὴν σεβάσμιον ἑορτὴν καὶ ἐτήσιον πανύγχιον Διονυσίου τοῦ Θεοφόρου ἀνευφημήσωμεν, λέγοντες· χαίροις ἀστὴρ φαινότατε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεόσοφος ῥήτωρ· χαίροις Πλατίνης τὸ καύχημα, καὶ τοῖς ἐν Ὀλύμπῳ Πατράσιν ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς Θετταλίας κραταίωμα φαίδρον, αἰσχύνῃ οὖν ἀναλάβετε τὰ τῶν ἐτεροδόξων συστήματα οὕτως ἀναιδῶς ἀναισχυντοῦντα, διαβάλλοντα τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν ὡς ἄγονον ἀγισσύνης ταῖς τοῦ σφῶν αὐτοῦ κορυ-

φαίου ἀραις· ἰδοὺ γὰρ μάρτυς ἀψευδὴς μετὰ Θεόν, ὁ προκείμενος ἡμῖν εἰς εὐφημίαν Διονύσιος ὁ πανθαύμαστος καὶ Ἰάκωβος ὁ ἐν Τρεβενίστῃ τῆς Αἰλίας διαλάμπας, καὶ Δαμιανὸς, καὶ ἄλλοι· οὗτοι γὰρ ὡς φωστῆρες ἐν Οὐρανῷ λάμποντες πρεσβεύουσι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Τὴν τῶν Παρθένων καλλονὴν, καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ τῶν πιστῶν ἀρραγὲς περιτείχισμα, συνελθόντες ὡς φιλέοργοι ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις Παρθενομῆτορ Ἀγνή, λυχνία χρυσαυγῆς, καὶ Πύλη ἐπουράνι, χαίροις σικηνὴ ἀγίασματος, ἡ τὸν Θεὸν χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου Πάνσπεμν· χαίροις τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων ὑπερτέρα ἀπάντων ἀσυγκρίτως· διὸ Μητράναδρε Δέσποινα, μὴ ἐλλείπης φρουροῦσα, τοὺς δούλους σου τοὺς ἀνυμνοῦντας σε πίστει, καὶ πόθῳ ἀεὶ, καὶ τὸν τόκον σου προσκυνῶντας τὸν ἄσπορον.

Εἰσόδος, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ'. Ι.

Δεκαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψῃται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκωπὶς ἡ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασε αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους, ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῳ διαδραμούνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε'. ΙΒ.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐ-

πρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθύσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ἔξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικνίσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλῆθος, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. δ'. 7.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἔτων μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέρους πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα. ἵμνος. α'. Εὐγενίου.

Ε'νώσει θεῖα καθόπλισον ἡμᾶς ἡ Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν δόξῃ ἐλλαμφθῆναι τῇ σῇ, καὶ πνεύματι φαιδρυνθῆναι ἀγαλλία-

σεως, ἵνα τὰ σὰ πανταχοῦ κηρύττωμεν μεγαλεῖα· καὶ ὡς αἰονόμοι τῆς χάριτος πιστῶς πιστοὶ, τὸ δηνάριον ἀπολειψόμεθα, ἐν τῇ τῶν ἔργων ἀποδόσει, παρὰ τοῦ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ σου θεράποντος Διονυσίου, τοῦ ἀμέμπτως τὸ κατ' εἰκόνα διαφυλάξαντος, καὶ τὰς γραμμὰς σώας τοῦ πρωτοτύπου, καὶ ἀπαραχαράκτους· καὶ νῦν ὡς θέσει Θεός, σοὶ τῷ φύσει παριστάμενος Θεῷ, προσέβουε ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης ἐκφυγεῖν ἀνάγκης καὶ περιστάσεως, καὶ ἡμᾶς τῶν τοιούτων ἀζιωθῆναι γερῶν, παρὰ σοῦ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦμος, 6'.

Θεὸς ἔρως ἐκ νεότητος, σοῦ τὴν ψυχὴν κατέτρωσε Διονύσιε Πάτερ· ἀναβάσει γὰρ ἱεραῖς αὐτὴν καταταδύνας, κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἐμψρόνως παρείδες, τοῦ Σταυροῦ δυνατούμενος ἰσχύϊ, ὅς τις καὶ νηπιᾶζοντι τοῖς γεννήτορσιν ἐφαίνετο τοῖς σοῖς. Ὅθεν τῶν κοσμικῶν ἐπαναστὰς θορύβων, ἰσχύϊ κατὰ δαιμόνων εἴληψας ἐκ Θεοῦ, σημειοφόρος γενόμενος, καὶ νῦν πρόσβουε ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ ἀγιώτατε.

Ὁ αὐτός.

Τὺ ἰσχύσει πρεπωδῶς ἀνυμνήσαι σε Πάτερ ἡμῶν· δυνάμει γὰρ τοῦ Σταυροῦ περιφραχθεὶς, τῶν δαιμόνων τὰς ἐνέδρας οὐκ ἐπτήξας, ἀλλ' ἀκλινῇ γνώμῃ τούτων τὰς φάλαγγας διώλεσας, καὶ ὁσίως τοῦ τὸν δρόμον, ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύεις τῶν ποθουμένων σοι. Διὸ παρησίαν πεπλουτηκώς πρὸς Χριστὸν τὸν σε δοξάσαντα, αἰτῆσαι ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Α'νυμνήσωμεν οἱ πιστοὶ τὸν κλεινὸν Διονύσιον, τὸν τῆς Θετταλίας πολιοῦχον, καὶ τῶν μοναζόντων τὸ ἔρεισμα. Οὗτος γὰρ ἀνεδείχθη τῶν δαιμόνων καθαιρέτης, τὰς αὐτῶν παγίδας ἄριστα περιτρεψάμενος, τὸν τῆς ἀσκήσεως τελέσας δρόμον, καὶ τῶν παθῶν τὰς κινήσεις καταβαλὼν, πρὸς ὃν καὶ βοήσωμεν. Ὅσιε, Πατέρων ἀγλαΐσμα τερπνότατον, ὡς τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ διηνεκῶς παριστάμενος, καὶ τὴν ἀγίαν Τριάδα καθαρῶς θεώμενος, μὴ ἐλλείπης ἡμᾶς ὀρφανούς τῆς πλουσίας χάριτος, ἀλλ' αἰτῆσαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος, γ'.

Ως ἀσκητὴς πανάριστος, καὶ τῶν Ὁσίων συνεφάμιλλος, ἐν Παραδείσῳ Πάτερ διηνεκῶς αὐλιζόμενος, τὰ τῶν πόνων ἐπαθλα κομίζῃ, καὶ ζῶν ἀντὶ θανάτου αἰδίων εὐρηκας. Ὅθεν καὶ ἡμᾶς ὡς συμπαθὴς περιφρούρησον, ἐκ τῶν κινδύνων λυτρούμενος, καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος, δ'.

Σήμερον τῶν Ἀγγέλων ἐπευφραίνονται, αἱ τάξεις ἐν Οὐρανοῖς πανηγυρίζουσι, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ τοῦ Θεοφάνους Πατρὸς ἡμῶν, καὶ μοναστῶν τὸ γένος ἐπὶ γῆς χορείαν στησάμενον ἐν ὕμνοις κατακοσμεῖ τὸν Διόνυσον. Οὗτος γὰρ τῶν πόνων εὐωχίαν προτιθέμενος, πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τοὺς μονάζοντας. Δεῦτε συνδράμωμεν πιστοί, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐπαινέσωμεν εὐφρόνως, καὶ τὸν ζῆλον μιμησώμεθα, καὶ τὴν ἀνδρείαν μακαρίσωμεν, καὶ γὰρ ἄνθρωπος τῇ φύσει ὑπάρχων, ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐχημάτισε τοῖς ἔργοις, νηστείαν κατωρθώκως, καὶ ἐγκράτειαν ἀσκήσας, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἐκτελέσας. Καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύει δωρεῶν ἀπείρων, ὧν περ καὶ ἡμᾶς τυχεῖν καθικετεύει, τοὺς αὐτὸν ἀνευφημοῦντας ἐτησίως, καὶ βοῶντας τῷ Χριστῷ, ὁ τοῦτον δοξάσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος, πλ. δ'.

Εὐφρανθήσονται ἔφη γηγενεῖς, δικαίου ἐπαινουμένου Σολομῶν συνετώματος, τούτου γὰρ ἡ μνήμη ἀθανασίας ὑπάρχει πλήρης, διὸ καὶ ἡμεῖς Πατέρων ἀγλαΐσμα τερπνότατον, Διόνυσιε Ὅσιε, συναθροισθέντες ἐνθάδε, εὐφραινόμεθα σὲ γεραίροντες, καὶ πιστῶς σοι πάντες βοῶμεν δεόμενοι. Ὁ τὴν τρίβον τῶν Πατέρων ἀκριβῶς βαδίσας, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ἐπάρσεις καθελὼν, ἱκέτευε καὶ ἡμᾶς ἐκ τῶν σκανδάλων ῥυσθῆναι, τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων, ὅπως σε κατὰ χρέος γεραίρωμεν ὡς πλουτοῦντές σε ῥύστην καὶ πρόμαχον.

Ὁ αὐτός.

Τὼν λαμπρῶν σου ἀγώνων τὰ ἐξάρετα τρόπαια, Οὐρανῶν καὶ Δυνάμεις κατεπλάγησαν· καὶ γὰρ ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχ-

θρὸν ἀπενέκρωσας, καὶ τοῖς σοῖς γενναίοις ἀγωνίσμασι πανάριστε, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν σταθερῶς καταβέβηκας. Ὅθεν ὁ Χριστὸς τῷ στεφάνῳ τῆς δόξης σε ἀντημεΐψατο καὶ τῆς ἀνω τρυφῆς κληρονόμον ἀπειργάσατο· ἐνθα διηνεκῶς αὐλιζόμενος Διόνυσιε, ἡμᾶς περιφρούρησον, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος, β'.

Δι' ἐγκρατείας τὰ πάθη τοῦ σώματος νεκρώσας, τῷ νοερῷ Πάτερ τῆς ψυχῆς καθυπέταξας, καὶ ἀπαθείᾳ, καὶ φρονήσει αὐτὴν κοσμήσας, πτέρυξαι θείαις, εἰς Οὐρανούς ἀνέδραμες, χάριν δεξάμενος ἐκ Θεοῦ τοῦ ἰσθαι τὰς νόσους, καὶ παντοῖα θεραπεῦειν ἀρρώστῆματα, καὶ πνεύματα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνειν πονηρὰ, ὅθεν Μοναζόντων χοροί, καὶ Ἱερῶν πλήθη καὶ χριστιανῶν ἡ ὁμήγυρις, γεραίρει τὴν ἐκ Θεοῦ σοι δοθεῖσαν χάριν, καὶ νῦν πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀποτίχου Ἦχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Εγκρατεῖα κατέτρωσας, καὶ ἀσκήσει τοῦ σώματος, τὸν ἐχθρὸν Μακάριε τὸν ψυχώλεθρον, καὶ νίκης στέφος ἀπέκληρας, ὥσπερ τις καλλίνικος, νῦν τῷ Θρόνῳ παρεστώς, τῆς Τριάδος φῶς δεύτερον, ὡς ἀσώματος. Ὅθεν νῦν ἐκδυσώπει ὑπὲρ πάντων, σοῦ τὴν μνήμην ἐκτελούντων, τὴν φωταυγῇ Διόνυσιε.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Απειλαῖς ὁ διώκων σε, Πάτερ πρότερον βάρβαρος, τελευταῖος αὐθις δὲ καὶ μετὰμελος, αὐτὸς ἐκείνος ἐγένετο, Θεοῦ σε δοξάζοντος, ὃν ἐδόξασας πολλοῖς, θεαρέστοις σου πράξεσι, Διόνυσιε, ἀρεταῖς γὰρ θαυμάζει καὶ μὴ θέλων ὁ πολέμιος πολλάκις, ὡς τῶν λογίων ἀκούομεν.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ Φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φαιναῖς αὐγαζόμενος, ἀρεταῖς τὴν διάνοιαν, τὴν ψυχὴν ἐφώτισας Διόνυσιε, καὶ χαρισμάτων ἡξίωσαι, πολλῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, τοῦ

Ἀγίου ἀπλανῶς τὰ γὰρ πόρρω προέλεγες, τοῖς συνοῦσί σοι, ὡς παρόντα καὶ ταῦτα διὰ τοῦτο, τοῦ τὴν μνήμην ἐπαξίως, ἐπιτελοῦμεν οἱ δοῦλοί σου.

Δόξα. ἤχος. δ'.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ, τῷ Θεῷ ἡρτημένῳ ἅλατι Διονύσιε, δι' οὗ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν φωτίσας, μετέβαλες εἰς ἡδύτητα, καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν ἡγείρας καὶ δόξαν Χριστοῦ. Ὅθεν καὶ βαρβάρους ἐπεισας τὴν ἀρετὴν θαυμάζειν, καὶ τὰ θεῖα εὐλαβεῖσθαι δυνάμει Χριστοῦ. Τὸν γὰρ λύκον μετεποίησας εἰς πρόβατον, καὶ εἰς ἡμερότητα τὴν θηριωδίαν ἡμείψω τοῦ βαρβάρου, πάντα παραδόξως ἐνεργοῦντος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς μετὰ δικαίων συναυλίζει σοφῇ, τῇ Θεῷ παρεστῶς Τριάδι, αἵτηται πειρασμῶν καὶ θλίψεων ῥυσθῆναι τὴν Ἐκκλησίαν, ἡμᾶς ἐν εὐρίρῃ τοῦ λοιποῦ βιωτεῦσαι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπολυτίκιον. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Εἰς τὸν Ὁσθρον. Καθίσματα.

Εἰς τὴν α'. στιχολογίαν. ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, τῇ δυνάμει τὸ Θεῖον, σεμνεῖον ἀληθῶς, ἐδόμησώ θεόφρον, εἰς δόξαν τοῦ ἐνός Θεοῦ, καὶ ψυχῶν ὁρμητήριον, ὅθεν πρέσβευε ὑπὲρ αὐτοῦ διαμένειν, Διονύτιε, διὰ παντός ἐν εἰρήνῃ, εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Εξήνλητας σεπτῶς, ἐν αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, ὡς κρίνον ψαλμικῶς τὰς ψυχὰς καθιδύον, τῶν πίστει ἐκτελούντων σου τὴν φωσφόρον πανήγυριν, καὶ βοώντων σοι, ὡς παρρησίαν πλουτήσας, πρὸς τὸν Εὐσπλαγχνον, μὴ ἐπιλάβου παμμάκαρ, ἡμῶν τῶν τιμώντων σε

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖρας πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ὑπὲρ πάντων, ὑράπλωστον καὶ νῦν, Θεοτόκε ῥυσθῆναι, πταισμάτων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, τοὺς λατρεύοντας, τὸν σὸν πανάγιον τόκον, καὶ διάσωσον, γεγηρακότα με κόρη, πρὸς ὄρμον πανευδίου.

Εἰς τὴν β'. στιχολογίαν. ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ζῶης ἐφιέμενος, τῆς ἀκηράτου Σοφῆ, τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, ὥσπερ ἐπίβουλον, παρείδες καὶ σκύβαλα. Ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ, Διονύσιε Πάτερ, ἤλθες ἐπὶ τὸ Ὅρος, τοῦ Ὀλύμπου προθύμως, ἐν ᾧ τῶν μεμνημένων σου μέμνησο πάντοτε.

Ἔτερον.

Νομίμως ἡγώνισαι, σθένει τοῦ Πνεύματος, Σοφῇ Διονύσιε, καὶ κατηδάψας, δαιμόνων τὴν ἐπαρσιν. Ὅθεν συνελθόντες, εὐφημοῦμεν ἐν ὕμνοις, μνήμην σου τὴν ἁγίαν, ἐτησίως τελούντες, διό μὴ παύσῃ πρεσβύων ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε, καὶ Παντευλόγητε, πιστῶν καὶ ἀντίληψις, καὶ τὸ προσφύγιον, πρὸς σὲ καταφεύγοντα, οἰκτιρὸν με καὶ σῶσον, ἐκ χειρὸς πολεμίων, λύτρωσαί με κινδύνων, καὶ παντοίας ἀνάγκης, ἵνα ὕμνῳ σεψωμένος σὲ τὴν Παλάμωμον.

Μετά τὸν πολυέλεον. ἤχος. πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Πανδαισίαν προτίθεται μυστικὴν, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Παιτὴς, ἡμῖν ὡ φιλέοργοι, καὶ προτρέπεται ἅπαντας, διὰ τοῦ Θεοῦ τούτου, Πατρός ἐντρυφήσασθαι. Διονυσίου σήμερον, εἰς δόξαν ἀθάνατον. Ὅθεν τῆς Πλατίνης, ὁ λαὸς νῦν ἀγάλλου, καὶ Ὀλυμπος τέρπεται, καὶ τὸ Ὅρος τὸ Πήλιον, Θετταλίας τὸ πλήρωμα, πρέσβευε νῦν Πάτερ Χριστῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἔτερον.

Τῶν δαιμόνων τὸ θράσος καταβαλὼν καὶ τελέσας τὸν βίον ἀσκητικῶς, χοροῖς συνηρίθμησαι, ἀσκητῶν Διονύσιε, διηγεκῶς ἀπλέτου, φωτὸς ἐμφορούμενος, καὶ τῆς σεπτῆς Τριάδος, τὴν δόξαν θεώμενος, ἥς περ τοὺς ἐν πίστει, ἐκτελούντας τὴν θεῖαν, καὶ ἐνδοξον μνήμην σου, μετασχεῖν καθεκτέου, πάντες βοῶμέν σοι, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Μή κενώσας τοὺς κόλπους τοὺς Πατρικούς, ὁ Υἱός σου ἀτρέπτως ἐπὶ τοὺς σοὺς, νῦν κόλπους καθέζεται, ἀναπλάσαι βουλόμενος, τὸ φθαρὲν κακία τοῦ ὄψεως, Ἀχραντε, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξώσθη, μακράν ὡς παρήκοον, ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις, νῦν αὐλίζεται χαίρον, δοξάζον τὸν Κύριον, διὰ τοῦτο βοῶμεν Ἀγνή, πρέσβευε τῷ σὺ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι τὸν Ἀχραντον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προκείμενον Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατός τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁσιακόν. Μετὰ τὸν Ν'.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν τῶν Ὁσίων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν παμφαῖ ἀντιλήπτορα, συνελθόντες ὡ φιλέορτοι, ἁσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις τῆς οἰκουμένης φαιδρός, καὶ φύλαξ κραταῖος, Διονύσιε Ὁσίε. Χαίροις λιμὴν γαληνότατε, τῶν δεινῶς χειμαζομένων, καὶ πρὸς σὲ καταφευγόντων. Χαίροις τῶν μοναζόντων ἐντρέφημα ὡραῖον, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις θερμότητος προστάτης, ἀλλ' ὦ Πατέρων ἀγλάισμα μὴ ἐλλείπης πρεσβεῦειν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων αἰεὶ, τὴν χαρμόσυνον καὶ σεβάσμιον μνήμην σου.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτοκίου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς ε'. οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἡ τὸν Λόγον τέχασα δίδου μοι λόγον. Ἀμήν.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ηὲ Κόσμου κοσμήσασα, τὴν ἀκοσμίαν ὡς τέχασα, τὸν κόσμου κοσμήτορα, κόσμησον δέομαι Θεοκόσμητε, τὴν ἀκοσμον ψυχὴν μου, εὐκόσμοις κοσμοῦσάν σε ὕμνοις Πανύμνητε.

Τὸν Λόγον Πανάχραντε, τὸν τοῦ Πατρὸς σωματώσασα, ἡμᾶς ἡλευθέρωσας, ἐκ τῶν ἀλόγων παθῶν, ὅθεν λόγοις σε, εὐλόγοις κατὰ χρέος, πάντες μεγαλύνομεν καὶ μακαρίζομεν.

Οὐρος ἀλατόμητον, ὁ Δανιὴλ πρὶν τεθῆσθαι, ἐξ οὗ λίθος Πάναγνε, ἄνευ χειρὸς ἐκτμηθεὶς, πᾶσαν ἡμβλυνε, τὴν ὁρωμένην στήλην, σὲ προδιεχάραττε, καὶ ὃν γεγέννηκας.

Ναὶ με Πανάχραντε, τῶν θεϊκῶν ἐπιλάμψεων, σὺ μόνῃ ἀπεργάσαι ὡς ἂν δοξάζω σε, τὴν δοξάσασαν τὴν ἁδοξον οὐσίαν, ἡμῶν τῶν ἐνδόξως σε, νῦν δοξαζόντων Ἀγνή.

Ἔτερος κανὼν τοῦ ὁσίου ὁ αὐτός. Ἦχος δ', οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Νέον μέλισμα νέῳ Πατρὶ προσφέρω. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις. Εὐγένιος.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Ναοὺς θείας χάριτος, τὴν σὴν πανήγυριν ἄγοντας, γενέσθαι δυσώπησον Χριστὸν τὸν Κύριον, Διονύσιε, κάμῃ τὸν σὸν ἱκέτην, εὐχαῖς σου ρυσθῆναί με κακῶν καὶ θλίψεων.

Ενέκρωσας χάριτι, τὰ ἐκ παιδός σου σκιρτήματα, σαρκὸς Διονύσιε, τοῦ ζωφόρου Σταυροῦ, ὡς ἐφαίνετο, τοῖς σοῖς φίλοις γονεῦσιν, ὑπνοῦντι μηνύων σοὶ τὴν θείαν ἔλλαμψιν.

Ονοῦς σου ταῖς νεύσεσι, πρὸς τὸν Θεὸν Διονύσιε, ὑψοῦτο μετάρσιος, πρὸς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς. Ὅθεν πάντιμον σεῦς, ἐδείχθης πᾶσι Τριάδος τῇ χάριτι τῆς πανυμνήτου σαφῶς.

Ναὸς ἐχρημάτισας τῆς τρισηλίου Θεότητος, ἐκ βρέφους μακάριε, τῶν ἀρετῶν τὴν καλὴν, τρίβον ὁδεύσας, προθύμως ὡς ἐχέφρων, πρὸς πλάτος κατήνησας τὸ ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Επλήθην ὡς γέγραπται, τὸ θεῖον Πνεῦμα Πανύμνητε, ἐν σοὶ καὶ ἐσκήνωσεν, ὁ ἐπουράνιος, καὶ σεσάρκωται, ἀτρέπτως ὁ ἦν μέϊνας Θεός τε καὶ Κύριος ἐν δύο φύσεσιν.

Ἔτερος κανὼν τοῦ ὁσίου κατὰ ἀλφάβητον. Ἦχος πλ. δ'.

Ῥδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Αμαρτιῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζώωσιν, μακράν ἀπέλασον μονογενὲς Λόγε, τῇ παναλκιστάτῃ σου, δυνάμει καὶ καταύγατον, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας, ἀμαυρωθείσας τοῖς πάθεσιν, ὅπως σου αἰνέσω τὸν ὅσιον.

Βεβηλωμένον με σαρκὸς τοῖς πάθεσιν, ὑσώπω κάθαρον σὼν πρεσβειῶν πάτερ, καὶ τὴν τῶν αἰσθήσεων, διπλὴν πεντάδα φωτίσον κληρουχίας τῆς ἁνω, συγκαληρονόμον δεικνύων με, καὶ τρυφῆς ἐνθέου συμμέτοχον.

Γῆθεν μετέστης πρὸς τρυφὴν ἀδάπανον, τὴν γεγρανὴν καὶ φθαρτὴν ὑπεριδὼν δόξαν, καὶ τὰ δικαιώματα, Χριστοῦ πληρώσας ἄριστα, καὶ σαρκὸς τὰς ἀρέξεις, τῇ ἐγκρατεῖα σθεσάμενος, πάτερ Διονύσιε ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπεράγαθον Θεὸν ἡ τέξασα, κεκακωμένην αἰεὶ, τὴν ψυχὴν μου μόνῃ, ἀρεταῖς ἀγάθων, ὡς ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, ὅπως ἀξίως δοξάζω σε, τὴν βροτῶν τὸ γένος δοξάσασαν.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Λυχία ἐπτάφωντος Παρθένε, καὶ ράβδος ἡ πρὶν τοῦ Ἀαρὼν, σὲ προσδῆλουν ἄχραντε, ἡ μὲν ὡς τὰς τοῦ Πνεύματος, δυνάμεις περιφέρουσαν, ἡ δὲ ὡς τέξασαν Κύριον.

Ο' σὸς Παναμώμητε προπάτωρ, καὶ πάντες ἐρρύσθημεν φθορᾶς, τῷ ξένῳ καὶ ἀφράστῳ σου, τόκῳ Θεοχαρίτατε· διὸ καὶ νῦν αἰτούμεν σε, τοῦ λυτρωθῆναι κολάσεως.

Γεδεὼν ὁ πόκος προσδῆλου, καὶ βάτος ἡ ἀφλεκτος ἀγνὴ ὁ μὲν ὡς δεξαμένην σε, ὁμβρον τὸν ἐπουράνιον· ἡ δὲ ὡς τῆς Θεότητος, τὸ πῦρ ἀφλεκτικῶς ἐνέγκασαν.

Ο' ρος σε κατὰ σκίον ἐκάλει, Παρθένε ὁ θεῖος Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προήλθεν Ἅγιος, ὁ τῶν ἁγίων ἅπασαν, τὴν χερσωθεῖσαν πάθεσι, φύσιν ἡμῶν καθαιρόμενος.

Ὁ αὐτὸς τοῦ ὁσίου.

Μετέστης γηθόμενος πρὸς θεῖα, σκηνώματα πάντα Θεοῦ, ἐκείθεν τοῖς τελοῦσί σου, τὴν ἱερὰν πανηγυριν, ὦ Πάτερ ἐξαιτούμενος, καταπεμφθῆναι συγχώρησιν.

Ε'πέστης ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, τοῦ Ἀθωνος θείαις ἀρεταῖς, καταυγάσθεις τοῦ Πνεύματος ἡστραψας Διονύσιε μέσον πολλῶν θεσπέσιε, Πατέρων ὡς τις ἀσώματος.

Λιπάνας ψυχὴν τοῖς θείαις λόγοις, ἀνάκοις διδάσκαλος παισὶν, ἐγένου πρὶν ἀλλ' ὕστερον, λόγοις ποτίμοις ἡφρανας, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πολλῶν Πατέρων συστήματα.

Θεοτοκίον.

Υ'μνοῦσι τὸν τόκον σου Παρθένε, Ἀγγέλων αἱ θεῖαι στρατιαί, μετ' ὧν καὶ τὰ πολύσπορα, γέννη βροτῶν λυτρούμενα, ἀράς τῆς πρὶν διὸ καὶ νῦν, σὲ Θεοτόκον κηρύττουσιν.

Ἄλλος τοῦ ὁσίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Δυναμώθεις ὁ Δανιὴλ, τῇ τοῦ Θεοῦ πανοπλίᾳ, ἐξεληθὼν τε ἀσινὴς ἐκ τοῦ λάκκου ἐξωλόθρευσε δεινῶς, τοὺς τοῦτον κατακρίναντας σὺ δὲ τῇ καρτερίᾳ, δαιμόνων στίφος διώλεσας.

Ε'πὶ τὴν ἄβυσσον τῆς σῆς, φιλανθρωπίας προσπίπτω, ἐξαιτούμενος κακῶν μου τὴν λύσιν ἀλλ' ὡς μόνος συμπαθὴς, καὶ φύσει πολυέλεος, πρεσβείαις οἰκτιρὸν με Διονυσίου φιλάνθρωπε.

Ζῶσι φησὶν ὁ Σολομὼν, οἱ δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τῶν καμμάτων ἀπολαύοντες γέρα· διὸ τούτων γεγονώς, μιμητὴς μακάριε, διάδημα τοῦ κάλλους, ἐκ τῆς χειρὸς Θεοῦ δέδεξαι.

Θεοτοκίον.

Ο' καταβάς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τὴν σὴν μήτραν οἰκήσας οὐρανόν σε λογικὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀναδείκνυσιν αἰεὶ, τῶν οὐρανῶν ὑπέρτερον, διὸ μὴ παύσῃ τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν εὐμενίζουσα.

Καθίσματα ἡχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Ε'ξ νεότητος πάντα καταλιπὼν, τὰ τοῦ βίου τερπνά τε καὶ γεγρά, προθύμως ἠκολούθησας, τῷ καλοῦντί σε Ὅσιε καὶ ἐπ' ὤμων ἄρας Σταυρόν ὡς ἀκήκοας, ἐν νηστείαις Πάτερ, τὸ σῶμα κατέτηξας. Ὅθεν σε ποιμένα τῶν οἰκείων προβάτων, καλῶς προχειρίζεται ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, Διονύσιε ἐνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἔτερον. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ο' ξίως τὴν φορὰν, τῶν ἀτάκτων πνευμάτων, ἐξέφυγες εὐθὺς, Διονύσιε μάκαρ, εἰς θεῖον δὲ προσέδραμες, φροντιστήριον αὐτὴς δὲ, καὶ ἐν Ἀθωνί, τῷ ἱερῷ καὶ Ὀλύμπῳ, τῆς ἀσκήσεως καλῶς ἀνύσας τὸν δρόμον· ἐν ᾧ νῦν κεκοίμησαι.

Θεοτοκίον.

Α'ρήτως τὸν Χριστὸν, συλλαβοῦσα Παρθένε, ἐγέννησας ἡμῖν, ὡς αὐτὸς οἶδε μόνος, καὶ πάλιν διέμεινας, ὥστερ ἥς πρὸ συλλήψεως.

ὅθεν ἄπαται, νῦν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀνυμνοῦσί σε, ὡς Θεοτόκον κυρίως, καθὼς προσφήτησας.

Ῥδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Νύμφην σε πανάμωμον οἱ εὐκλεεῖς, κόρη τοῦ Πατρὸς προκατήγειλαν, προφῆται πάλαι, καὶ γεννήτριαν Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, θεῖον οἰκητήριον ἄχραντε.

Τόμον ὁ Προφῆτης σε μήτηρ Θεοῦ, πάλαι προεώρα ἐν Πνεύματι, ἐν ᾧ ὁ λόγος, ἐγγραφεὶς τῷ τοῦ Πατρὸς, δακτύλῳ διεγράφατο, βίβλῳ ζωῆς τοὺς τιμῶντάς σε.

Ελκει με Πανάμωμε πρὸς σὴν μολπὴν πόθος ὁ ἐγκάρδιος πάντοτε ἀλλὰ ναρκούμαι πρὸς τὸ ἄτεχνον ὄρῳ, ὅπερ ὡς οἶδας Πάναγνε, ἐκστρέφον καὶ δεῖξόν με εὐτεχνον.

Εἶνον τερατούργημα εἶδεν ἐν σοὶ, φύσις ὁρατὴ καὶ ἀόρατος· τὸν γὰρ ἀχρόνως, ἐκ νηδύος πατρικῆς, ἐκλάμψαντα γεγέννηκας, ἄνευ ὧδων Θεόνυμφε.

Ὁ αὐτὸς τοῦ ὁσίου.

Ινα δόξης κρείττονος ἐπὶ τῆς γῆς, Πάτερ τὰς ὀρέξεις τοῦ σώματος, παιδαγωγήσας, ἀποχῇ τῶν ἡδονῶν, πηγὴ θαυμάτων γέγονας, πᾶσι τοῖς πιστῶς σοι προστρέχουσιν.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡ φωταυγής, μνήμη Διονύσιε φέρουσα ἡ σὴ τοὺς πάντας εἰς χαρὰν πνευματικὴν, καὶ εὐφροσύνην κράζοντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μαράθροις καστάνοις τε τρέφων σαυτὸν, δίαιταν ἀπλὴν, καὶ ἀπέριττον, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡς ὁ θεῖος Βαπτιστής, διὸ θεοῦ χαρίσματός, Πάτερ ἡζιώθης σαφέστατα.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν λέλυται ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ σοῦ Πανύμνητε Δέσποινα, ἀρὰς τῆς πάλαι, ἀνυψῶθη δ' ἀπὸ γῆς, πρὸς οὐρανοὺς τ' ἀνέδραμε, καὶ μετὰ Ἀγγέλων εὐφραίνεται.

Ἄλλος τοῦ ὁσίου. Σύ μου ἰσχύς Κύριε, σύ μου.

Η φωταυγής σου καὶ φωτφόρος πανήγυρις, νῦν ἐπέστη, πάντας καυθαυγάζουσα, τοὺς περιθέοντας ἐν αὐτῇ καὶ τὸν δεδοκότα, ὑπο-

μονήν σοι δοξάζοντας, καὶ σὲ μακαρίζοντας, τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐπάρας, καθελόντα σοφὴ Διονύσιε.

Θέσει Θεόν, σὲ ἀπειργάσατο Κύριος, ὅνπερ πάλαι, ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ εὐφρέστησας ἐπὶ γῆς, ὅθεν οἱ τιμῶντες, τὴν φωταυγῆ σου πανήγυριν, δειχθείμεν τῆς ἄνω, μέτοχοι βασιλείας, σαῖς πρεσβείαις σοφὴ Διονύσιε.

Ιδοίμι σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἰλεούντα, Κύριον τὸν εὖσπλαγχον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, σὲ μακαριούντων, καὶ κεκτημένων σε πρόμαχον, φρουρόν τε καὶ προττάτην, καὶ προθύμως ὥδῃν σοι, κομιζόντων παμμάκαρ ἱεσίον.

Θεοτοκίον.

Υποποιῶν τοὺς γηγενεῖς ὁ Φιλάνθρωπος, ἐκ γαστρός σου, σάρκα προσλαβόμενος, ὥσθη βροτοῖς ἀνθρώποις ὁμοῦ, καὶ Θεὸς ὑπαρχων, καὶ πᾶν ἀνεκαλέσατο, πρὸς φῶς θεογνωσίας, ὃν ἱκέτευε Κόρη, καὶ ἡμᾶς οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αγίων ἁγίαν σε κηρύττομεν τὸν ἅγιον, σὺ γὰρ τῶν ἁγίων ὑπεράγως, τεκοῦσα πάντας ἡμᾶς ἡγίασας· ὅθεν σε τιμῶμεν ἱεροῖς, Κόρη μελωδήμασι, καὶ συμφῶνως ἡμεῖς σε γεραίρομεν.

Σοφίας με Πάναγνε, καὶ σῆς ἰσχύος ἐμπλήσον, τρίβους τε εὐθείας τοῦ Υἱοῦ σου, νῦν βηματίζεις ὁρθῶς εὐόδωσον, ὅπως σεσωσμένος σε ὑμνῶ Κόρη Παναμώμητε, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Αγνείας σε τέμενος, καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα, εὐρηκῶς ὑπάρχουσιν Παρθένε, ὁ πάντων Κτίστης ἐν σοὶ κατώκησε, σάρκα εἰληφώς ἄνευ σποράς, καὶ πάντας ἀνέπλασε, τοὺς φθαρέντας τοῖς πάθεσι.

Δαβὶδ προδιέγραψε, Βασίλισσαν Πανύμνητε, ἐν ἱματισμῷ σε διαχύρῳ, παρισταμένην τῷ Παντοκράτορι, ὅπερ ὡς Υἱὸς σου Θεῷ πρέσβευε ρυθῆναί με, ἀπὸ πάσης κακώσεως.

Ὁ αὐτὸς τοῦ ὁσίου

Αραῖς καθυπέβαλες, τὸν ἄφρονα σοῖς ρήμασι, τὸν τῆς μετανόιας ἀθετοῦντα, τοῖς λόγοις Πάτερ καὶ καθυβρίζοντα, θανάτῳ παρέδωκας αὐτόν, καὶ τὴν πατριάν αὐτοῦ, προφανῶς εἰς ἀπώλειαν.

Νομίμως τὸν βίον σου, ἰθύνας τοῖς τοῦ Πνεύματος, λόγοις καὶ διδάγμασι πανσόφους. Ὅθεν σοι Πάτερ τὸν τὰς ἐπαύσεις κακῶς, πηξάμενον πέλας τῇ μονῇ, νόσοις Διονύσιε, σὺ φρονούντα ἀπέλυσας.

Εξήμεψας Ὅσιε, σπουδῇ τοὺς ἱεροὺς βαθμοὺς, ὥσπερ Μωϋσῆς ὁ θεὸς πάλαι, ἅμα σὺν τούτῳ καὶ ὁ πολὺδακρυς, ὁ Ἱερεμίας ὁ κλεινός, κρίσει δεκοκίμακας θειοτέρᾳ τὰ κρείττονα.

Ὡς φῶς ἐναπήστραπτες, πᾶσι τοῖς προσπελάζουσι, λόγοις ἐκδιδάσκων τε καὶ ἔργοις, τῶν νῦν ματαίων καταφρονεῖν ἐκ ψυχῆς, ἐπεσθαι δὲ πᾶσιν ἀκλινῶς, τοῖς τιμίσι Ὅσιε, ὁλοψύχως ἐδίδασκες.

Θεοτοκίον.

Ειρήνης τὸν αἴτιον, τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, Λόγον τῷ Πατρὸς ἀναλλοιώτως, Παρθενομῆτορ σάρκα λαβόντα βροτοὺς, ἐθέωσε πάντα συμπαθῶς, πάλιν καὶ ἀνύψωσε, τοῖς οἰκείοις παθήμασιν.

Ἄλλος τοῦ ὁσίου. Ἵνα τί με.

Κρίνον ὥσπερ παρμύκαρ, ψαλμικῶς ἐν αὐλαξί, ταῖς τοῦ Κυρίου σου, ἱερῶς ἀνέφυς, τὰς ψυχὰς καθιδύνων τῶν πίστει σοι, προσιόντων Πάτερ, ἱκετικῶς σε ἐξαιτούντων, τῆς γεέννης ρυσθῆναι πρεσβείαις σου.

Λυμανθεῖς ταῖς δουλείαις, μηχαναῖς τοῦ δράκοντος, πρὸς σὲ κατέφυγον, ἰαθῆναι τάχος, ἱκετεύω σε Πάτερ ὡς ἔχοντα, παρρησίαν ὄντως, πρὸς τὸν ἀπάντων Βασιλέα, ὑπὲρ οὗ τοὺς ἀγῶνας διήνυσας.

Μιμητὴς κατὰ πάντα, τῶν πρὸ σοῦ γεγόμενος, Ὅσιον ἐνδοξε, νῦν ἐπαπολαύεις, σὺν αὐτοῖς ἐν Ἀγίῳ σκηνώμασι, δωρεῶν ἀπείρων, ὥνπερ ἱκέτευε τυχεῖν με, Διονύσιε Πάτερ θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Αφθαρσίας τὸν στάχυν, ἄρουρα βλαστήσασα ἡ ἀγεώργητος, τὴν ψυχὴν μου πάσης, ἀρετῆς τῇ ἐνδοξίᾳ λιμώττουσαν, ἐμπλήσον καὶ δεῖξον, καρποὺς ἐνθέους ταῖς ἀρδεΐαις, τῶν δακρύων βλαστάνουσιν Ἀγχαντε.

Ὡδὴ 5'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Γάσω φύσιν τὴν βρότειον, φθαρεῖσαν τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄφους, Χριστὸν κηρύσσας, παρθενομῆτορ Θεόνυμφε, τὸν τοῖς βροτοῖς δίδοντα πλούσιον ἔλεος.

Δαβὶδ σε πάλαι ἀλήθειαν, ἐκάλει ἐκ τῆς γῆς ἀνατείλασαν, Παρθένη πάνσεμνε, ἐν ᾗ ἐξ ὕψους διέκυψε, δικαιοσύνη θεία καὶ ἀπολύτρωσις.

Ὁ πάντων Κτίστης καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σωματωθεὶς Παναμώμητε, λύμην κατέπαυσε, πολυθείας καὶ ἐδείξε θεογνωσίας φέγγος πᾶσι τοῖς πέρασιν.

Υῖος ἀνάρχου Γεννήτορος καὶ Λόγος πεφηνῶς θείου Πνεύματος, βροτοῖς ὠμίλησε, σάρκα λαβὼν Παναμώμητε, ἐκ σοῦ ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης καὶ Κύριος.

Ὁ αὐτὸς τοῦ ὁσίου.

Πατὴρ φιλόστοργος γέγονας, χειρὶν καὶ ὀφθαλμῶν παρὰμύθιον, καὶ ὀρηκτήριον, χειμαζομένων πανεύφημε καὶ τῶν κακῶς ἐχόντων ἱατρός ἄμισθος.

Ανέτειλας ἄλλος ἥλιος τοῦ ψυχῆς ἱατρός πολυφάρμακος, ὦ Διονύσιε, καὶ νῦν Πλατίνης τὸ καύχημα καὶ Θετταλίας πέλεις τὸ σεμνολόγημα.

Τῷ θεῷ πόθῳ βαλλόμενος τοὺς τόπους τοὺς ἁγίους κατέλαβες, ἐν οἷς τὰ ἄγχαντα, πάθη ὑπέστη ὁ Κύριος, κἀκεῖθεν ἐπανήλθες μάρτυς ἀναίμακτος.

Ρωννύμενος θεῖα χάριτι, σεμνεῖα πολλὰ τοῦ ὁδοδμήσας, ψυχῆς σωτήρια· σὺ δὲ σαυτὸν θεαῖς πράξεις, ναὸν εἰργάσω Πάτερ τοῦ θείου Πνεύματος.

Ικέτευε πάσης θλίψεως, ρυσθῆναι τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου, ὦ Διονύσιε, καὶ τῆς βαρβάρων θρασυτήτος, τῆς νῦν ἐπικρατοῦσης ἀρρήτοις κρίμασι.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωται δεινοῖς πάθεσι, βαρβάρων ὀμωτάτων Πανύμνητε ὁ περιούσιος, λαὸς καὶ κληρὸς τοῦ Τόκου σου, σαῖς ἱκεσίαις τοῦτον Κόρη ἀπάλλαξον.

Ἄλλος τοῦ ὁσίου. Τὴν δέξιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ναμάτων τῶν ζωερῶν τερπόμενος, ἐν σκηναῖς ἐπουρανοῖς παρμύκαρ, διηνεκῶς ἀπολαύεις γενναίως, αὐτομολήσας πρὸς ἄθλα καὶ σκάμματα. Διὸ μὴ παύσῃ χαλεπῶν, ἐκ κινδύνων ἐξαῖρ᾽ αὐτοὺς δούλους σου.

Ενάγγισον καὶ ἡμᾶς τοὺς πόθῳ σου, τὴν φαιδρὰν ἐπιτελοῦντας ἡμέραν, ἐν τῇ φοικτῇ τοῦ Δεσπότου τραπέξῃ ὡς παρρησίαν πλου-
τήσας πανένδοξε τρανώτερόν τε καθορῶν, ὃν ἐν γῇ ἐκ καρδίας ἐπόθησας.

Οὐ πάλαι τῷ Νομοθέτῃ Κύριος, ἀμυδρότερον ὀφθεῖς ἐν τῷ Ὅρει, πλάκας διδοὺς, γεγραμμένας τὸν Νόμον, αὐτός σοι Πάτερ καὶ ρώμην παρέσχετο, πληρῶσαι πάσας ἀρετάς, καὶ παθῶν κατευνάσαι οἰδήματα.

Θεοτοκίον.

Υπέφηνεν ὁ Δαβὶδ Μητέρα σε, τοῦ τῶν ὅλων Βασιλέως Παρθένε, κράζων τρανῶς, διαχρύσω ἐσθῆτι, πεποικιλμένη ἐν δόξῃ παρέσθῃ σοι, Βασίλισσα ἡ σὲ φοικτῶς, τετοκυῖα τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Τὸ κοντάκιον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Νουνεχῶς τὴν ἀσκήσιν, τῆς ἐγκρατείας, σὺ ἐκτίσω χάριτι, ὦ Δι-
ονύσιε πολλῇ. Διὸ Τριάς σὲ ἐδόξασε, πλουσίους Πάτερ καὶ ἔργοις καὶ θαύμασιν.

Ὁ οἶκος.

Ακαταμάχητον ἰσχύον, καὶ σθένος οὐρανόθεν, νῦν μοι παράσχου ὦ Τριάς. Σὺ γὰρ ἀπάντων χορηγὸς τῶν τελείων καὶ ἀγαθῶν ἐξ ὕ-
ψους δωρημάτων, ἐνίσχυσόν με πανσέβαστε τοῦ λοιποῦ πράξεσιν ἐνα-
ρέτοις αἰεὶ εὐαρεστεῖν σοι, πράττειν τε καὶ λέγειν ὁμοῦ, καὶ μὴ ὡς τὴν ἁκαρπὸν με συκὴν ἐκκόψης, φύλλοις μόνον κομπάζουσιν, νῦν δὲ ὑψίθρονε Τριάς, καὶ μονόσεπτε, τὰς βαρβαρικὰς κοίμησον ἐφόδους, τὰς νῦν ὡμῶς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπεγειρομένας, λόγοις καταπράυνον ἀρρήτοις, οἷς μόνος οἶδας τῇ σοφῇ σου προνοίᾳ, καὶ τῷ βάθει τῶν πολλῶν σου κρυμμάτων, πᾶν ἰσχύεις τῷ παντοδυνάμῳ σου προστάγ-
ματι, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐν ἀνέσει γινόμενοι ἐν ἀκυμάντῳ λιμένοι, αἰνοῦ-
μεν καὶ εὐλογοῦμεν σὲ τὸν Δεσπότην καὶ Θεὸν τοῦ παντός, εἰς αἰῶ-
νας ἀπεράντους, εὐχαῖς Διονυσίου τοῦ σοῦ θεράποντος, ὃν ἐδόξασας ἐπὶ γῆς πλουσίους ἔργοις ὁμοῦ καὶ θαύμασιν.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ*

Τῷ αὐτῷ μηνὶ καὶ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τοῦ ΝΕΟΥ

τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὅρει ἀσκήσαντος.

Καταλιπὼν πᾶν Διονύσιε λόγῳ,

ἤρθης πρὸς πλάτος οὐρανίων θαλάμων.

Εἰκάδι Διονύσιος ἔβη τρίτῃ Πόλον ἐκ γῆς.

Εὐλόγησον Πάτερ!

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ παντελήμων καὶ παντοδύναμος, ὁπουδυναμᾷ καὶ
τώρα τινὰς εὐχαρίστους καὶ εὐγνώμονας δούλους του, καὶ πολεμοῦσιν ἀνδρείως
τὸν πολεμιὸν δαίμονα, καὶ τὸν νικοῦσι κατὰ κράτος, καὶ λαμβάνουν νίκης στε-
φάνους καὶ τρόπαια ὡς ἀήττητος, εἰς ἔλεγχον τινῶν ὀλιγοπίστων καὶ ἐπιστόμι-
σιν, ὅπου λέγουσιν τινὰς φλυαρίας καὶ ληθορήματα, πῶς οἱ καρποὶ καὶ χρόνοι
εἶναι αἰτία καὶ δὲν πολιτεύονται τώρα θεαρέστως οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες βλεπο-
φάνερα ψεύδονται. Ἐπειδὴ εἶδαμεν, καὶ ὀφθολμοφανῶς ἐπιστάθημεν, ὅτι πολλοὶ
εἰς τοὺς χρόνους μας ἐμαρτύρησαν, καὶ εὐωδιάζουν τὰ τίμιά τους καὶ πανσε-
βάσμια λείψανα· καὶ ἄλλοι πάλιν ὥσπερ τοὺς παλαιοὺς Ὅσιους, Ἀντώνιον λέ-
γω, Εὐθύμῳ, καὶ τοὺς ἄλλους, ἐναρέτως ἐπολιτεύθησαν ὥστε λοιπὸν δὲν εἶναι
οἱ χρόνοι καὶ καιροὶ αἰτία τῆς τῶν πολλῶν ἀμελείας, ἀλλὰ ἡ τῶν ἀνθρώπων
προαίρεσις· καὶ μάρτυρας εἰς τοῦτο ὁ νῦν εἰς ὑπόθεσιν προκείμενος θεοφόρος
Διονύσιος, ὅστις καὶ τοὺς παλαιοὺς ἐπερίσσευσεν ὅτι τότε μὲν ἦσαν πολλοὶ
ἐνάρετοι, καὶ ἕνας τὸν ἄλλον ἐμμεῖτο καὶ ἐσυζήλωνεν· ἀμὴν τὰς ὁδοὺς εἶναι
ὀλίγοι δόκιμοι πίπτουσι καὶ οἱ σπουδαῖοι εἰς τὴν ἀμέλειαν. Ὅσοι λοιπὸν εὐρε-
θῶσι τώρα εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς τούτους πρὸς τὸν κοινὸν ἡμῶν Δεσπότην
εὐγνώμονες, φυλάττοντες τὰ σωτήριά του προστάγματα, πρέπει γὰρ τοὺς εὐλα-

* Συνεγράφη ὑπὸ Δαμιανοῦ ἐπισκόπου Λιτῆς καὶ Ρενδίνης, εἰς γράμματα ἑλληνικὰ, πρὶν δὲ Ἀγαπίου μοναχοῦ μεταφρασθῇ εἰς κοινὴν διέλεκτον.

βῆται πᾶς ἓνας ἀπὸ τοὺς παλαιούς περισσότερον· διὰ τοῦτο γράφω καὶ ἐγὼ τοῦτον τοῦ πανοσίου Ὁσίου τὸν θεάρεστον βίον καὶ ψυχωφελὴ διήγησιν, καὶ σὰς δίδωμι μίσητον τὸν Θεὸν τὴν αὐτοαλήθειαν, νὰ εἰπῶ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ μὴ γράψω ἀπὸ λόγου μου τίποτας, ἀλλὰ ὅσα μοῦ ἐδιηγήθησαν θεοφόροι Πατέρες καὶ ἀξιόπιστοι· ἐπειδὴ τὸ πρέπον εἶναι καὶ δίκαιον, νὰ μὴ κρύπτονται τὰ θεάρεστα διηγήματα, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀκούῃ πᾶς ἓνας νὰ μιμῆται τοῦ ὁμοίου τὰς πράξεις καὶ κατορθώματα· προσέχετε γοῦν εἰς τοιαύτην ὠραιωτάτην διήγησιν.

Εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Φαναρίου εἶναι χωρίον, Πλάτινα καλούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ὁσιος κατὰ τὸ χιλιοστὸν πεντακοσιοστὸν ἔτος οἱ γονεῖς του ἦσαν πτωχοὶ, ἀμὴ εὐσεβεῖς, Νικόλαος, καὶ Θεοδώρα ὀνομαζόμενοι, καὶ εὐγαναν τὴν ζωοτροφίαν αὐτῶν μὲ τὸν κόπον τους, καὶ ἀνέτρεφον τὸ βρέφος ἐπιμελῶς· διατὶ ἐβλεπον εἰς αὐτὸ τὴν νύκτα, ὅταν ἐκείτο σπαραγνόμενον, ἐξαίσιον θέαμα, ἦγον ἀνωθεν αὐτοῦ ἐφαίνετο ἓνας σταυρὸς, ὅπου ἐλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος, τὸ ὁποῖον ἐφάνερνε τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ κατάστασιν· ὅτι ἐμελλε ν' ἀπαρηθῇ τὸν κόσμον, καὶ πάντα τὰ σαρκικὰ θελήματα, νὰ συσταυρωθῇ τῷ Χριστῷ, κατὰ τὸν μακάριον Ἀπόστολον· Βλέποντες οὖν οἱ γονεῖς εἰς τὸ παιδίον τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ἐλπίζοντες νὰ ἰδοῦσι καὶ τὸ ἀποβησόμενον· ὅταν δὲ ἐγενεῖ χρόνων ἑπτὰ, τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ γράμματα, ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγενεῖ τέλειος, πεφωτισμένος ἐκ θεοῦ Πνεύματος· καὶ ὅσον ἐσπούδαζε τὰς γραφὰς, τοσοῦτον ἡ ψυχὴ του ἐθέλγετο εἰς τὸν ἔνθεον ἔρωτα· ἔμαθε δὲ καὶ τὴν καλλιγραφίαν, καὶ καθ' ἑκάστην ἐπρόκοπεν ἐκ δυνάμεως εἰς δύναντα, καὶ δὲν ἐδίδετο ποσῶς εἰς ἀπόλαυσιν τινα τοῦ σώματος, οὔτε ἐπόθησε ποσῶς ψυχοβλαβὴ καὶ μάταια πράγματα, οὔτε μὲ ἀτάκτους νέους ἐσυναυλίζετο, διὰ νὰ μὴ βλάπτεται ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τους· ἀλλὰ ἐμελέτα καθ' ἑκάστην τὰς θείας γραφὰς, καὶ εἶχε πολλὴν ταπεινῶσιν καὶ πραότητα, ἐγκρατεῦτο ὑπέριμετρα, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τόσας ἀρετὰς ἐφύλαττεν, ὅπου ἐθαύμαζον ἅπαντες διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας του, πῶς ἐδύνατο καὶ ἀγρύπνια ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα εὐχόμενος· Μετὰ καιρὸν οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀπέθανον. ὅθεν μὴ ἔχοντας ὁ νέος τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ἐπῆρε παῖδια, καὶ τὰ ἐμύνηνε γράμματα, καὶ μὲ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν ἐπορεύετο· μετὰ ταῦτα ἔβλεπε γνῶμην καλὴν νὰ γένῃ καλόγερος. καὶ καθὼς ἐμελέτα ταῦτα, ἔτυχε ἐκεῖ εἰς τὸ χωρίον τοῦ νέου ἓνας καλόγερος ἀπὸ τὰ μετέωρα Μοναστήρια ἱερωμένος ὀνόματι Ἀνθιμος, καὶ συνομιλῶντες ἐσυμφώνησαν, καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἐνοσίχθονα του, καὶ δὲν ἐπῆρε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἄλλο τι, εἰ μόνον ἓνα ἀργυρὸν ποτήριον, καὶ τοῦ ἔδωκε τοῦ ἀνωθεν Ἀνθίμου χάρισμα· καὶ παγέοντες εἰς τὸ μετέωρον, ἔμεινεν ὑποτακτικὸς ἐνὸς ἐναρέτου, Σάββα ὀνόματι, καὶ τὸν ὑπηρετᾷ μὲ ἄκρα ταπεινῶσιν, πάσας τὰς ἀρετὰς ἐπιμελῶς καὶ ἀόκνως φυλάττοντας. Καὶ ἀφ' οὗτος ἔκαμεν ἐκεῖ καμπόσον· καὶ ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἁθῶ διὰ περισσοτέρην ἡσυχίαν καὶ ἀσκήσιν· καὶ ζητήσας συγχώρησιν ἀπὸ τὸν γέροντα, δὲν τὸν

ἄφινεν διὰ νὰ τὸν ἔχη βοηθὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ φοβούμενος μήπως καὶ φύγῃ κρυφά, ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς Μονῆς, καὶ τὴν σκάλαν ἀπέκρυσεν· ἀλλὰ εἰς μάτην ὁ γέρων καὶ κενὰ ἐμελέτησεν· ὅτι ὁ νέος ἐγνώριζε, πῶς ἦτο θεάρεστος ἡ αὐτοῦ ἀναχώρησις· ὅθεν ἔκαμε καὶ παρακοήν, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἦτον Καλόγερος μόνον δόκιμος. Ὅθεν μίαν νύκτα ἔχοντας πίστιν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἀδίσταστον, ἐπήδησεν ἀπὸ τόσον ὕψος, καὶ ἔπεσε κάτω ὅπερ νὰ ἦτον ποτάμι ἀπ' ἔξω, καὶ ποσῶς δὲν ἐβάρησεν, ὅτι ἡ θεία δύναμις ἐβοήθησεν. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἁθῶ, καὶ ἐρωτήσας ποῦ νὰ εὕρῃ τινα ἐνάρετον ἄνθρωπον, τοῦ ἀνήγγειλαν διὰ ἓνα πνευματικὸν θαυμάσιον προσεστῶτα τοῦ ὄρους, Σεραφεῖμ ὀνομαζόμενον· τοῦτον οὖν εὐρὼν καὶ συνομιλῶντας, τὸν ὑποδέχθη ἄσμενως, ὡς φιλόξενος ὁποῦ ἦτον ὁ γέρων καὶ φιλομόναχος, καὶ νοουθετήσας αὐτὸν ἱκανῶς νὰ φυλάγῃ ἐπιμελῶς πᾶσαν ἀκρίβειαν τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν συνοδείαν του, καὶ κουρεύσας αὐτόν, τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ ἐπίσκοπος τοῦ ὄρους Διάκονον, καὶ ἐλειτούργει τῷ Θεῷ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ταπεινῶσιν. Καὶ βλέπων ὁ γέρων τὰς μεγάλας ἀρετὰς αὐτοῦ ἐθαύμαζετο. Μίαν Κυριακὴν τῶν Βαῶν ἀφ' οὗ ἐλειτούργησεν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ κελλίον, καὶ ἔκαμεν εἰς τὸ δάσος ἕως τὸ μέγα Σάββατον καὶ τότε ὑπέστρεψεν εἰς τὸν γέροντα, ὅστις ἠρώτησεν αὐτόν τί ἔτρωγε τόσας ἡμέρας, καὶ ποῦ εὐρίσκετο· ὅστις τοῦ ἀπεκρίθη, πῶς ἦτον εἰς τὴν σκῆτην τοῦ Καρακάλλου, καὶ ἔτρωγε κάστανα καὶ μάλαθρα, καὶ ἐθαύμασεν ὁ Γέρωντας.

Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐψήφισαν πρῶτον τοῦ ὄρους τοῦ ὁσίου τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Βλαχίαν μὲ τοὺς ἡγουμένους κατὰ τὸ σύνηθες· ὅθεν οἱ τοῦ ὄρους μοναχοὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ὅσιον πρεσβύτερον νὰ λειτουργᾷ εἰς τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ γέροντος· ἔπειτα ὅταν ἦλθεν αὐτὸς ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, ὑπέμεινε μετ' αὐτοῦ καμπόσον καιρὸν ὁ Ὁσιος, καὶ τότε, τὸν ἐπαρακάλεσε, νὰ τὸν συγχώρησιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον ἡσυχον νὰ προσεύχεται τῷ Θεῷ μόνος μόνῳ κατὰ τὸν πόθον του· ὁ δὲ Σεραφεῖμ εἶχε πόθον καὶ ὠρέγετο νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὴν συνοδίαν του νὰ τὸν ὑπηρετᾷ εἰς τὸ γῆρας του, ἀμὴ πάλιν διὰ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν, τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ ὅπου βούλεται, νὰ πρεσβεύῃ καὶ διὰ λόγον του, καὶ καμμίαν φορὰν νὰ ἔρχεται νὰ συνομιλοῦσι, νὰ ἡξεύρῃ πῶς πορεύεται εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν δαιμόνων καὶ λογισμῶν, καὶ ἕτερα συναντήματα. Οὕτως οὖν λαβὼν ἀπὸ τὸν γέροντα ὁ ὅσιος θέλημα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀσκήσιν, ἐγύρευε τόπον ἡσυχον· καὶ φθάσας εἰς τὴν σκῆτην τοῦ Καρακάλλου, ἦνεν ἓνα τόπον δύσβατον καὶ ψυχρότατον, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε μικρὸν κελλίον καὶ ἐκατοίκησε, καὶ τόσον ἐπιμελεῖτο τὴν ἀρετὴν ὁ ἀειμνηστος, ὅπου δὲν ἐπαυεν καὶ ἑκατόκις, καὶ τὸν μυστικὸν ἀμπελῶνα αἰὲ ἐργαζόμενος· ἐνήστευεν, ἀγρύπνια, προσηύχετο, καὶ ἐμετάνιζεν ὅσον ἐδύνατο· εἶχε δὲ καὶ τὴν ψυχωφελὴ καὶ θαυμάσιον βίβλον τοῦ Θηκαρά, τὴν ὁποῖαν συχνάκις ἀνέγνω· ἡ τροφή του ἦτον ἡ μελέτῃ τῆς θείας γραφῆς, καὶ ὀλίγα κάστανα· ἐπειδὴ ἀπὸ ταῦτα γίνονται πολλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος, καὶ δὲν ἐφρότιζεν ἄλλο τίποτας, μόνον ἀπ' ἐκεῖ

να ἔτρωγε μόνην τὴν ἐνάντην ὧραν τῆς ἡμέρας καὶ ὄχι περισσότερα· μόνον ὅταν τὸν ἔπερνε τινας εἰς ἄλλο κελλίον νὰ λειτουργήσῃ, τότε ἔτρωγε καὶ ὀλίγον ψωμί, διὰ νὰ φύγῃ τὸν ἔπαινον. Τόσῃν δὲ ἀκτημοσύνην εἶχεν, ὅπου δὲν ἔβα-
νε κλειδαραῖαν εἰς τὴν θύραν, ἐπειδὴ δὲν ἀπόκτησεν ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον τὰ ρά-
σα, ὅπου ἐφόρει, καὶ ταῦτα πενιχρά τε καὶ ἄχρηστα. Ἐκτίσε δὲ καὶ ναὸν μι-
κρὸν εἰς δόξαν καὶ ὄνομα τῆς ὑπερενδόξου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, καὶ ἔκα-
μεν ἐκεῖ τρεῖς χρόνους μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος, καὶ μὴδὲν τῶν γηῆ-
νων κτησάμενος, ἀλλὰ μόνα τὰ θεία κάλλη φανταζόμενος· ὅθεν ὡς καθαρὸς τῇ
καρδίᾳ καὶ θείων ἀποκαλύψεων ἠξιώθη. Οὕτως οὖν ἐκεῖ ἀσκητεύοντας, ἐπεθύ-
μησε νὰ ἰδῇ καὶ τοὺς ἁγίους τόπους, ὅπου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐσταυρώθη, ὅτι
συνήθειαν ἔχουν οἱ ἑρασταί, ὅταν δὲν βλέπουνσι παρόντα τὸν ἀγαπώμενον,
ἐπιποθοῦν νὰ ἰδοῦσι καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ τὸ ἱμάτιον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ
αὐτὸς ἐπεθύμα νὰ ἱστορίσῃ τοὺς σεβασμίους τόπους ἐκείνους, ὅπου ὁ ἡγαπη-
μένος Δεσπότης μας Χριστὸς ἐκατοίκησε καὶ ἔπαθε, διὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ
τὸν δαίμονα· ἀπελθὼν οὖν μετὰ πάσης χαρᾶς ἐπροσκύνησεν ὅλους τοὺς ἁγίους
τόπους, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν πολλὴν εὐφροσύνην εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἀγαλ-
λάσιν.

Ὁ δὲ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων τὸν εὐλαβήθη, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν
κρατήσῃ, διὰ νὰ τὸν ψηφίσῃ τοῦ θρόνου διάδοχον· ὁ δὲ ὁσιος δὲν ἠθέλησεν,
ἀλλ' ἔτρεψε πάλιν εἰς τὸ ἅγιον, καὶ ἀσκήτευσεν ὡς τὸ πρότερον εἰς τὸ κελλίον
του. καὶ ἡβουλήθη νὰ τρανέυσῃ καμπόσον τὴν ἐκκλησίαν του, καὶ καθὼς
ἐδοῦλεν, ἦλθε τις μοναχὸς γνώριμός του νὰ τὸν ἐπισκέψῃ, καὶ βλέπει ἄλλους
δύο ὅπου ἐστήκωναν λίθους καὶ τοὺς ἤφεραν ἐκεῖ ὅπου ὁ ὁσιος ἔκτιζεν· ὅθεν
ἐνόμιζε πῶς ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ τοὺς ἐπροσκάλεσεν ὁ ὁσιος, ἀλλὰ ἀφόντις
ἐσίμωσε καὶ τὸν ἐχαιρέτησεν, ἔγιναν οἱ δύο ἄφαντοι καὶ ἔμεινε μόνον ὁ ὁσιος,
καὶ τὸν ἠρώτα διὰ τοὺς ἄλλους τί ἔγιναν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἄλλος τινὰς δὲν
ἦτον· ἐκεῖ εἰμὴ μόνος ὁ Θεὸς ὁ πανταχοῦ παρὼν· ἀπὸ τοῦτο ἐκατάλαβεν ὁ
ὁσιος, ὅτι ὁ Κύριος τοῦ ἐβόηθα εἰς τὸ θείον ἔργον, καὶ ἐχάρη, χωρὶς ποσῶς νὰ
κενοδοξήσῃ εἰς τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐταπεινώνετο, διατὶ ἦτον πεπαι-
δευμένος τὴν θείαν γραφὴν, καὶ ἔλεγε μετὰ τοῦ προφήτου· οὐχ ὑψώθη ἡ καρ-
διά μου καὶ τὰ ἐξῆς. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ ἄλλο θαῦμα ἡδύτερον, διὰ νὰ κατα-
λάβητε τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ Δεσπότητος πολλὴν ἀγαθότητα. Ἐπειδὴ γοῦν ὁ ὁσιος
δὲν ἐφρόντιζε ποσῶς διὰ τὴν σπατάλην τοῦ σώματος, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Θεόν,
ἐτρύφα καὶ ἔχαιρε, τρεφόμενος μὲ ἄγρια κάστανα, ἠθέλησεν ὁ παντελεῆμων
καὶ πολυνεύσπλαγχνος νὰ τὸν φιλεύσῃ μίαν ἀποκρέαν πλουσιοπάροχα, διὰ νὰ
δείξῃ τὴν κηδεμονίαν ὅπου ἔχει πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ ὁ φιλόανθρωπος· κα-
θεζόμενος τοῦ ὁσίου κατὰ μόνας τὸ σάββατον τῆς ἀποτυρώσεως, ἡλθέ τις μο-
ναχὸς ὡς ἀπὸ τὴν μονὴν τῶν βουλγάρων, καὶ τὸν ἐχαιρέτησε λέγοντας· ἐ-
πειδὴ τίμει Πάτερ ἡ ἀγία τεσσαρακοστὴ ἐσίμωσεν, ὅπου οἱ δούλοι τοῦ Θεοῦ

νηστεύουσι, καὶ πρέπει νὰ παρηγορήσῃς ἐτούταις ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς τὰς
ἀσθενείας, δέξου τὸν τυρὸν ἐτούτον καὶ τὰ ὀψάρια, νὰ φιλευθῇς, νὰ εὐχαριστή-
σῃς τὸν Κύριον· ὁ δὲ ὁσιος τὰ ὑποδέχθη χαρούμενος, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ ὑπο-
μείνῃ νὰ φιλευθῶσιν ἀμφοτέρω· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐγὼ δὲν ἀδειάζω, μόνον φι-
λεύσου καὶ δόξασον τὸν Θεόν, ὅπου τρέφει πλουσίως τοὺς δούλους του. Ταῦτα
εἰπὼν ὁ φανείς, ἀφανὴς ἐγένετο· ὁ Ἅγιος ἰδὼν τὰ ὀψάρια πῶς ἀκόμῃ ἔτρεμαν,
καὶ ἀπὸ τὸ τυρὶ ἔσταξε γάλα νωπὸν, ἐθαυμάζετο, καὶ τὸν χορηγὸν Θεὸν ἐμεγά-
λυνεν, γνωρίσας τὴν πολλὴν φιλοανθρωπίαν καὶ ἀγαθότητα· τοῦτο τὸ θαῦμα δὲν
ὡμολόγησε τότε τινὸς εἰς τὸ ἅγιον ὄρος διὰ νὰ μὴ τὸν δοξάζουσιν μόνον ὕστερα
ὅταν ἔκτισε τὴν μονὴν εἰς τὸν Ὀλυμπον, τότε εἶπε τινῶν ἀπὸ τοὺς μαθητάς του·
διὰ νὰ τοὺς βεβαιώσῃ, πῶς ὁ Κύριος φροντίζει διὰ τοὺς δούλους του. Ἀλλὰ ἄς
εἰποῦμεν καὶ ἕτερον αὐτοῦ θαυματουργήμα. Καθὼς ἀσκητεύων ὁ ὁσιος εἰς τὸν
ἀνωθεν τόπον, ἐσυνάζοντο πολλοὶ πολλάκις ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ἐσυνωμιλοῦσαν
αὐτῷ διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν, τοὺς ὑποίους ἕνας ληστής βλέπωντας καὶ νομίζον-
τας, ὅτι ἐδίδαν ἐλεημοσύνην τοῦ ἁγίου, ἐμελέτησε νὰ τὸν φονεύσῃ νὰ λάβῃ τὰ
χρήματα· καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου ἤρχετο πρὸς τὸ κελλίον του, ἐκρύβη εἰς ἕνα
ξεροπόταμον νὰ τὸν φονεύσῃ ἐκεῖ, καὶ καρτερήσας ὅλην τὴν ἡμέραν, δὲν τὸν εἶ-
δεν ὅταν ἐπέρασεν ὅτι ὁ Κύριος τὸν ἐσκέπασεν· ἐπήγεν οὖν ὁ ληστής εἰς τὸ
κελλίον νὰ ἰδῇ ἐὰν ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ὁσιος, καὶ βλέπων αὐτὸν ἐθαύμασε, καὶ τὸν
ἠρώτησεν ἀπὸ ποῦ ἐπέρασεν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ἀπὸ τὸν χείμαρρον τότε θαυμά-
ζοντας ὁ ληστής, πῶς ἐνυφλώθη καὶ δὲν τὸν εἶδεν, ὡμολόγησε τὴν γνώμην του
λέγωντας· ἐγὼ σὲ ἐκατέρηρον ἐκεῖ διὰ νὰ σὲ φονεύσω, ἀλλὰ ἐγνώρισα πῶς εἶ-
σαι δούλος τοῦ Θεοῦ, ὅστις διαφυλάττει καὶ σκέπει σε, συγχώρησόν μοι τὴν
κακουργίαν ὅπου κατὰ σοῦ ἐμελέτησα, καὶ δεήσου τοῦ Δεσπότητος Χριστοῦ, νὰ
ἐξαλείψῃ τὰς ἀνομίας μου, καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ γένω μοναχὸς δόκιμος.

Λέγει τὸν ὁ ὁσιος, ἐὰν παύσῃς τὰς προτέρας μαιφονίας καὶ μετανόησῃς
δλοψύχως τὰς κακουργίας, νὰ φροντίσῃς τὴν σωτηρίαν σου, θέλει συγχωρήσῃ
πάσας τὰς ἀμαρτίας σου ὁ Θεὸς, ὡς ἐλεῆμων καὶ εὐσπλαγχνος. Τούτους τοὺς
λόγους ὁ πρῶν ληστής ὡς σπύρον εἰς τὴν καρδίαν δεξάμενος, ἀπῆλθεν εἰς μο-
ναστήριον, καὶ ἔγινε μοναχὸς δόκιμος συνεργούσης τῆς θείας χάριτος· ὁ δὲ
ὁσιος ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὸ κελλίον του χρόνους ἑπτὰ εἰς προσευχὰς καὶ νηστείας
σχολάζοντας, καὶ τὸν εἶχασιν ὅλοι εἰς πολλὴν εὐλάβειαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπρεπε
νὰ εἶναι τὸ φῶς εἰς τὴν λυχνίαν κατὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος παραγγελίαν, καὶ νὰ μὴ
κρύπτεται εἰς τὸν μύδιον, ὠκονόμησεν αὐτὰς ὁ Κύριος, καὶ τὸν ἐνήψισαν εἰς τὴν
μονὴν τοῦ Φιλοθέου ἡγούμενον· ὄχι νὰ ζητήσῃ αὐτὸς τὴν ἀξίαν ὁ ταπεινόφρων
καὶ μέτριος, ἀλλὰ οἱ ἀδελφοὶ πάντες ὑπήγαν ἰκετεύοντες αὐτὸν καὶ δεόμενοι, ἵνα
λάβῃ τὴν προστασίαν τῆς ἱερᾶς αὐτῆς μονῆς, διὰ νὰ μὴ ἐρημώσῃ καὶ ἀφανι-
σθῇ τέλεια. Ὅθεν ὁ ὁσιος γνωρίσας πῶς ἦτον θέλημα τοῦ Κυρίου, ἐδέχθη τὴν

προστασίαν, καὶ καταλιμπάνει τὴν ἡσυχίαν διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν σωτηρίαν. Ἦτον δὲ τότε αὐτὸ τὸ μοναστήρι Βουλγάρικον· ὁ δὲ ὁσιος τὴν τάξιν τῶν Βουλγάρων, εἰς τὴν ἡμετέραν εὐταξίαν ἐρρῦθμισε, καὶ ἐφρόντισε βιβλία ἑλληνικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ χρειάζόμενα· καὶ διὰ τὰ τοὺς αὐξήσῃ καὶ εἰσοδήματα, ἐπῆρε καὶ τὸν κόπον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν μοναστηρίων, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν· ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς ὠκονόμησε, καὶ τοῦ ἔδωκεν οἱ φιλόχριστοι πολλὰ χρήματα, καὶ πολλοὶ αὐτὸν ἠύλαβήθησαν, καὶ τοῦ ἡκολούθησαν· καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν μονὴν ἐκουρεύθησαν· ὁ δὲ ὁσιος ἐποίμανε κατὰ Θεὸν ἅπαντας, προστάσσωντας νὰ διάγουν ὅλοι εἰς ταῖς ἀκολουθίαις, ἐνδύματα, καὶ φαγία κοινοβιατικά. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦσαν τινες βουλγαροὶ κακὸτροποὶ, καὶ ἐμίσησαν τὸν ὅσιον, πῶς ἐμετάλλαξε τὴν τάξιν αὐτῶν καὶ τοῦ ἔκαμναν καθ' ἐκάστην σκάνδαλε· γνωρίσας τὴν ἐπιβουλὴν αὐτῶν, ἀπεχαιρέτησε τοὺς γνησιωτέρους, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ, πέρνωντάς τινας μοναχοὺς ἐναρέτους εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ οἰκονομία Θεοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὴν σκήτην τῆς Βερροίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο μοναχοὶ μόνον εἰκοσιν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου πάντα, καὶ ἄλλοι τῶσοι εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ εἰς τὸν Πρόδρομον ἄλλοι δέκα· ἀλλὰ ἀφόντις ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ἅγιος, ἔκαμεν ἄλλην πόλιν αὐτὴν τὴν ἔρημον· ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ ἐτράβηξεν ἐκεῖ καθένα ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, καὶ ἐσυνάγοντο πανταχόθεν, νὰ βλέπουν ἐκείνην τὴν ἀγγελοπρεπῆ θέαν, καὶ ἀπαρνούμενι τὸν κόσμον, ἔμειναν πολλοὶ εἰς τὴν συνοδίαν του· καὶ διδασκόμενοι ὑπ' αὐτοῦ καὶ καθοδηγούμενοι, ὑπέμενον τὴν στενοχωρίαν τῆς ἀσκήσεως, διὰ νὰ εὗρουν εὐρυχωρίαν εἰς τὸν Παράδεισον. Πρῶτον μὲν οὖν ἀνεκαίνισε τὸν ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου ὁ ὁσιος· καὶ μὲ ὅλον ὅπου εἰς νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἠγωνίζετο, πάλιν ἀπὸ ταῖς βαρύτεραις ἐργασίαις δὲν ἔλειπε.

Ἄλλ' αὐτὸς ἐσῆκωνε πέτραις καὶ ξύλα, καὶ ἄλλα ἐπίπωνα ἐτέλει σπουδαίως καὶ πρόθυμα, διὰ νὰ πληρώσῃ τοῦ Παύλου τὸ πρόσταγμα, ὅπου γράφει πρὸς Θεσσαλονικεῖς, νὰ μὴ τρώγῃ ὅποιος δὲν ἐργάζεται· καὶ ὅσον ἐπεμελεῖτο τὸν αἰσθητὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου νὰ γένη τρανώτερος, τισούτον καὶ περισσότερον διὰ τὸν νοητὸν τῶν ψυχῶν ἠγωνίζετο, γράφωντας τάξεις καὶ κανόνας καὶ τύπους τῶν ἀδελφῶν, καὶ διδάσκοντάς τους, πῶς νὰ πορεύωνται, διὰ νὰ ἀξιωθοῦσι τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ὅθεν πολλοὶ ἀπὸ τῆς Βερροίας τὰ περίχωρα ἐσυνάζοντο ἐκεῖ καὶ ἐμόναζαν· τοὺς ὁποίους ὁ ἅγιος ἐδίδασκεν ὡς τέκνα του γνήσια, νὰ καταφρονοῦν τὰ σωματικά θελήματα, διὰ νὰ κληρονομήσουν τὰ οὐράνια ἀγαθὰ τὰ πανευφρόσυτα καὶ χαρμόσυνα· καὶ ὅσα ἐκείνοις ἐκήρυττεν, ἐφύλαττε καὶ αὐτὸς ἀπαρτάλευτα· ὁ γὰρ ποῖων καὶ διδάσκων μέγας κληθήσεται· ἐνήστευε λέγω, προσήρχετο, καὶ ἀγρύπνη, καὶ ἐδούλευε μὲ πολλὴν πραότητα καὶ ταπεινῶσιν, καὶ ἄλλας ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἀφίνω διὰ βραχύτητα· μόνον διὰ τὰς τρεῖς ἡ τσσαρας, ὅπου εἶχεν ὑπὲρ φύσιν, σὺς ἐνθυμίζω, διὰ νὰ τὸν μιμηθῇτε τὸ κατὰ δύναμιν· ἡγουν τὴν νηστείαν, ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ Καρακάλου χρονούς

ἐπτά μὲ τὴν ἀκτημοσύνην ὡς πετεινὸν τοῦ ἀέρος μηδὲν φροντίζοντας· καὶ πάλιν ὕστερον εἰς τὴν σκήτην τῆς Βερροίας τὸν καιρὸν ὅπου ἐκτίξε, καὶ δὲν ἔτρωγεν, εἰμὴ μόνον ὀπώρας, καὶ δὲν ἀπόκτησεν ἱμάτιον δεύτερον· ἀλλὰ τὴν ἐλεημοσύνην εἶχε πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ συμπαθείαν, ὅσαις φοραῖς ἤρχετο εἰς τὴν μονὴν ἀπὸ τῆς Βέρροιας, ὅπου παλλάκις ὑπήγαυε διὰ νὰ ἐξομολογῇ τὰ τέκνα του, καὶ τοῦ ἐδίδαν ἱκανὴν ἐλεημοσύνην, καὶ αὐτὸς τὰ ἐμοίραζεν ὅλα εἰς πένητας· καὶ μίαν ἡμέραν τοῦ εἶπεν ὁ ὑποτακτικὸς νὰ κρατήσῃ καμπόσα διὰ τὰς χρεῖας ὅπου εἶχε τὸ μοναστήριον· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· οἱ μοναχοὶ δὲν χρειάζονται χρήματα, ὅτι ἡ πενία τοὺς γίνεται παιδαγωγία πρὸς σωτηρίαν, ἀμὴ οἱ κοσμικοὶ, ὅπου ἔχουσι παῖδια καὶ γυναῖκας, πληρώνουν χαράτζια, καὶ ἔχουσιν ἄλλας πολλὰς στενοχωρίας, καὶ βάρη, ἐκείνων πρέπει νὰ πέρνουν ἐλεημοσύνην, καὶ ὅχι ἡμεῖς οἱ ἄκληροι. Οὐ μόνον δὲ ταύτας τὰς ἀρετὰς εἶχεν· ὁ παναοίδιμος ἀλλὰ καὶ τὴν ὑψωποῦν ταπεινῶσιν καὶ ὑποτάσσειτο εἰς ὅλους ὑπηρετώντας μὲ ἄκραν εὐτέλειαν, καὶ ἐφόρει πενιχρὰ καὶ καταφρονημένα ἱμάτια, καὶ εἰς πολλοὺς τόπους εὐτέλιζε τοῦ λόγου του ὅταν ἔγραφε διαθήκη, ἢ ἄλλο γράμμα, καὶ ἔλεγεν· ἐγὼ ἡξιώθην ἀπὸ Θεοῦ μυρίων ἀγαθῶν ὁ ἐλάχιστος, καὶ πολλὰς ἀμαρτίας ὁ ἀγνώμων ἐτέλεσα. Εἶχε δὲ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τοὺς πλησίον ἀνόθευτον, οὐ μόνον πρὸς τοὺς μοναχοὺς νουθετῶν αὐτοὺς, καὶ παραινῶν αὐτοὺς, νὰ φυλάττουν τὰς ὑποσχέσεις τοῦ σχήματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία καὶ πόλεις πολλάκις ὑπήγαυε, διδάσκων πάντας νὰ φυλάττουν τὰς σωτηρίους ἐντολὰς τοῦ Κυρίου· καὶ καθολικὰ ἦτον πατὴρ τῶν ὀρφανῶν, καὶ χρῶν προστατης, πτωχῶν ὑπερασπιστής μὲ τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ θλιβομένων ποραμυθία, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τοῖς πᾶσι τὰ πάντα κατὰ Παῦλον ἐγένετο, διὰ νὰ σώσῃ ὅσους ἐδύμετο· καὶ πάλιν μὲ ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς, δὲν ἔλειψέ ποτε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς του τὸ δάκρυον, ὅταν ἠύχετο, ἢ ἀνέγνωθεν, ἢ καὶ μὲ τινα διὰ τὴν θεῖαν γραφὴν ἐσυντύχαιε.

Ὅθεν ἔκαμεν καὶ τοὺς ἀκούοντας καὶ ἐδάκρυζαν. Ἀφοῦ γοῦν ἐτέλεσε τὴν μονὴν τοῦ Προδρόμου κοινόβιον, καὶ παρέδωκε τοῖς μοναχοῖς τύπους καὶ κανόνας πῶς νὰ διάγουν, ἐσυνάχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ τὰ μικρὰ τῆς Βερροίας μονήδρια, ἀκούοντες τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, καὶ τοῦ ἐξήτησαν συγχώρησιν νὰ κτίσουν κελλία· ὁ δὲ ἀσπασίως πάντας ὑποδεχόμενος, τοὺς ἐβοήθη ψυχῇ καὶ σώματι. Ἦσαν δὲ ἀπ' ἐκείνους πολλοὶ ἐνάρετοι, ἀμὴ ἓνας ἱερομόναχος Ματθαῖος ὀνόματι, ἐπερίσσευσεν ἅπαντας. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἅγιος κατὰ πολλὰ γηραιὸν καὶ σεβασμῶν, τὸν ἠύλαβήθη, καὶ τὸν ἐζάλειν εἰς τὸ κελλίον πλησίον του, διὰ νὰ ἐξομολογᾷ ὅσους ἤρχοντο· τοῦτον δὲν εἶδε τινας ὅταν ἔτρωγεν, ἀλλὰ ἦτον κεκλεισμένος πάντοτε, καὶ εἶχε τὸ πένθος ὡς τὸν μέγαν Ἀρσένιον καὶ τὸν Ἐφραίμ Σύρον, καὶ ἐκλαιε τόσον συχνάκις, ὅπου εἶχεν εἰς τὸ στήθος κομμάτι ράσον νὰ σπογγίζῃ τὰ δάκρυα. Ἦτον δὲ εἰς τὴν γενειάδα καὶ τὴν στάσιν τοῦ σώματος

ὁμοιοι μετὸν θεολόγον Γρηγόριον· καὶ τοσοῦτον εἰς τὴν θέαν σεβάσμιος καὶ αἰδέσμιος, ὅπου ὅπου τις ἐσυντύχαινε μετὰ τοῦ λόγου του, δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ ἃς ἔλθωμεν εἰς τὸν θαυμασίον Διονύσιον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὑπήγεν ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, ὅπου καὶ οἱ ἄλλοι δύο πατριάρχαι συνήχθησαν· εἶχε πόθον λοιπὸν ὁ ἅγιος νὰ λάβῃ καὶ ἀπὸ τοὺς τέσσαρας πατριάρχας συγχωρητικά γραμματα· ἀπελθὼν οὖν εἰς Θεσσαλονίκην, εἰσῆλθεν εἰς πλοῖον, καὶ ἐπλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἀφ' οὗτος ἔτυχε τοῦ ποθουμένου, ὑπέστρεφε πάλιν διὰ θαλάσσης, καὶ καθὼς ἀρμένιζαν, ἔγινε τόσον μεγάλη φουρτούνα, ὅπου ἔμελλε νὰ βουλήσῃ τὸ καράβι εἰς ὀλίγον διάστημα. Τότε ὁ ἅγιος βλέπωντας τὸν ἀπαραίτητον κίνδυνον ἐλυπήθη, πὼς ἔμελλε νὰ συναπολεσθῇ μετὰ βαρβάρους καὶ ἐδεσθῇ μετὰ δακρύων πρὸς τὸν Δεσπότην, ταῦτα μετὰ πίστιν ἀνόθευτον λέγοντας.

Σῶσον με Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καθὼς ἔσωσας τοὺς Ἀγίους σου Μαθητὰς κινδυνεύοντας, ὅτι ἐστὶν ἐξουσιάσεις τὴν θάλασσαν καὶ καταπραΰνεις τὸν σάλον τῶν κυμάτων αὐτῆς ὅταν βούλῃσαι.

Ταῦτα τοῦ Ὁσίου προσευξαμένου μετὰ δάκρυα (ὡς τῆς πρὸς τοὺς φιλοῦντάς σε Χριστέ χρηστότητος, ἀγάπης, καὶ οἰκειότητος)! παρενθὺς ἔπαυσεν ἡ παραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἔγινε γαλήνη θαυμασίας. Οἱ δὲ ἀγνώμονες βάρβαροι, ἀντὶς νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Ὁσίον, τοῦ ἐφθόνησαν, καὶ ἠβουλήθησαν νὰ τὸν ριψύουν εἰς τὸ πέλαγος, λέγοντες, ὅτι τὴν Παναγίαν ὁ ἅγιος κατὰ τὴν συνήθειαν· ἀλλὰ ἡ θεία χάρις ὅπου τὸν ἐφύλαττεν εἰς πολλῶν ὠφέλειαν, τοὺς ἐμπόδισεν ἀπὸ τοιοῦτον ἐγχείρημα, φωτίζοντας ἕνα τούτων ὅπου ἦτον φιλανθρωπότερος, καὶ ἐσυμβούλευσε τοὺς ἄλλους νὰ μὴ τὸν πνίγουν. Λυτρωθεὶς οὖν ὁ Ὁσίος ἀπὸ τὴν ἐπιβουλὴν μετὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἐφθασαν εἰς τὸ Μοναστήριον· τὸν ὁποῖον ἰδόντες οἱ ἀδελφοὶ ἐχάρησαν· διατὶ ἀκόμη τὸν ἐχρηαίζοντο νὰ τοὺς καταρτίσῃ μετὰ νοουθεσίας πρὸς εὐταξίαν καὶ βελτίωσιν· ὡς αὐτῶς ἠδ' ἠφάνθη καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριον βλέπωντας αὐτοὺς πὼς ἐφύλαττον τὰς παραγγελίας του· ἐδιηγῆθη δὲ καὶ τὰ συμβάντα εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὸν πνευματικὸν Ματθαῖον ἀπόκρυφον. Μετὰ ταῦτα ἐπλήθυναν τὰ κελλία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάντες εἰς τὰς ἀρετὰς ἐπρόκοπτον θείᾳ δυνάμει καὶ Χάριτι, καὶ οὐ μόνον τὰ κοινόβια ἠύξανον, καὶ τινα καθίσματα ἔγιναν, ὅπου δὲν ἦσαν πρότερον εἰς τὴν σκῆτην, καὶ καθ' ἑκάστην ἐπρόκοπτον· ὅτι πρὶν ἔλθῃ εἰς Βέρροιον ὁ Ὁσίος, ὀλίγοι πολλὰ καὶ σπάνιοι εὐρίσκοντο οἱ ἐνάρετοι. Ἀμὴ μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀπέλευσιν, πολλοὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ ζηλώσαντες, ἐγέμισαν τὰ περίχωρα, οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ παιδία ἐφευγον ἀπὸ τὰς οἰκίας τους, διὰ τὴν οὐράνιον Βασιλείαν καὶ ἐμόναζαν.

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ τῆς Βερροίας Ἐπίσκοπος· καὶ συναχθέντες ὅλοι τους, ἐσυμφώνησαν νὰ ψηφίσουν τὸν Ὁσίον· καὶ παγένοντες οἱ πρόκριτοι εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸν ἐπαρεκάλεσαν πολλὰ νὰ δεχθῇ τὴν προστασίαν, καὶ

δὲν ἠθέλησε, κρίνωντας τοῦ λόγου του ὡς ταπεινόφρων τοιαύτης ἀξίας ἀνάξιον· καὶ παρεβίασαν αὐτὸν νὰ τοὺς ὑπακούσῃ· καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν περάξουν, τοὺς εἶπε νὰ καρτερῶσιν ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ τοὺς δώσῃ ἀπόκρισιν· Καὶ ἀνοίξας τὸ Ἱερὸν εὐαγγέλιον ἀνέγνωσεν ἕνα στίχον· καὶ γνωρίσας, ὅτι δὲν ἦτο Θεοῦ θέλημα νὰ γένῃ Ἀρχιερεὺς, ἔφυγεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον· καὶ τὸ πρῶτ' ὑπεύθυναν τὰ περίχωρα δὲν τὸν ἠύρασαν· ὅθεν ὑποστρέψαντες περίλυποι, ἐχειροτόνησαν Ἀθηναῖον τινὰ τὴν κλήσιν Νεόφυτον, τὸν ὁποῖον μετὰ χρόνους ἐκάθησαν. Ὁ δὲ Ὁσίος ἀφ' οὗ ἔκαμεν ἐκεῖ εἰς τὴν Σκῆτην τῆς Βερροίας πολλὸν καιρὸν, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τοῦ Ὀλύμπου. διὰ νὰ εὕρῃ τόπον ἡσυχον νὰ κατοικήσῃ, διὰ νὰ μὴ τοῦ δίδουν ἐνόχλησιν· ἀπελθὼν οὖν εἰς χωρίον τινὰ Μαλαθραῖαν καλούμενον εἰς τὴν ποδίαν τοῦ ὄρους κείμενον, ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φιλοχρίστου, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς ἠρώτησε διὰ τὴν θέσιν τοῦ τόπου, ἔαν εἶχε μερὸν καὶ δένδρα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, πὼς ἦτον ὁ τόπος ὠραιώτατος μετὰ βρύσας πολλὰς, καὶ δένδρη μεγάλα, πεύκους καὶ ἑτερα, καὶ μετὰ πεδιάδα καὶ ἰσώματα εὐμορφα· Ταῦτα ἀκούσας ἐχάρη ὁ Ὁσίος, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἕως ἐκεῖ διὰ τὸν Κύριον· ἀπῆλθον οὖν εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶναι τὰς τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ Μοναστήριον, καὶ βλέποντας ὁ Ὁσίος τοιοῦτον τόπον χαρμόσυνον, ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἔμεινεν ὥραν πολλὴν θαυμάζομενος, καὶ στοχαζόμενος τὴν θέσιν τοῦ τόπου, τὸ ὕψος τῶν δύο κορυφῶν τοῦ ὄρους, τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα δένδρα, τὴν ὁμαλὴν πεδιάδα, καὶ τὸ πᾶσιμον ὕδωρ ἐκεῖνο τὸ διανγὲς καὶ γλυκύτατον.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ὁσίος, ἔλεγε ταῦτα κατὰ διάνοιαν· ὥδε κατοικήσω, ὅτι ἡρετισάμην τὸ ὄρος αὐτὸ τὸ θαυμάσιον· εὐχαριστήσας δὲ τοῦ φιλοχρίστου ἀνδρὸς, εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε δοῦλε τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἐγὼ ἀπομένω ἐδῶ νὰ γυρίσω ὅλον τὸ ὄρος, νὰ ἴδω ἔάν μου ἀρέσῃ εἰς κατοίκησιν. Ἐμείνεν οὖν ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς, ἔπειτα ἐπειδὴ δὲν εἶχε τροφήν, ἐκατέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἠγόρασε καμπόσον ἀλευρί καὶ τὸ ἐξύμωσε, μετὰ τὸ ὁποῖον πολὺς ἡμέρας ἐπέρασε· καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἠκούσθη εἰς τὰ περίχωρα, ὅτι ἕνας ἀσκητῆς πνευματοφόρος ἀνεφάνη εἰς τὸν Ὀλύμπον· ὅθεν ἦλθεν ἄλλος τις μοναχὸς νὰ συνοικήσῃσιν ἀντάμα, τὸν ὁποῖον ὁ Ὁσίος περιχαρῶς ὑποδέχθη· καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς ἦλθαι καὶ ἄλλοι, καὶ πάλιν ἑτεροί, ὥστε ἐπλήθυναν· ὅθεν ὁ Ὁσίος ἐπροσκάλεσε κτίστας νὰ οἰκοδομήσουν κελλία καὶ ἐκκλησίαν πρὸς σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἀνάπανσιν. Κτίζοντες οὖν οἱ μοναχοὶ τὰ κελλία, ὑπήγασι τινες χριστιανοὶ ἀπὸ ἀγνωσίας τους καὶ ἀπλότητα, καὶ εἵπασιν ἐκεῖνον τοῦ Ἀγαρηνοῦ ὅπου ὤριζε τὸ ὄρος, ὅτι ἦλθεν ἐκεῖ ἕνας ἀσκητῆς ἅγιος καὶ ἐκτίξε Μοναστήριον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν Σάκος καλούμενος, πολλὰ ἐθυμώθη, πὼς ἐκτίσαν χωρὶς τὸ θέλημά του, ὅπου τὸν τόπον ἠγόρασε· καὶ παγαίνωντας εἰς τὸν δικαστὴν τῆς Δαρίσεως ὅπου ἐξουσίαζε τὰ περίχωρα εὐγαλε γράμματα

νὰ υπάγουσιν εἰς τὸν δικαστὴν δεμένους ὅλους τοὺς μοναχοὺς καὶ τὸν ὄσιον, καὶ τὰς οἰκοδομὰς νὰ χαλάσωσι. Ταῦτα μαθὼν ἕνας ἱερεὺς ἀπὸ τὸ Λιτοχώρι, ἐμήνυσε τοῦ ἁγίου νὰ φύγουσι σύντομα νὰ μὴ τοὺς φυλακώσουσιν· ὁ δὲ ὄσιος ἐλυπήθη, πὼς ἐξωρίζετο ἀπὸ τοιοῦτον τόπον ψυχοσωτήριον, ὅμως μετὰ δακρύων ἀνεχώρησε μὲ τοὺς ἀδελφούς, ταῦτα λέγωντας· ἐὰν εἶναι θέλημά σου Χριστέ μου νὰ γένῃ ἐδῶ Μοναστήριον, δείξε τὴν ἁμαχὸν σου δύναμιν, καὶ οἰκονόμησε νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ ὀγλήγωρα. Ταῦτα εἰπὼν καὶ προσευξάμενος, ἀνεχώρησε, καὶ ὑπήγαγεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ζαγοράς, καὶ βλέπωντας, πὼς ἦτον καὶ ἐκεῖνος ὁ τόπος διὰ κατοικίαν μοναχῶν ἐπιτήδειος, ἠθέλησε νὰ κτίσῃ κελλίαν καὶ ἐκκλησίαν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἁμεσιν ἀκατάπαυστον· καὶ οὕτως εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐποίησε καὶ τόσον πληθὺς μοναχῶν ἐσυνάχθη ἀπὸ τὴν καλὴν φήμην τοῦ ὁσίου, ἄλλοι διὰ νὰ τὸν ἰδοῦσι, καὶ ἕτεροι χάριν ἐξομολογήσεως, ὅπου ἔγινεν ὁ τόπος ἐκεῖνος σχεδὸν πόλις πολυάνθρωπος. Ὑπομείνας οὖν ἐκεῖ χρόνον ἕνα, καὶ πολλοὺς πρὸς σωτηρίαν ὁδηγήσας, ἔγραψε τύπον ἐκείνων τῶν ἀδελφῶν πὼς νὰ διάγωγιν· ἔπειτα πάλιν ὑπέστρεψαν εἰς τὸν Ὀλυμπον μὲ τρόπον θαυμάσιον· καὶ ἀκούσατε τὴν αἰτίαν, νὰ λάβητε πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ νὰ γνωρίσητε πόσῃ παρρησίᾳ εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν ὁ θεόπνευστος Διονύσιος. Ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπου τὸν ἐδίωξαν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, δὲν ἔβρεξεν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρια, καὶ εἴχασιν λύπημιν πολλήν οἱ ἐγχώριοι διὰ τὴν πείναν καὶ λιμὸν ὅπου ἐκδέχοντο· καὶ μίαν ἡμέραν ἐφάνησαν πολλὰ σύννεφα εἰς τὰ δύο χωρία τοῦ Ὀλύμπου Μαλαθριάσιν καὶ Λιτοχωρίον. Ταῦτα βλέποντες οἱ ἄνθρωποι τῶν ἄλλων χωρίων, αὐτοὺς ἐμακάριζαν, νομίζοντες, ὅτι πολλὴ βροχὴ ἤρχετο· ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ὅλος θυμὸς καὶ ὀργὴ θεήλατος, ὅτι πολλὴ καὶ μεγάλη χάλαζα ἔπεσεν, ὅπου ἐχάλασεν ὅλα τὰ δένδρα, ἀμπελώνας τε καὶ χωράφια, καὶ τὰ κεραμίδια ὅλα τῶν δωματίων ἐσύντριψεν, ὥς περ νὰ τοὺς ἐκτύπῃ τινὰς μὲ σιδηρὰν ῥάβδον· καὶ τόσον μεγάλας βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς εὐγεναν, ὅπου ἔπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἄνθρωποι πρήμια, καὶ ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τρεῖς σπιθαιμαῖς ἢ χάλαζα. Τότε λοιπὸν οἱ ἐγχώριοι ἔκλαιον τὴν μεγάλην αὐτὴν συμφορὰν, μὴν ἠξεύροντες τὸ αἴτιον· ἀλλὰ οἱ γνωστικοὶ καὶ εὐλαβεῖς τὸ ἀπέκασαν λέγοντες.

Διατὶ ἐδιώξαμεν ἀπ' ἐδῶ τὸν ἄσκητὴν καὶ ἅγιον ἄνθρωπον, μᾶς παιδεύει ὁ Κύριος δίκαια· ἀλλὰ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ὅπου τοῦ ἐμήνυσε νὰ φύγῃ ταῦτα ἐφώναξεν. Ὡ τῆς συμφορᾶς! Βαβαῖ τῆς Θεοῦ δικαιοκρίσιος! διὰ νὰ ἐξορίσωμεν τὸν ὄσιον Διονύσιον, μᾶς ἦλθε τοιαύτη συμφορὰ ἀνέλπιστα· ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν τὸν προσκαλέσωμεν νὰ κάμῃ πρὸς Κύριον δέησιν νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, θέλομεν ἀπολεσθῇ ὁλότελα. Ταῦτα ὁ λαὸς ἀκούοντας, ἐδέοντο μετὰ δακρύων νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ὁ Κύριος· ἀλλὰ καὶ ὁ ἡγεμὼν βλέπωντας τῶν καρπῶν τὴν ἀπώλειαν, ἐλυπάτο πὼς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τῆς βασιλείας τὰ χαράτζια· καὶ ἐρωτήσας τοὺς ἀνθρώπους, τίς ἦτον ἡ αἰτία καὶ τοὺς ἦλθε τοιαύτη συμφορὰ καὶ φθορὰ

τῆς εἰσοδείας αὐτῶν· ἀπεκρίθησαν, ὅτι διατὶ ἐδιώξαμεν ἀπ' ἐδῶ τὸν ἄσκητὴν ἐκεῖνον, ὅπου ἦτον ἅγιος ἄνθρωπος, μᾶς ἦλθε τοιαύτη ἀπώλεια· καὶ πάλιν ἐὰν αὐτὸν δὲν προσκαλέσωμεν, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ κελλίον του μᾶς ἀποστέλλει ὁ Κύριος ζημίαν καὶ θλίψιν μεγαλειτέραν· λέγει τοὺς ὁ ἡγεμὼν· υπάγετε γοῦν οἱ πρόκριτοι μὲ ἕνα ἱερέα, καὶ δύο ἀπὸ τοὺς δούλους μου μὲ γράμμα μου, καὶ παρακαλέσατε αὐτὸν νὰ ἔλθῃ χωρὶς φόβον εἰς τὸ ὄρος νὰ κατοικήσῃ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἀπελθόντες οὖν διὰ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Ζαγοράν, εὗρον τὸν ὄσιον καὶ ἀσπασάμενοι αὐτὸν, τοῦ ἔδωκαν τὸ σφραγισμένον τοῦ ἡγεμόνος πιττάκιον, λέγωντας καὶ διὰ στόματος κατὰ λεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ ὄσιος ἐδίσταξε, φοβούμενος μήπως καὶ τὸν ζητοῦσι μὲ ἐπιβουλὴν νὰ τὸν κακοποιήσωσιν· ἀλλὰ ὁ ἱερεὺς τοῦ ὤμοσεν ὅτι δὲν ἦτον δόλος τις ἀλλὰ ἀλήθεια, καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐφίλησαν οἱ ὑπηρέται τοῦ ἡγεμόνος μὲ πολλὴν ταπεινώσιν, λέγοντες· ὁ αὐθέντης μας σὲ χαιρετᾷ πολλά, καὶ παρακαλεῖ σε νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, νὰ εὐλογῇς τὸν τόπον, ὅτι δεινῶς βασανίζεσαι. Τότες ἔλαβε θάρρος ὁ Ἅγιος καὶ ἔστρεψε νὰ υπάγῃ· οἱ δὲ Ζαγοριανοὶ συναθροισθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ὠδύροντο τὸν μισεμὸν του, καὶ ἔλεγον· μὴ εἰσέλθῃς ἡμᾶς ὀρφανούς, ἀλλὰ ἐνθυμοῦ μας εἰς τὰς εὐχὰς σου νὰ παρακαλέσῃς τὸν Κύριον διὰ λόγον μας· ὁ δὲ ὄσιος τοὺς ἔταξε νὰ τοὺς ἐπισκέπη πάλιν πολλάκις πρὸς νοουθεσίαν τους· καὶ οὕτως ἔστρεψεν εἰς τὸ Λιτοχώρι. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἀκούσαντες τὸν ἐρχομὸν του, ἐχάρησαν, καὶ συναθροισθέντες ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν· καὶ αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν ἦλθε πεζὸς καὶ τὸν ἐχαίρετῃσε, λέγωντας· χαίροις Πάτερ τίμιε, καὶ συγχωρήσόν μας εἰς ὅσα σοὶ ἐπαίσαμεν, ὅτι δὲν ἠξεύραμεν πὼς εἶσαι δούλος τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀνέβα τώρα δίχως φόβον τινὰ εἰς τὸ ὄρος, κτίσε ἐκκλησίαν καὶ οἰκοδομὰς ὅσας βούλεσαι, νὰ ἔχουν οἱ καλόγεροί σου ἀνάπαυσιν, νὰ δοξάζητε τὸν Θεὸν ἀμέριμνα. Τότε ὁ ὄσιος τοῦ εὐχαρίστησε, καὶ ἔταξε νὰ παρακαλῇ τὸν Κύριον διὰ λόγον του νὰ γένῃ πολύχρονος· καὶ ἔλαβεν ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐγγραφὸν νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν καὶ κελλίαν ὅσα βούλεται· καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸ ὄρος, ἐκατοίκησε πρῶτον εἰς ἕνα σπήλαιον καὶ ἐκτίσεν ἐκεῖ μικρὰν ἐκκλησίαν, νομίζοντας, ὅτι δὲν συνάγονται ἐκεῖ πολλοὶ ἄνθρωποι· ἀλλ' ὕστερα ἦλθασιν ἀναρίθμητοι, οὐχὶ πλοῦσιοι, ἀλλὰ πτωχοὶ καὶ πένητες, καὶ ἐγίνοντο μοναχοὶ διὰ τὴν στενωχωρίαν τους· τοὺς ὁποίους ὑποδέχeto ὁ ὄσιος, ὡς ὑπὸ Θεοῦ πεμπομένους, αὐτὸν μιμούμενος, λέγοντα· «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω»· καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰς χώρας ἐζήτει βοήθειαν διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν κυβέρνησιν· καὶ οὕτως ἐσώοντο καὶ οἱ μοναχοὶ σωματικὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενοι, καὶ οἱ κοσμικοὶ μὲ τὴν ἐλεημοσύνην ὅπου τοὺς ἐδίδαν.

Καὶ εἰς αὐτὸ ἔβαινον ὁ Ἅγιος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἦγον νὰ σώσῃ ψυχὰς ἀνθρώπων, νὰ γένῃ στόμα Θεοῦ καθὼς αὐτὸς εἰς τὸν Ἱερεμίαν ἐδήλωσε λέγωντας· Ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου, ὡς στόμα μου ἔσται. Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἀδελφός-

θεος Ἰάκωβος· ὅτι ὁποῖος διδάξῃ ἀδελφὸν, καὶ τὸν ἐπιστρέψῃ εἰς μετάνοιαν, ἅς ἡξέωρῃ, ὅτι αὐτὸς θέλει σώσει καὶ τὴν ἐδικήν του ψυχὴν ἀπὸ τὸν θάνατον, νὰ ἀφανίσῃ ὅλα του τ' ἁμαρτήματα. Ταῦτα γινώσκοντας ὁ μακάριος, ἐμερίζετο εἰς τρία, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ εἰς τὴν τῶν χριστιανῶν ὠφέλειαν· καὶ ποτὲ μὲν ὑπῆγαιεν εἰς τὸ τοῦ Γολγοθᾶ σπήλαιον, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, ἄλλοτε εἰς τὸν Ἅγιον Λάζαρον, ἡ καὶ εἰς τὸ μέγα σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβλίσκει ὕδωρ ἡδύτατον· αὐτὴν τὴν ἐπωνυμίαν ἔδωκε καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶχε δὲ καὶ συνήθειαν νὰ ἀναβαίνει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου δύο φοραῖς τὸν χρόνον νὰ λειτουργᾷ ὁ ἀείμνηστος, τὰς κ' Ἰουλίου, καὶ τὰς σ' Αὐγούστου, ὅπου ἑορτάζομεν τὴν τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ μεταμόρφωσιν, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον καὶ ναὸν εἰς ὄνομα τοῦ Πρῶτου Ἡλιοῦ ᾠκοδόμησε, καὶ παγαίνουν ἕως τὴν σήμερον οἱ μοναχοὶ κάθε χρόνον, καὶ χαρμονικῶς ἑορτάζουσι. Μετὰ καιρὸν δὲ βλέπωντας ὁ ὅσιος, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἐπλήθηνον, ἠθέλησε νὰ κτίσῃ τὴν πρώτην οἰκοδομὴν, καὶ νὰ τὴν στερεώσῃ μὲ τείχη, καὶ νὰ κτίσῃ κελλίαι διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀνάπαυσιν· αὐτὸς οὖν ἐβοήθη τοὺς κτίστας εἰς ταῖς βαρεαῖς ὑπηρεσίαις· ἔφερνε εἰς τὴν κάμινον ξύλα, λίθους, καὶ εἰς ὅλα ἐσυγκοπίαζεν ὡς τοὺς ἐργάτας· καὶ δὲν ἐκουράζετο ἀπὸ τὸν πόθον ὅπου εἶχε καὶ τὴν εὐλάβειαν· καὶ ἐκτίσε πολλοὺς ναοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ, τοὺς ὁποῖους διὰ συντομίαν δὲν γράφομεν· καὶ μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόπους δὲν ἀμέλα ποσῶς τὴν ἐγκράτειαν, ὅπου οἱ ἄλλοι ἔτρωγαν πολλακίς ὀψάριον, καὶ ἔπινον διὰ τὸν κόπον νὰ δύνανται νὰ δουλεύωσι, καὶ αὐτὸς μόνον ὀπώρας ἔτρωγε καὶ ὕδωρ ἔπινεν· ἀλλ' ἅς εἰποῦμεν καὶ ὀλίγα τινα ἀπὸ τὰ πολλὰ του θαυμάσια διὰ νὰ πιστωθῇτε πόσῃ παρρησίαν εἶχε πρὸς Κύριον.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὑπῆγεν εἰς ἓνα χωρίον διὰ νὰ διορθώσῃ ψυχᾶς ὁ θανάσιος· καὶ ὅταν ἔλειπεν ὁ ὅσιος, ἦλθεν ἓνας βοσκὸς εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ κατὰ σπηλαίου, καὶ βλέπωντας, ὅτι ὁ τόπος ἦτον διὰ μάνδραν προβάτων ἐπιτήδειος, ἐσύναγε ξύλα ὁ ἀλιτήριος νὰ κτίσῃ μικρὸν οἰκητήριον· οἱ δὲ νεώτεροι μοναχοὶ τὸν ἐσυμβούλευον νὰ μὴ ἐπιχειρισθῇ εἰς τοιαύτην πρᾶξιν, διὰ νὰ μὴ σκανδαλίσῃ τὸν Ἅγιον· ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς ὕβρισε, καὶ ἔκαμεν εἴ τι ἐβούλετο. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦλθεν ὁ ὅσιος, καὶ ἔστειλεν ἓνα νεώτερον νὰ φέρῃ νερὸν νὰ πῶσιν· ὁ δὲ ἀνήγγειλεν αὐτῷ διὰ τὸν βοσκὸν, πῶς ἔκαμεν μάνδραν, καὶ ἐφοβᾶτο τὰ σκυλῖα νὰ μὴ τὸν δαγκάσωσι. Λέγει τὸν ὁ ὅσιος· ὑπάγε εἰς τὴν βρύλιν, καὶ μὴ φοβᾶσαι· ὁ δὲ ἀπελθὼν, ὅταν ὑπέστρεφε, τὸν ἐδάγκασεν ἓνας σκύλος, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ὅσιον ἐκλαίει· ὅθεν εὐγῆκεν ὁ ὅσιος, καὶ μὲ πραότητα τὸν ἐσυμβούλευσε λέγωντας· διατί ἦλθες ἐδῶ νὰ μᾶς πειράξῃς ἄνθρωπε; δὲν ἡῦρες ἄλλου τόπον νὰ κάμῃς τὴν μάνδραν σου, παρὰ ἐδῶ εἰς τὸ Μοναστήριόν μας, νὰ μᾶς δίδῃς εὐὸχλησιν; σύρ' ἀπ' ἐδῶ μὲ τὴν πόιμνιν σου νὰ μὴ σὲ εὐρῇ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ βοσκὸς ὡς ἄγροικος καὶ ἄγνωστος ἀπεκρίνατο· Κανέ-

νας πειρασμὸς σᾶς ἤφερεν ἐδῶ γέρων νὰ μοῦ ἐμποδίζετε τὰ πρόβατα. Λέγει τὸν ὁ ὅσιος· τὰ πρόβατά σου εὐρίσκουν ἀνάπαυσιν εἰς κάθε τόπον ὡς ζῶα ἄλογα· ἡμεῖς δὲ τὰ λογικὰ τοῦ Δεσπότη πρόβατα δὲν ἔχομεν ἄλλου τόπον ἀρμόδιον πρὸς Θεοῦ εὐαρέστησιν. Ταῦτα μὲν ἔλεγε πρὸς τὸν ἀσύνητον βοσκὸν ὁ ὅσιος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀνόσιος καὶ ἀνόητος τὸν ὕβρυσεν ἀσχημα καὶ ἀναίσχυντα, οὕτω λέγοντας· δὲν παγαίνω ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ ὅπου ἐγεννήθην καὶ ἀνετράφηκα, ἀμὴ ἐστὶ φύγε ὅπου ἦλθες προχθὲς καὶ δὲν ἐξουσιάζεις τὸν τόπον κακὸγόηρε. Τότε ὁ ὅσιος ἀπεκρίνατο, λέγωντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅπου οἰκονομᾷ πρὸς τὸ συμφέρον μας ἅπαντα· αὐτὸς ἔαν ἦναι θέλημά του ἐδῶ νὰ οἰκίσω, νὰ σὲ παιδεύσῃ ἐσὲ καὶ τὰ πρόβατα, διὰ νὰ καταλάβῃς τίς εἶναι ὁ Θεός, καὶ πῶς πρέπει νὰ τιμᾷς τοὺς δούλους του· ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν εἰς τὸ κελλίον του· ὁ δὲ ἑλενὸς ἐκείνος βοσκὸς μὴ βάνωντας ποσῶς εἰς τὸν νοῦν του τὴν τοῦ δικαίου δικαίαν ἀπόφασιν, ὑπῆγγε νὰ βοσκῇ εἰς τὴν ποδίαν τοῦ ὄρους τὰ πρόβατα· ἀλλ' (ὁ τοῦ θαύματος! ὁ τῆς ταχείας τοῦ Θεοῦ ἐκδικήσεως!) ἐξερρίζωθι αὐτομάτως μία πέτρα ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ὄρους καὶ ἐφόνησε πολλὰ πρόβατα, καὶ πάλιν δὲν ἐκατάλαβεν ὁ ἀσύνητος, ὅτι ἡ κατὰ τοῦ ὁσίου τὸν ἐφθασε, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν εἰς ὅσα ἀφρόνως ἐλάλησεν· ἀλλὰ πάλιν ἐβοσκει εἰς τοῦ Μοναστηρίου τὰ ὄρια· ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐψόφησαν ὅλα τὰ πρόβατα, καὶ αὐτὸς ἔπσεν εἰς μεγάλην ἀσθένειαν καὶ ἐκείτετο εἰς τοὺς ὀρώντας ἑλενὸν καὶ ξένον θέαμα, καὶ μήτε νὰ φάγῃ, μήτε νὰ πίνῃ ἐδύνατο, ἀλλ' ἔμεινεν ὡσεὶ σκιά, ἡ ὅψις ὡς τοῦ Ἀράπη ἐμαύρισε, καὶ ἐπεθύμα ἀπὸ τοὺς πόρους τὸν θάνατον. Ὅψεποτε οὖν ἐνθυμηθεῖς τοῦ ὁσίου τὴν ἐπιτίμησιν καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς ἐκείνον αὐθάδειαν, ἀνήγγειλε πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν· καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσυμβούλευσαν νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν νὰ ἱατρευθῇ ἢ καὶ νὰ τελευτήσῃ νὰ βασανίζεται· ἐφόρτωσάν τον λοιπὸν εἰς ἓνα γαδούριον καὶ τὸν ὑπήγαγον εἰς τὸ ὄρος· τότε ἔτυχε καὶ κατέβαιναν ὁ Ἅγιος· καὶ ἐρωτήσας αὐτοὺς ποῦ ὑπῆγαιαν, τοῦ ἀνήγγειλαν καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ ὅσιος τὸν ἐλυπήθη ὡς συμπαθὲς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ εὐλογήσας αὐτὸν, ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ εἰς τὴν μονὴν νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὰ τὰ κράνα ὅπου ἔτρωγαν οἱ καλόγεροι· καὶ εἰς ἑπτὰ ἡμέρας τελείως ἱατρεύθη, καὶ ἔστρεψε περιπατώντας εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἄλλον φορὰν ἔτυχε ὁ ὅσιος εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Κίτρου εἰς ἓνα χωρίον Τουρίαν καλοῦμενον· οἱ δὲ χριστιανοὶ, τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ προσμεῖνῃ ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐξομολογηθῶν, καὶ ὑπήκουσεν· ἀφοῦ γοῦν ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐξωμολόγησε πολλοὺς ἦτον ἐκεῖ ἓνας ἐνυλὸς δαίμων τῆς χώρας πρωτόγερος, ὅστις δὲν ἐξωμολογήθη πώποτε, ἀλλὰ μάλιστα καὶ τοὺς ἄλλους ἐχλεύαζε πῶς ὠμολογοῦσαν τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς ἄνθρωπον ὁμοιοπαθῆ. ὅπου δὲν δύναται νὰ τοὺς ὠφελήσῃ· ταύτας καὶ ἄλλας φλυαρίας λέγων ἐκείνος ὁ ἀσυνειδήτος, τὸ ἔμα-

γείτονες, καὶ ἐρωτῶντες τὴν αἰτίαν, ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἔστειλε τὸν Δημήτριον νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἅγιον· καὶ παρευθὺς ὁποῦ ἦλθε καὶ ἔκαμεν εὐ-
χὴν δι' αὐτὴν πρὸς Κύριον, ἱατρεύθη. Ὅθεν ὕστερον ἠγάπησε τόσοι τὸ σχῆμα
τῶν μοναχῶν, ὁποῦ ἔγινε καλογραία μὲ τὸν Δημήτριον. Ἄλλη τις γυνή, Σκεύως
ὀνόματι, ὅπου ἦτον εἰς τὸ χωρίον Ῥάφεια, ἦτον συγκύπτουσα, καὶ ἔσκυπτε τό-
σον ἢ κεφαλὴ τῆς, ὁποῦ ἔφθανεν ἕως εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἦτον εἰς τοὺς ὀρώντας
ἐλεεινὸν θέαμα, καὶ οὔτε νὰ καθήσῃ, ἢ νὰ περιπατήσῃ, ἢ νὰ σηκώσῃ ποσὺς
ἀπάνω τὴν κεφαλὴν ἐδύνατο. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς ἐλυπάτο πολλὰ καὶ ἐξωδίαζεν
εἰς τοὺς ἱατροὺς ἀνωφελῶς τὰ ἀργύρια· ὅτι ἀνθρωπίνη δύναμις δὲν ἔφθανε νὰ
τὴν θεραπεύσῃ, μόνον ὁ Θεὸς, ὁ πάντα δυνάμενος· ὅστις ὤκονόμησε καὶ ἔτυχε
εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον ὁ δοῦλός του Διονύσιος· τὸν ὁποῖον ἐδεήθη μετὰ δακρύων ὁ
ἀνὴρ τῆς ἀρρώστου νὰ κοπιήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ κάμῃ δι' αὐτὴν πρὸς
Κύριον δέησιν. Ἀπελθὼν οὖν ὁ ὁσιος, προσηύξατο, καὶ ἐγγίσας τὴν δεξιὰν εἰς
τὴν ἀρρώστον (ὦ τοῦ θαύματος!) εὐθὺς ἠγέρθη ὀρθιος. Οἱ δὲ παρόντες ὀρώντες
τοιοῦτον ἐξαίτιον θέαμα, ἐξίσταντο καὶ ἴσταντο, εὐχαριστοῦντες τὸν ὑπουργὸν
ταύτης τῆς εὐποιίας καὶ δοξάζοντες τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτῆρά μας.

Εἰς ἄλλο χωρίον, Εἰσβόρον καλούμενον, ἦτόν τις ἀνθρώπος ἔχων θυγατέρα
ὀχλουμένην ὑπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος, καὶ ἐργοῖκα τοὺς πόνοους εἰς τὴν καρδίαν
ὁ πατήρ ὑπὲρ τὴν κόρην δριμύτερα· καὶ ἐδοκίμασε μὲ πολλοὺς τρόπους νὰ τὴν
ἱατρεύσῃ καὶ δὲν ἐδυνήθη. Τέλος πάντων ἐνεθυμήθη τὸν ὁσιον, καὶ ἀπελθὼν
ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, δέόμενος νὰ τὴν ἱατρεύσῃ, καὶ δὲν ἐδυνήθη, λοιπὸν
ὑπῆγεν εἰς τὴν ὀχλουμένην ὁ Ἅγιος, καὶ προσευξάμενος, ἔφυγεν εὐθὺς τὸ πονη-
ρὸν δαίμονιον, καθὼς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος διώκεται. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πε-
ρισσότερα ἐτέλεσεν ὁ θεόπνευστος, τὰ ὁποῖα διὰ συντομίαν δὲν γράφομεν, μόνον
διὰ τὸ προσηλατικὸν ὅπου εἶχε νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα, διὰ νὰ καταλάβετε, πῶς
εἶχε καὶ προφητικὸν χάρισμα. Ὅποταν ἦτον εἰς τὸ ὄρος τῆς Δημητριάδος ὁ
Ἅγιος, τοῦ εἶπεν ὁ οἰκονόμος τοῦ Μοναστηρίου ἐκεῖνον, πῶς δὲν εἶχας ῥόβι
νὰ φέγγουν τὰ βόδια· ὅθεν ὑπῆγεν εἰς χωρίον Πορταραῖαν καλούμενον, καὶ ἐμει-
νεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἱερέως· καὶ ἀφόντις ἐσύντυχε ψυχωφελὴ καὶ χρήσιμα λό-
για, εἶπε καὶ τοῦτο, πῶς ἐχρειάζετο ῥόβι, καὶ νὰ τοῦ δανείσῃ ἕως τὴν ἀνοιξίν· ὁ
δὲ ἱερεὺς εἶχεν ἕνα παραβούτι γεμάτο, ἀμὴ ἐπροφασίσθη πῶς δὲν εἶχε, καὶ
ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ εἰς τοὺς γείτονας· καὶ καθὼς ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν οἶκόν του ἔπε-
σεν ὁ κἀδδὸς ὁποῦ εἶχε τὸ ῥόβι εἰς τὸ μέσα σπῆτι, καὶ ἐχύθη. Ὁ δὲ ὁσιος τὸ
ἐγνώρισεν, καὶ ἐφώνησεν αὐτόν. οὕτω λέγωντας· Παπὰ Γεώργιε, ὑπόστρεψε, ὅτι ὁ
κἀδδὸς ἔπεσε, νὰ συνάξῃς τὸ σπόριμον· ὑποστρέψας οὖν ὁ ἱερεὺς, καὶ ἰδὼν τὸν
κἀδδον, ἐθαύμασε, καὶ λέγει τὸν Ἅγιον· ἢ εὐχή σου πάτερ ἐφάνέρωσε τὴν
ἀλήθειαν, ὅτι ἐγὼ σοῦ εἶπα πῶς δὲν ἔχω, ὡς ὀλιγόπιστος, διὰ νὰ μὴν ὑστερη-
θῶσιν οἱ βόες μου, ἀμὴ ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἐφάνέρωσε τὸ κρυπτόμενον, ἔπαρε

ὅσον χρειάζεσαι καὶ εὐλόγησον τὸ ἐπίλοιπον νὰ φθάσῃ διὰ τὸν οἶκόν μου·
οὕτως οὖν ἐπορεύθη ὁ ἅγιος, καὶ ἐφθασε τὸν ἱερέα ὅσον ἀπόμεινεν. Ἀκούσατε
καὶ ἕτερον.

Ὅταν ἔκτιζε τὸ Μοναστήριον, ἐπροφήτευσεν, λέγωντας· μετὰ τὴν ἐμὴν τε-
λευτὴν ἔρχεται ἕνας ἐπίσκοπος νὰ κτίσῃ πύργον εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ οὕ-
τως ἐγένετο· ὅτι ἀφ' οὗ ἐκοιμήθη ὁ Ὅσιος, ὁ ἐπίσκοπος Κίτρον Σωφρόνιος ἔκτι-
σε πύργον ἐκεῖ, ὅστις ἕως τὴν σήμερον φαίνεται· τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Γολγο-
θᾶ ἐπροφήτευσεν, πῶς μέλλει νὰ κτισθῇ καὶ ἐκεῖ πύργος, καὶ τὸν ἔκτισεν ὁ
Πλαταμῶνος ἐπίσκοπος. Ἄλλην φοράν ἡσυχάζοντας ὑποκάτω τῆς μονῆς εἰς τὸ
σπήλαιον, ἦλθε μίαν νύκτα καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν τοῦ Μοναστηρίου, λέγωντας·
ἀνοίξατε πατέρες νὰ κάμωμεν διὰ τὸν ἀδελφὸν Λογγίνον προσευχήν, ὅτι κιν-
δυνεύει εἰς θάνατον· καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ἦλθεν ὁ Λογγίνος ἀπὸ τὰ βουκό-
λια, καὶ εἰπέ τους, ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα ὑπήγασι λησταὶ καὶ ἔκλεψαν τὰ σκεύη
τῶν βουκολίων καὶ τὸ ἄλογον, καὶ γυμνώσαντες τὸ σπαθὶ νὰ τὸν κόψουν, ἐφά-
νη τις ἀνθρώπος ἑξαφνα, καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ τὸν φονεύσουν, καὶ τὸν ἀφήκα-
σιν. Ἄλλην φορά ἦλθασι δύο μοναχοὶ ἀπὸ τὴν μονὴν τοῦ Καρακάλλου,
καὶ εἶπασιν πρὸς τὸν Ἅγιον· ἕνας μοναχὸς ράπτῃς τὴν τέχνην κακὸς τροπος
ἦλθεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἐκοινοβίασε, καὶ μίαν νύκτα ἐτζάκισε τὸ σκευοφυλάκιον,
καὶ μᾶς ἐπῆρε τὸ χρυσίον ὁποῦ διὰ ταῖς χρεῖαις τῆς μονῆς ἐφυλάγαμεν. Τότε
ὁ Ὅσιος ἐλυπήθη τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐστέναξεν· εἶτα τοὺς ἐπαρηγόρησε λέγων-
τας· μείνατε ἐδῶ νὰ κάμωμεν πρὸς Κύριον δέησιν νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸν ἱερό-
συλον· καὶ τὸ πρῶτ' ἀφ' οὗ ἔκαμαν μικρὰν ἀγρυπνίαν καὶ παράκλησιν, τοὺς ἐπα-
ρηγόρησε, λέγωντας· ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν πτωχείαν σας, ἐφάνέρωσε τὸ ζητούμενον·
λοιπὸν ὑπάγετε εἰς τὴν νῆσον Σκίαθον, καὶ ἐκεῖ εὐρήσετε τὸν κλέπτην ἐκεῖνον
ἀμόναχον· καὶ μὴ τὸν ἐλέγχετε παρρησία, νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν
κρατούντων νὰ πάρουν τὰ χρήματα· ἀλλὰ συντύχετόν με καλὸν τρόπον, μὲ
πραότητα, νὰ τὰ λάβητε. Οὕτω γοῦν ἐποίησαν, καὶ λαβόντες τὰ χρήματα, ὑπέ-
στρεψαν εἰς τὸ Μοναστήριον. Καθήμενός ποτε εἰς τὴν μονὴν τῆς Ζαγοράς ὁ
Ὅσιος, καὶ συνομιλῶν μὲ τοὺς ἀδελφούς, εἶπε πρὸς τινὰ ἀπὸ τούτους· ὑπά-
γετε ἔξω εἰς τὸν δρόμον, νὰ μὴν ἀφήσητε τὸν ἀνθρώπον ὁποῦ ἔρχεται νὰ σέβῃ
εἰς τὸ Μοναστήριον. ὅτι διὰ νὰ μᾶς βλάβῃ ἔρχεται. Ἀπελθόντες δέ, εὗρον
ἕνα κακὸς τροπον ὅπου ἤρχετο νὰ ἐξυβρίσῃ τὸν Ἅγιον, καὶ δὲν τὸν ἀφήκασιν
νὰ εἰσελθῇ, καὶ ὑπέστρεψεν ἄπρακτος, καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς ἐπρόσπεσεν
εἰς τὸν Ἅγιον ζιτῶν συγχώρησιν, καὶ μετανοήσας τὰ πρότερα ἁμαρτήματα,
ἐδιωρθώθη ὡς ἔπρεπεν. Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸν Γολγοθᾶ μὲ τοὺς ἀδελφούς
καθεζόμενος, εἶπεν αὐτοῖς· ἰδοὺ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς δύο μοναχοὶ καὶ λαβὼν
χάρτην, ἱστορήσῃ τὰς μορφὰς αὐτῶν, ὅτι ἤξευρε τὴν ζωγραφικὴν ἐπιτήδεια·
καὶ τὸν μὲν ἕνα ἐζωγράφησε μὲ τὰ γένεια, τὸν δὲ ἕτερον νεώτερον, καὶ τὴν ἀλ-

λην ἡμέραν ἤλθασι, καὶ ὁ πρῶτος ὁποῦ εἶχε γένεια ἦτο διάκονος, τὴν κλῆσιν Ἰάκωβος, ὅστις ἔμεινε καὶ ἐτελεύτησεν εἰς τὸ Μοναστήριον· ὁ δὲ νεώτερος καὶ αὐτὸς διάκονος, Ἡλίας καλούμενος, ἔγεινεν ἡγούμενος, ἔπειτα καὶ Πλαταμῶνος Ἐπίσκοπος.

Μία χήρα γραία ἦτον ἄρρωστος καὶ ἐμήνυσε τοῦ ὁσίου νὰ τὴν κάμῃ καλογραίαν πρὶν ἀποθάνῃ· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· μὴ φοβᾶσαι διὰ θάνατον, ὅτι ἀφ' οὗ καλογυρευθῆς, μέλλει νὰ ζήσης ἀκόμη χρόνους ἱβ'. καὶ οὕτως ἐγένετο, καθὼς ἐπροφήτευσεν ὁ θεόπνευστος. Ἄλλη γυνὴ εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, ὅστις ἔγεινε καλόγηρος εἰς τὸν Ὀλυμπον· ἔπειτα ὑπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του, ἣτις ἄρπασεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του θυμωμένη τὸ καλυμμαύχιον, καὶ ῥήξασα τοῦτο, τὸν ἐνδυσσε κοσμικᾶ, καὶ τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸν οἶκόν της. Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας παγαίνοντας εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὁ ἅγιος, καὶ παγαίνουσα εἰς αὐτὸν ἡ γυνὴ, ἐσήμωσεν νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ του· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ, μὲ δλον ὁποῦ δὲν τὴν εἶδεν ἄλλην φορὴν μὴ μὲν ἐγγίξῃς ἀθλία, ὁποῦ κατεπάτησες τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ θαρρείς νὰ ἔχῃς τὸν βοηθὸν εἰς τὸ γῆράς σου· ἀλλὰ οὐαί σου, ὅτι αὐτὸ ἀποθαίνει αὐρίον κακὸν θάνατον, σὺ δὲ νὰ ἀπολαύσῃς τὴν τιμωρίαν τῆς ἀφροσύνης σου· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐγκρεμνίσθη ἀπὸ δένδρον ὑψηλὸν ὁ υἱὸς αὐτῆς καὶ ἐξέψυξε, καθὼς ὁ ὁσιος ἐπροφήτευσεν. Ἄλλη τις γυνὴ γερόντισσα ἀπὸ ἕνα χωρίον τοῦ Πλαταμῶνος, Αἰγάνη καλούμενον, ὑπαντήσασα τὸν ἅγιον εἶπεν αὐτῷ· δὲν δύναμαι πλέον νὰ δουλεύσω, καὶ παρακαλῶ τὸν Κύριον νὰ με ἀναπαύσῃ. Ὁ δὲ ἀπεκρίτατο· μὴ λυπᾶσαι δι' αὐτὸ, ὅτι σήμερον ἀποθαίνεις, καὶ λάβε αὐτὰ τὰ τρία ἀργύρια νὰ πληρώσῃς τοὺς ἱερεῖς νὰ σὲ θάψουσιν· οὕτως εἶπε καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα ἡ γραία ἠσθένησε, καὶ ἐσυνάχθησαν ἡ γειτόνισσας. Ἡ δὲ εἶπε πρὸς αὐτὰς τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὸν ὁσιον· καὶ ταῦτα λέγουσα, κατὰ τὴν τοῦ ὁσίου προφητείαν ἐξέψυξε.

Ἀλλὰ τί νὰ διηγοῦμαι ἕνα καθ' ἕνα τὰ τούτου τερατουργήματα, ὁποῦ ὑπερβαίνουν ψάμμον θαλάσσιον, καὶ ἀστρὴ οὐράνια; πολλοὺς τὰ μέλλοντα προεφήτευσεν, καὶ πολλὰς ἀτέκνους, εὐτέκνους μὲ τὴν προσευχὴν του ἐποίησε· πολλοὺς πρὸς ψυχικὴν τὸν σωτηρίαν ὠδήγησε μὲ ταῖς διδασκαίαις καὶ νοουθεσίαις του· καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν ὑπέμεινε καὶ κινδύνους, ὡς ὁ μακάριος Παῦλος, ἐν γῇ, ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἀπὸ τοὺς μισοχρίστους καὶ ἄφρονας· ἀπὸ τὰ ὅποια ὅλα ὁ Κύριος τὸν ἐφύλαξε σώων καὶ ἀβλαβόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς σάρκα ἐφόρει, καὶ ἔμελλε νὰ τελευτήσῃ ὡς ἄνθρωπος, ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς αὐτοῦ μεταστάσεως, καὶ ἀκούσατε. Καθὼς εὐρίσκετο εἰς τὸ ὄρος τῆς Δημητριάδος μὲ τὸν καθηγούμενον τῆς μονῆς ἐκείνης Παρθένιον, καθὼς ἀνέγνωσαν οἱ ἀδελφοὶ τὸ μεσόνυκτον, ἐπειδὴ δὲν ἐδύνάτο νὰ στέκῃ εἰς τοὺς πόδας ὁ ὁσιος, ἐκάθησεν εἰς τὸ μαγεῖον νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, καὶ οἱ ἄλλοι ἔψαλλον ἦτον δὲ τότε Ἰανουάριος, καὶ δὲν εἶχεν ἱμάτια νὰ ἀπανεμίξουν τὴν ψύχραν, κα-

θὼς φοροῦσιν οἱ φιλόσαρκοι, ἀλλὰ μόνον ἕνα πενιχρὸν καὶ ἄχρηστον. Ἀφ' οὗ γοῦν ἀνέγνωσαν τὸ μεσόνυκτον, ὑπῆγεν ὁ ἱερεὺς καὶ τὸν ἐτράβηξε νὰ ἐξυπνήσῃ θαρρῶντας ὅτι ἀπεκοιμήθη ὁ Ἅγιος· αὐτὸς ἐβλεπεν ὄρασιν, καὶ ἐκοίτετο μὲν ἀκίνητος ὡς λίθος ἀνίσθητος, ἀμὴ ὀλίγον ἀνέπνεεν· καὶ μετὰ ὦραν πολλὴν ἐφώναξε λέγωντας· Δόξα σοι Χριστέ βασιλεῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι εὐχαριστῶ σοι Παναγία Δέσποινα ὁποῦ με ὑπήκουσες. Οἱ δὲ μοναχοὶ τὸν ἡρώτων, τί ἐπαθεν; ὅστις εἶπεν αὐτοῖς· καθὼς ἐκάθουμουν, ἐχώρισεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ σώματος, καὶ τότε ἄρχισα νὰ φωνάζω, λέγωντας· Παναγία Δέσποινα καθὼς μοῦ ἤκουες, παρακαλῶ σε καὶ τώρα ἐπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου, καὶ ἀνάστησόν με νὰ μετανοήσω τὰς ἁμαρτίας μου· καὶ οὕτω με ἐπήκουσεν ἡ Κυρία μου. Λοιπὸν ὑπάγετέ με εἰς τὸν Ὀλυμπον διὰ νὰ τελειώσω ἐκεῖ τὸ τῆς ζωῆς μου ὑπόλοιπον, νὰ παραγγείλω καὶ τοὺς πατέρας πῶς νὰ διάγουσι· καὶ ἀπερχόμενός ἀπεχαιρέτα τοὺς ἀδελφούς, οὕτω λέγωντας· ἡξεύρετε ἀδελφοὶ κατὰ Θεὸν, πατέρες καὶ τέκνα μου, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς τελευτῆς μου ἔφθασε, καθὼς ὁ Θεὸς με ἐπηροφόρησε· λοιπὸν παραγγέλλω σας νὰ μὴν ἀμελᾶτε τὴν ψυχὴν σας, ἀλλὰ νὰ μετανοήτε τὰ ἁμαρτήματα, ἕως καιρὸν ἔχετε, διὰ νὰ λυτρωθῇτε τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως καὶ νὰ ἀξιωθῇτε τῆς αἰωνίου ἀγαλλίσεως. Οἱ μὲν οὖν ταῦτα ἀκούσαντες ἐβηροῦσαν τὴν τούτου ὑστέρησιν· αὐτὸς δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, καὶ δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ κοινόβιον, ἀλλὰ εἰς τὸ κελλίον τοῦ Γολγοθᾶ διὰ τὸ ἀσύγχυστον· καὶ συναχθέντες ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἡγουμένου οἱ πρόκριτοι, εἶπεν αὐτοῖς· γινώσκετε ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας χωρίζομαι ἀπὸ λόγου σας· καὶ παραγγέλλω σας νὰ ἐνθυμᾶσθε, ὅτι ὅλα τὰ πρόσκαιρα παρέρχονται ὥσπερ ὄνειρος· δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ πάντα κατεφρόνησα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου μου. Ταῦτα ἀκούσαντες ἔκλαιον· ὁ δὲ παρηγορήσας αὐτοὺς μετέκρινε τὰ μελιρρῦτα λόγια, τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸ Μοναστήριον, κρατήσας μόνον δύο ὁποῦ ἦσαν πλέον δόκιμοι· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἑλαιῶν, ὁποῦ εἶναι τόπος ἡσυχαστικώτερος, καὶ ἐκεῖ ἀνέγνωσε τοὺς ὕμνους τοῦ ὁσίου Θηκαρᾶ· ἀνέγνωσε νύκτα καὶ ἡμέραν, ὅτι ἦτο φιλομαθὴς καὶ πολυμαθής· ἔκαμεν οὖν ἐκεῖ κάμποσας ἡμέρας, καὶ μήτε στρώμα εἶχε, μήτε πῦρ, μήτε ἄλλην παράκλησιν σώματος, ὁποῦ ἦτο χειμὼν ψυχρότατος καὶ ἐχιονίζεν, ὅθεν ἠσθένησε. Τότε τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κοινόβιον νὰ τὸν ἐπιμεληθῶσιν ὡς ἔπρεπεν· ὅθεν διὰ νὰ μὴ τοὺς λυπήσῃ, ἐσυγκατέβη καὶ ἐκατέβη εἰς τὸ σπήλαιον, ὁποῦ ἐκατοῖκα πρὸ τοῦ νὰ κτίσῃ τὸ Μοναστήριον.

Οἱ δὲ μοναχοὶ ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἡρώτων λέγοντες· ἡ διαθήκη καὶ παραγγελία ὁποῦ μᾶς ἄφησες εἶναι εἰς τινα μέρη ἐπιβαρὴς εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ δυσπαράδεκτος. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ὅσα εἶναι καλὰ καὶ εὐλογα φυλάξτε, τὰ δὲ βαρὴ ἀφεῖτε· πλὴν τοῦτο σᾶς παραγγέλλω· κατὰ τὸν τύπον τοῦ ἁγίου Ὁρους πορεύεσθε, καὶ ἀγωνίζεσθε, καὶ ὁ Κύριος νὰ σᾶς κυβερνήσῃ ἀντὶς ἐμοῦ· ἔχετε ἀγάπην, ὑπομονὴν καὶ ταπεινῶσιν· τὴν ξενιτείαν ἀσπάσασθε, τὴν σιωπὴν

καὶ προσευχὴν, καὶ τὰς νηστείας ὅπου οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἐπαρέδωσαν ἀγογγύστως φυλάγετε· μάλιστα καὶ περισσοτέρας ὅσας δύνασθε· μὴν εἶναι τινὰς σας ἀνυπότακτος καὶ δαιμονορρύθμους, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἰδιόρρυθμους, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ἁμαρτήματα χειρότερον· ὅτι ὅποιος κοινοβιάτης ἔχει ἀργύρια, ἢ καὶ ἱμάτια ἀπὸ τοὺς ἄλλους περισσότερα, δὲν ἀξιώνεται τῆς οὐρανόου ἀγαλλιάσεως· ἐὰν οὖν εὗρεθῇ τινὰς τοιοῦτος, ἅς τὸν διώχουν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ὡς ψωριάριον πρόβατον, διὰ τὸ μὴ μολυνθῶσιν ἀπὸ τὴν λύμην αὐτοῦ τὰ ἐπίλοιπα· ἐξομολογεῖσθε συχνάκις τοὺς λογισμοὺς σας, διὰ τὸ μὴ ἐμφωλεύουν εἰς τὰς ψυχὰς σας οἱ δαίμονες· ἐὰν συνέβη τὸ σκανδαλισθῶσί τινες, ἅς κάμουν διαλλαγὴν πρὶν τὸ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος καθὺς προστασσεῖ ὁ Κύριος· ἅς κάμουν ὅλοι ἐργόχειρον, κάθε ἓνας εἴ τι ἡξέυρει καὶ δύναται, καὶ ὅστις δύναται καὶ δὲν δουλεύει, μὴ ἰρώγει, κατὰ τὸν μέγαν Ἀπόστολον· καὶ ὅστις θέλει τὸ φύγη ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ἅς τὸ λέγει τοῦ ἡγουμένου πρότερον τὸ λαμβάνη συγχώρησιν· εἰ δὲ καὶ φύγη ἀπόκρυφα, ἅς εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ ἁμάρτημα, καὶ ἐγὼ ἁθῶς τῆς ἀπωλείας του· οἱ νεώτεροι ἅς ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς γέροντας, καὶ αὐτοὶ πάλιν ἅς τοὺς νουθετοῦσιν μὲ ἔργα καλὰ καὶ ψυχωφελῇ λόγια· τὸν ἀσθενῆ ἐπιμελεῖσθε ὡς μέλος σας· μὴ ἔχη τινὰς φιλίαν μὲ νεώτερον, μήτε τὸ πηγαίνει ὁ ἓνας εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἄλλου, τὸ μὴ γίνεται εἰς τοὺς ἄλλους πρόσκομμα· ἔχετε κατὰ Θεὸν ἀγάπην ἀλλήλων σας· καὶ ἐὰν οὕτω πολιτευθῇτε, ἀξιώσεσθε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τὸ συνευφραίνεσθε πάντοτε μὲ τὸν Δεσπότην Χριστὸν καὶ τοὺς ἁγίους ἅπαντας· καὶ ἐὰν εὖρω καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὸν παρρησίαν, θέλω παρακαλεῖ διὰ λόγον σας πάντοτε· ἔχετε δὲ καὶ τοῦτο καλὸν σημάδι, πῶς ὁ Θεὸς ὑποδέχθη τοὺς κόπους μου, ἐὰν αὐξηθῶσι τὰ Μοναστήρια, ὅπου μὲ πολλοὺς κόπους καὶ ἰδρώτας ἔκτισα, καὶ τοσοῦτον ἐβασανίσθηκα. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Μακάριος, ἔκαμεν εὐχὴν δι' αὐτοὺς πρὸς Κύριον, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸ Μοναστήριον αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας παλαίσας μὲ τὴν ἀσθενίαν, καὶ τότε εἰς τὰς κγ' τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ θεόπνευστος· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐντίμως καὶ σεβασμῶς ἐνταφίασαν εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἔκτισε μὲ τὰ χεῖρά του αὐτὸς ὁ μακάριος· ὕστερον μετὰ χρόνους τινὰς ἔσκαψαν τὸν τάφον, καὶ ἰδόντες τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον, εὐωδίαζε περισσότερα ἀπὸ μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ ἕως τὴν σήμερον εὐωδάζει θαυμασιώτατα, ὅπου εἶναι μόνον τὰ κόκκαλα, καὶ πολλὰς θανατοουργίας ἐτέλεσεν εἰς ὅσους τὸν ἐπικαλεσθῶν μετὰ πίστεως, εἰς δόξαν τοῦ ἐνδοξαζομένου Θεοῦ, τοῦ δοξάζοντος τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Ἀμήν.

Ῥῆς ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Μακαρίζουσί σε πάσαι παναμώμητε, ἄγχαντε Δέσποινα, αἱ γενεαὶ ὡς αὕτη, προέφης σωζόμεναι, καὶ σοὶ κραυγάζουσι, χαῖρε Παναγνε, ἢ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Ο τοῦ νόμου σε σκιάδης τύπος Παναγνε, σαφῶς διέγραφε, Στάμνον καὶ Ῥάβδον Ναόν, καὶ Ὅρος κατὰσκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡμᾶς φθαρέντας πάθειν, ἀναπλάττων εἰς αἰῶνας.

Ι αὐτὸς σὲ προεώρα πάλαι Κλίμακα, Θεογεννήτρια, δι' ἧς βροτοὶ ἀπὸ γῆς, πρὸς ὕψος αἰρόμεθα, σοὶ ἀνακράζοντες, χαῖρε Δέσποινα, ἢ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Δυτρωθέντες τῆς κατάρας τῇ γεννήσει σου, Παρθένε πάνσημε, τῆς τοῦ Ἀδάμ οἱ πιστοὶ, συμφώνως τὸ χαῖρε σοὶ βοῶμεν πάντοτε, ἱκετεύοντες, τῆς ἐν τῷ ἁγίῳ θλίψεως, λυτρωθῆναι σαῖς προσβείαις.

Τοῦ ὁσίου ὁ αὐτός.

Πᾶσι πρόξενος καλῶν ἀνθρώποις γέγονεν, ὁ θεὸς λόγος σου ὅθεν σε Κόρη ποτὲ, ἀσέμνως ὑβρίσασα, δικῶς εἰσπράττεται, μετεβλήθη δὲ, καὶ μελωδοῦσα ἔκραζεν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ρητορεύων δὲ ὁ ἄγευστος παιδεύσεως, ἀγνώστως Ὅσιε, ἀλλ' ἐπειράθη ὀργῆς· καλέσας τοὺς δαίμονας, καὶ μὴ βουλόμενος, τὴν κακόνοιαν, αὐτῶν καὶ γνοὺς ἐκραύγαζεν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Ι ἀτῆρα τοῖς ἀνθρώποις ἀπεκύησας, Θεὸν καὶ Κύριον, ὡς ἀληθῶς ὑπὲρ νοῦν, ψυχῆς μου τὰ τραύματα, ἴασαι δέομαι, καὶ ἀνάστησον, νεκρωμένην πάθει, τὴν ψυχὴν μου Παναγία.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Παῖδες ἐβραίων.

Πρόστηθι πάντων ἐν τῇ ὥρᾳ, τῆς δευτέρας τοῦ Δεσπότη παρούσις, τῶν ἐν πίστει φρουρὸν, καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστην, ἐχόντων σε πανόλβιε, ἐξαιρούμενος γεέννης.

Ρῆμα Θεοῦ ἐνίσχυσέ σε ὥσπερ πάλαι τὸν Ἰώβ ἐπὶ κοπρίας, ἐρριμμένον δεινῶς, διὸ δαιμόνων θράσος εἰς τέλος καταβέβληκας, Διόνυσίε τρισμακάρε.

Σὺ τῇ τραπέζῃ προσηνέχθης, τοῦ Θεοῦ καθάπερ ἄρτος ἐν τῇ μάκτρᾳ, φυραθεὶς καθαρώς, ἀσκήσεως τῆς θείας, διὸ χοροῖς ἡρίθμησαι τῶν ὁσίων εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας Ἰλόγον τὸν ἀχρόνως, προσεκλάμψαντα, γαστρὸς ἐκ τῆς πατρῴας, τὴν βροτείαν μορφήν, ἀρρέυστως προσλαβόντα, ἐκ σοῦ Παρθένε ἄχραντε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ Καμίνῳ.

Οῦρος ταῖς ἐν σκότει καθήμενοις, τοῦ βίου ἐδείχθης Παναμώμητε, τοῖς ἀνατείλασα, Ἡλίον τὸν ἄδυτον, ψυχὰς καταφωτίζοντα, ψάλλειν ἐγείραντα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γένος βροτῶν σου τῇ γεννήσει, τῆς πρώην κατάρας Παναμώμητε, λυτρωθὲν ἐκάστοτε, χαῖρε ἀνακράζει σοι, ἡ τὸν Θεὸν κηρύσσασα τοῖς πίστει μέλπουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἷος ἐξ τοῖς κάτω ἦν ὁ Λόγος, τῶν ἄνω οὐδόλως χωριζόμενος, Μητέρα ἀπειρόγαμε, μόνη παντευλόγητε, εἰ καὶ βροτοῖς ὁμίλησε βροτὸς γενόμενος, τοῦ σῶσαι τοὺς πιστῶς μελωδούντας, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ὡς σὺ προέφης ἀπὸ θρόνων, καθεῖλε δυνάστας Παναμώμητε, ταπεινοὺς τε ὕψωσεν, ἀγαθῶν ἐνέπλησε, πεινῶντας ὡς φιλόανθρωπος, ὁ τὴν σὴν ἄχραντον, οἰκῆσαι βουληθεὶς Κόρη μήτραν, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Οἷος ἐφεπόμενος τοῖς τρόποις τῶν πάλαι Πατέρων Διονύσιε ἤλειφας ἐλαῖῳ γάρ, πάθη τὰ δυσίατα· οὕτω καὶ τὸν Ἀρσένιον, τὸν βεβρόναιόν ποτε, ἀπήλλαξας ταχέως τῆς νόσου, τῆς θανατηφόρου, τῷ λόγῳ παραδόξως.

Συγκύπτουσαν πάθει τὴν Σκεῦαν, ἀνῶρθωσαν μάκαρ σαῖς δεήσεσι τὸν Χριστὸν μιμούμενος, καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, τοὺς πᾶσαν

τὴν ὑψηλίον θαύμασι σώσαντας, καὶ Κύριον κατέπειπας κράζειν, καὶ Θεὸν τῶν ὅλων ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ μὲν τὸ σκότος δραπετεύει, καὶ ψεῦδος τῆς ἀληθείας φυγαδεύεται, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα, Πάτερ τὰ μισάνθρωπα, τὴν παρουσίαν ἔφευγον, τὴν σὴν ὡς τάχιστα, καὶ ἅπαντες ἑώρων σε τιμῶντος Θεοῦ τὸν ἴδιον ἱκέτην.

Θεοτοκίον.

Οἱ δημιουργήσας πάντα Λόγος, καὶ λόγῳ σοφῇ προνοίᾳ διεξάγων νῦν, μόνῳ τῷ βουλήματι, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον δεδημιούργηται, ἐκ σοῦ καὶ σὰρξ ὥραθη Παρθένε, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Τῶν ἐσόπτρων λυθέντων Θεοφόρε, ἐποπτεύεις, τρανῶς τὴν Παναγίαν, καὶ τριφεγγῇ Τριάδα τὴν ἀμέριστον, Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ πέτρας, ὅπῃ ἐστὼς κατεῖδεν, ὁ θεόπτης, τὸν Κύριον τῆς δόξης, σὺ δ' ἐν τῷ πόλῳ ἄρτι καθαρώτερον, τοῦτον ἐποπτεύεις, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φῶς ἐκλάμψαν, ἐν τῇ καθαρωτάτῃ σου καρδίᾳ, γενναῖον πρὸς ἀγῶνας, εἰργάσατό σε Πάτερ Διονύσιε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἱ ἀμήτωρ, ὑπάρχων πρὸ αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων, ἀπάτωρ ἐγεγονέη, ἐκ σῆς νηδύος σάρκα προσλαβόμενος, ἄχραντε Παρθένε, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Αῦγατον ὑμῶν, ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος Κόρη θεόνυμφε, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, αὐγὴν τεκοῦσα καὶ τοῖς καθεύδουσιν ἐν σκότει ὡς ἀστράψασα φῶς τὸ αἰδίδιον, ὅπως τρίβους, θείας βηματίζοντες οὐρανῶν βασιλείας τευξώμεθα.

Μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν σε Κύριος ἀγνήν εὐράμενος, ὥκησεν ἐν μήτρᾳ σου· διὸ γυναῖων τῶν πρὶν ὑπέγκειται· εἰ γὰρ κἀκεῖνα ἴσχυ-

σαν τεκεῖν Πανάμωμε, ἀλλὰ σύ γε, πάντα ὑπερβέβηκας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων γεννήσασα.

Ηῆται διὰ σοῦ, ἡ φύσις ἡ ἐκπτώτος ἡμῶν Πανύμνητε, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, καὶ μακαρίαν θείαν ἀπόλαυσιν· ὁ γὰρ Πατὴρ συναναρχος καὶ θεῖο Πνεύματι, ἐκ γαστροῦ σου, σάρκα προσλαβόμενος, δεξιᾷ τῇ πατρὶα τετίμηκεν.

Νεῦσον πρὸς τὰ σὰ ἐφύμνια Πάναγνε, καὶ τὴν πολύφωτον, χάριν σου κατάπεμψον, ἡμῖν Παρθένε τοῖς σὲ γεραίρουσιν, ὡς ἂν προθύμως πάντοτε σὲ μεγαλύνοντες, ἐκδοῶμεν, χαίροις Παμμακάριστε Θεοτόκε ἀγνὴ ἀειπαρθένη.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Εσχες ἐπὶ γῆς, σαρκὸς τὰ φρονήματα παθῶν ἀνώτερα, νῦν δὲ πρὸς τὴν ἄπονον, καὶ θείαν λῆξιν μετῆρας Ὅσιε· ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὰς χεῖρας ἐκτείνον, καὶ τὴν ζεύγλην νῦν τὴν ἐπαυχέτιον, τῶν βαρβάρων συντρίψαι δυσώπησον.

Ρῆζον τὰ κλοῖα, Χριστὲ τὰ βαρύτατα τὰ ἐπικείμενα, καὶ τὸν δουλικὸν ζυγόν, καὶ ἀκανθώδη βίον μετάστησον, τῆς Ἐκκλησίας Δέσποτα φιλανθρωπία τῇ σῇ, τοῦ Ὁσίου, ταῖς εὐχαῖς διάσωσον, τοὺς τελούντας αὐτοῦ τὰ μνημόσυνα.

Ωσπερ οὐρανός, τοῖς ἄστροις αὐγάζεται καὶ ὠραίζεται, οὕτω καὶ ἡ ἄσπιλος, νῦν Ἐκκλησία Χριστοῦ φαιδρύνεται, ταῖς τῶν ἁγίων τάξεσι, καὶ τῶν ὁσίων χοροῖς, χαίρε τούτοις, πᾶσι καὶ ἡ Πλάτινα, σὺν αὐτοῖς Διονύσιον ἔχουσα.

Θεοτοκίον.

Σῶζε πειρασμῶν, παντοίων καὶ θλίψεων τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, πᾶσας τὰς ἐλπίδας μὲν, νῦν μετ' αὐτὸν γὰρ ἐπὶ σοὶ κέκμηται· βαρβαρικῆς ἀπάλλαξον, δουλείας Δέσποινα, τοὺς ἐν πίστει, καθομολογούντάς σε, Θεοτόκον κυρίως ὑπάρχουσιν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Χαρὰς αἰωνιζούσης σὺ γεγονώς, τῶν ὁσίων συμμετοχος Ὅσιε χοροβατεῖς τόπον τῆς Ἐδέμ· τῆς περικαλοῦς· διὸ ὡς εὐεπίστατον, ἔχων τοῦ Δεσπότη τοὺς ἀκοὴν, αἰτήμασί σου θεοῖς, τῆς ἁνῶ βασιλείας, ἐπιτυχεῖν με καθικέτευσεν.

Ψελλίζοντος ἐκ στόματος τὴν ὥδην, δεδεγμένος ἀντάμειψιν διδοῦ μοι, ὡσπερ Χριστός, πάλαι τὰ τῆς χάριτος δύο λεπτά, προθύμως διεδέξατο, ἔχων παρρησίαν ὡς ἀγαθῶν, ἀπείρων κληρονόμος· μεθέξας τῆς θείας, καταξιούμενος ἐκάστοτε.

Ως ἄσκαρος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, στερηφόρος παρίστασαι Ὅσιε, τῷ λυτρωτῇ· ὅθεν τοῖς τελοῦσί σου τὴν σεπτὴν, καὶ φωταυγῇ πανήγυριν, ἵλεον ἀπέργασαι ἐν δεινοῖς, αἰεὶ χειμαζομένοις, οἰκτεῖται καὶ τῆς θείας, ἐπιτυχεῖν μακαριότητος.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε Παρθένη οἱ διὰ σοῦ, τῆς ἀρχαίας ῥυσθῆντες κακώσεως καὶ τὴν φωνὴν, πάντες σοὶ βοῶμεν τοῦ Γαβριὴλ· χαίρε Θεοῦ λοχεύτρια, χαίρε ἡ τεκούσα τὸν ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψαντα ἀχρόνως. Θεόν τε καὶ Δεσπότην, ὃν ἐκδυσώπει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεφάνη ὁ Σωτῆρ.

Παριστάμενος φωτὶ, τῷ θεῷ Διονύσιε, τῆς πανυμνήτου Τριάδος, θεοῦμενος ὡς ἀληθῶς· καὶ γὰρ ἔσσης πλησίον, ὡς θέσει Θεὸς τῇ φύσει.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τοῖς μὲν πιστοῖς τὸ σὸν σῶμα, πρὸς ἱακὴν ἐπεδόθη, ἡ δὲ ψυχὴ ἐν θαλάμοις, περιπολεῖ οὐρανόν· διὸ τιμῶμέν σε πάντες, οἱ σῶντες σε Ποιμενάρχην.

Θεοτοκίον ὁμιον.

Σωματωθέντα τὸν Λόγον, ἐκύησας ἀπορρήτως, πείραν ἀνδρὸς μὴ εἰδυῖα, Παρθένη Μήτηρ Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει παντοίων, ἡμᾶς κινδύνων ῥυσθῆναι.

Εἰς τοὺς Αἶνους μὲν ἱσθῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προτόμια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ο' βίος σου Πάτερ ἱερός, ὦρθη ἐκ νεότητος, ταῖς ἀρεταῖς ἀστραπτόμενος, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ὅθεν ταῖς εὐχαῖς σου, γυναῖκας θεόφρονas, γονίμους καὶ εὐτέκνους ἀπέδειξας, νῦν δὲ θεσπέσις, καὶ ἡμᾶς ἐνθέοις πράξεσιν, εὐτεκνοῦντας πρὸς Θεὸν ἱκέτευσεν.

Τὸ πάλαι θρυλλούμενον πολλοῖς, ὅρος ἀτοπήμασιν, Ὀλύμπου ὃ Διονύσιε, νῦν δὲ πανσέβαστον, οἶκον τῆς Τριάδος, τῆς σεπτῆς τετέλεκας.

σπουδάσῃσι τοῖς σοῖς καὶ πονήσῃσι, διὸ νῦν ἄσπαιστον, ἐπηρείαις καὶ κακώσεσι, διαμένειν εὐχαῖς σου δυσώπησον.

Τὸν βίον σου Πάτερ ἐκ παιδός, τῷ Θεῷ ἀνέθηκας, σαρκὸς εὐθὺς τὰ σκιρτήματα, ἐδουλαγωγήσας, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, ἡξιώθης χάριτος, προλέγειν τῶν μελλόντων τὴν ἐκβασιν, καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Φὼς τὸ νοερόν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος ὅσιε Πάτερ, σκευὸς ἀνεδείχθης σεβάσμιον, καὶ ἐνδιαίτημα τῶν θεουργῶν ἀρετῶν· σὺ γὰρ ἐκ βρέφους τὰ παρénκα εἰς οὐδὲν λογισάμενος, δέδωκας σαυτὸν τοῖς μένουσιν, ὡς ἐχέφρων καὶ μεγαλέμπορος καὶ νῦν ὡς οἰκονόμος τῆς χάριτος πιστὸς τὸ δηνάριον ἀπολαύων τῶν ἔργων, εὐφραίνει σὺν χοροῖς ὁσίων Διονύσιε θεόφρων, αἰετῇ πανυμνήτῳ παριστάμενος Τριάδι, εὐχὰς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς αὐτὴν πατρὸς, ῥυθθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων, τοὺς τελούντάς σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Καὶ νῦν, **Θεοτοκίον**. Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος. **Δοξολογία μεγάλη. Τὸ Ἀπολυτίκιον**. Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἡ Πρώτη ὥρα. Ἑτέρα προσόμοια· εἰ βούλει εἰπεῖν ταῦτα.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ σοφὲ Διονύσιε, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς παρούσης ἡλόγησας καὶ τοῖς πόνοις ἐκδοτὸν, σοῦ τὸ σῶμα προδεδώκας, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτελεύτητον τρυφὴν ἐνθάδε ἀποσκοπούμενος, ἧς καὶ ἐπέτυχες, σὺν ὁσίων φύλαξι διηνεκῶς, θρόνῳ παριστάμενος τοῦ Παντοκράτορος.

Πάτερ σοφὲ Διονύσιε, διὰ τὸν ὄντως Θεόν, τῶν δαιμόνων τὴν ἑπάρσιν, σταθερῶς ἐμείωσας, τὴν τοῦ Πνεύματος ἐνοικον, δύναμιν ἔχων ἐπιρρώνουςαν, καὶ δυνατούσαν σε Παναοίδιμε, ἦν καθικέτευε, καὶ ἡμῖν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς, μνήμην τὴν πανίερων, ἐπιτελοῦσί σου.

Πάτερ σοφὲ Διονύσιε, διὰ τὸ ὄντως τερπνόν, τὴν τοῦ κόσμου τερπνότητα, πᾶσαν βδελυξάμενος, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, τὸν τούτου ἄρας Σταυρὸν ἐπ' ὧμων σου, καὶ τὸ σὸν σῶμα ἀπαρνησάμενος, ὅθεν ἡξίωται τῆς ἀλήκτου χάριτος, καὶ τῆς τρυφῆς ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε μναίαν ποιοῦμενος.

Δόξα, Ἦχος β'.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦσι τὸν Σωτῆρα, σήμερον οὐράνια τάγματα τῶν ὁσίων Πατέρων, ἐν τῇ μνήμῃ Διονυσίου ἀγάλλονται, ἡ δὲ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται· οἱ νόες τὸν ὕμνον ἐξάδουσι, καὶ ἡ κτίσις ἐορτάζει χορεύουσα· ἡμεῖς δὲ πρὸς τὸν Σωτῆρα βοῶμεν· Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἐπὶ γῆς φωστῆρα ἀναδείξαντι τοιοῦτον.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦμέν σε Παρθένε· σήμερον κρατοῦντες ἐν ἡσυχασίᾳ σε γεραίρομεν Κόρη, τὸν γὰρ ἁγίστην τῶν ἀπάντων γεγέννηκας, καὶ ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας ἐλυτρώσας· διὸ σε συμφώνως δοξάζοντες, καὶ τὸ χαίρει προσφωνοῦντες ἐκαστοτε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐκβοῶμεν· Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην εὐδοκήσαντι γενέσθαι.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΟΛΥΜΠΩ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ Κύριε εἰσάκουσον.

Θεὸς Κύριος. Ἦχος δ'.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλῆθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, Σὺ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα καὶ στήριγμα ἔχομεν.

Δόξα.

Τῶ ἱατρῷ τῶν ἀλγεινῶν νῦν προσδράμωμεν, οἱ ἀσθενεῖαις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, βεβαρυμένοι κράζοντες αὐτῷ ἐκτενῶς· Πάτερ Διονύσιε, τῷ Θεῷ τῶν σῶν δούλων, τῶν ἀνευφημούντων Σε, ἐκ ψυχῆς Θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε πολλῶν νόσων ῥυσθῆναι ταῖς σαῖς παρακληήσεσι.

Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ Σὺ προΐστατο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Κανὼν ἔχει πλ. δ'. Ὡδὴ Α'. Ὁ εἰρμός. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀλγεινοῖς, κυκλούμενος Πάτερ, τοῖς λειψάνοις σου τοῖς σεπτοῖς, προσπίπτω βοήθειαν καὶ ῥῶσιν ἐπιζητῶν ἥν παράσχου μοι τάχιστα.

Εν κλίνῃ κατὰκειμαι ἀσθενῶν, καὶ πύλας τοῦ Ἄδου προσεπέλασα ἀθυμῶν, Πάτερ Διονύσιε πρεσβεῖαις, ταῖς σαῖς κακῶν με παντοίων ἀπάλλαξον.

Δόξα.

Ιλέωσαι Πάτερ τὸν εὐμενῆ, Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἐλεῆσαι με καὶ δεινῆς ἐπηρείας μάκαρ, ῥύσασθαί με τὸν προσφυγόντα πιστῶς ἐν τῇ σκέπῃ Σου.

Καὶ νῦν.

Κλύδωνι συνέχομαι πειρασμῶν, ἀλλ' ἡ τετοκυῖα τὸν λιμένα τὸν γαληνόν, πρᾶννον τὸν σάλον καὶ πρὸς ὄρμον τῆς μετανοίας, ἀγνή με καθόρμητον.

Ὡδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαις σου Πάτερ, τῶν συμφορῶν ῥῦσαί με, καὶ τῆς κατεχούσης με νόσου ἀπάλλαξον, καὶ γὰρ πανεύφημε, παρὰ Θεοῦ ἐκομίστω, δωρεάν νοσήματα ἰᾶσθαι δεινά.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Διονύσιε Πάτερ, τὴν ψυχικὴν πόρωσιν, καὶ τὴν τῆς σαρκὸς ἀρρώστιάν μου ἐξιάσασθαι, καθικετεύω σε τὸν ἀσθενεῖαις τοῦ κόσμου, ὁλίκως ποθήσαντα Χριστὸν ἀράμενον.

Δόξα.

Χαλεπῶς με νοσοῦντα τοῖς ψυχικοῖς πάθεσι, καὶ τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας σῶμα τρυχόμενον, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, Σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβεῖαις, σῶσον Διονύσιε, ὅπως γεραίρωμεν.

Καὶ νῦν.

Ωράθης ὡς νύμφη παρθενικοῖς κάλλεσι, κεχαριτωμένη Παρθένη Μη-
τερ ἀνύμφευτε, πάσης οὖν νόσου με νῦν ἐλευθέρωσον Κόρη, ὡς
Λυτρωτὴν τέξασα τῶν νόσων Πάναγνε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ
Θεὸν εἰς Σε καταφεύγομεν, ὡς ἀρρήκτον τείχος καὶ προστασίαν.
Επὶ βλεφόν ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Ὡδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸ ἄστατον, καὶ δεινὸν κλυδώνιον ἐκταράττει με,
ἀλλὰ σὺ Πάτερ πρεσβεῖαις εὐπροσδέκτοις, τοῦτο καταπράυνον.
Απολαύοντες πάντοτε τῆς σῆς βοηθείας ὦ Διονύσιε, εὐχαρίστως
εὐφημοῦμέν Σε, οἱ τῷ σῷ τεμένει καταφεύγοντες.

Δόξα.

Εν ὁδῷ καρδίας μου, τὸν ἐμὸν προστάτην σὲ τὸν θερμότατον,
δυσωπῶ μὴ καταλείπης με, ἐχθρὸν ἐπηρεῖαις ἀπολλύμενον.

Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβεῖαις σου Δέσποινα, τῶν ἀλλεπαλλήλων δεινῶν με λύ-
τρωσαι, καὶ ποιῇν με τὰ προστάγματα, τοῦ Υἱοῦ σου Κόρη
ἐνδυνάμωσον.

Ὡδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλησον ἡμῶν τὰς καρδίας τοῦ ἐλέους σου, Τριάς Ἁγία σου θε-
ράπωντος, Διονυσίου, ταῖς θείαις δεήσεσι.

Λύτρωται ἡμᾶς σαῖς πρεσβείαις Διονύσιε, τῶν τῆς ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, ἀρρώστημάτων ὅπως εὐφημῶμέν σε.

Ἰᾶσαι ψυχῶν καὶ σωμάτων τὴν ἀσθένειαν, ὅσιε Πάτερ Διονύσιε, τῶν νῦν προσκυνούντων τὴν σωρὸν τὴν τῶν λειψάνων σου.

Λύσον τὰς σειράς, τῶν πταισμάτων μου Θεόνυμφε, σὺ γὰρ Χριστὸν ἡμῖν ἐκύησας, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ὡδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Θανάτου φθοροποιὸς ἀπάλλαξον, λοιμικοῦ ὦ Διονύσιε Πάτερ, τοὺς τῇ σωρῷ σῶν λειψάνων ἐν πίστει νῦν προσφοιτῶντας καὶ ῥύσαι πρεσβείαις σου, ἐξ ἄλλων νόσων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν χαλεπῶν περιστάσεων.

Ὡς ὅπλον τῆς σωτηρίας ἔχοντες, Διονύσιε, τὴν σεπτὴν σου πρεσβείαν, ἐν πειρασμοῖς ἐκλυτρούμεθα τάχει, τὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸν σοὶ τὴν χάριν δαψιλῶς, παρασχόντα διώκειν νοσήματα.

Δόξα.

Συνεῖναι σοὶ τὸν πολλὰ σε ποθοῦντα, πολυπόθητε εὐδόκησον Πάτερ σὲ δυσωπῶ τὸν θερμὸν μοι προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοὶ ὦ Διονύσιε, γενήθητί μοι βοηθός, καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Καὶ νῦν.

Εν κλίνῃ τῆς ῥαθυμίας πάντοτε κατακείμενος, πανύμνητε Κόρη, ἀντιβόλῳ ἀπ' ἐμοῦ τὴν σεπτὴν σου, μὴ ἀντανέλης ἀντίληψιν Ἀχραντε· ἀλλ' οἰκτιρὸν με συμπαθῶς, καὶ δεινῶν νοσημάτων ἀπάλλαξον.

Επίβλεψον τῶν ἱκετῶν σου, Διονύσιε μάκαρ, ἐπὶ τὴν δεινὴν καὶ χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἱᾶσαι πρὸς Θεὸν σαῖς πρεσβείαις.

Αχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνεμνηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκούσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Κοντάκιον. Πρεσβεία θερμή.

Πρεσβείαν τὴν σὴν ὡς ὅπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν αἰεὶ οἱ πίστει καταφεύγοντες, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Διονύσιε Πάτερ πρόφθασσον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσον ἡμᾶς ταῖς θείαις πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Τὸ ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤμου.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὶ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὶ ὁ Υἱὸς καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι· δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἀρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμὶ καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστι.

Δόξα ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Πρὸς τὸ Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἶλας Διονύσιε, εἰς σὲ κινῶ τὰς ἐλπίδας, τὰς τῆς σωτηρίας μου καὶ θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν ἱκετεύω σε, πρὸς Θεὸν ποιήσον, ἱκεσίαν μάκαρ, τῶν πταισμάτων λύσιν δοῦναί μοι, καὶ ἀγαλλίασιν ψυχικὴν καὶ βίου διόρθωσιν· καὶ γὰρ σὲ πρὸς τὸν Κύριον, πρεσβευτὴν θερμότατον κέκτημαι, ἔχεις καὶ γὰρ Πάτερ, ἰσχὺν πρὸς τὸ πρεσβεῦειν ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε ἀξιωμακάριστε.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, ὕψωσον κέρας χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ κατὰπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλεή σου τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἀσωμάτων, τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου· Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Νικο-

λάου ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης, τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Διονυσίου, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἰκετεύομέν σε πολυέλεε Κύριε· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Τὸ Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἀρχηγὸς σὺ ὑπάρχεις Θεὲ φιλάνθρωπε, πιστῶν τῆς σωτηρίας, ἀνάδειξον μεσίτην τὸν κλεινὸν Διονύσιον, καὶ ἱατῆρα παθῶν, διὸ σὲ εὐλογοῦμεν.

Θελήτης τοῦ ἐλέους σὺ ὑπάρχεις Χριστέ μου εὖσπλαγγε, ἐλέησον πρεσβείαις, σεπτοῦ Διονυσίου, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Θησαυρὸς ἱαμάτων, καὶ πηγὴ τῶν θαυμάτων ἡ θεία πέφυκε Κάρα τοῦ θεοφόρου στεῆρου Διονυσίου, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς, εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Σωμάτων ἱατῆρα καὶ ψυχῶν τὸν σωτῆρα κόσμου Θεόνυμφε, Χριστὸν ἀποτεικόμενα, διάσωσον τοὺς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προσιόντας τῇ σεβασμῇ σου Κάρα, ἐκ παντοίων λύτρωσαι κινδύνων, νόσων τε ποικίλων Διονύσιε Πάτερ.

Τὰς ἀσθενείας τῶν ἐν τῷ σῶ προσιόντων, νῦν τεμένει Πάτερ ἱατροῦν ἐθεν ἀνυμνοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Τῶν ἱαμάτων θεία πηγὴ ἡ σωρὸς τῶν λειψάνων σου Πάτερ ἀνεδείχθη, πᾶσι τοῖς τιμῶσι πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Τῶν ἀλγεινῶν τῶν σωματικῶν λύτρωσαί με, ὡς τεκοῦσα τῶν πάντων Δεσπότην, τὸν τὰς ἀσθενείας ἀράμενον τοῦ κόσμου.

Ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Λημὴν τῆς σωτηρίας, πέλει ὁ ναὸς σου, καταφυγὴ καὶ βεβαία ἀντίληψις, ὦ Διονύσιε πάτερ τοῖς καταφεύγουσι.

Χαράς αἰωνιζούσης, Πάτερ σὺν ἀγγέλοις, ἐπαπολαύων νυνὶ διασκέδασον, τὴν ἀθυρίαν τῶν νόσων ἡμῶν καὶ θλίψεων.

Δόξα.

Μεσίτην καὶ προστάτην, σὲ πρὸς τὸν Σωτῆρα ὦ Διονύσιε μάκαρ πλουτήσαντες, τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας ἀπολυτρούμεθα.

Ησίκη σου Παρθένε, ἱατροῖον πέλει, πνευματικόν, ἐν αὐτῷ γὰρ προστρέχοντες, τῶν ψυχικῶν νοσημάτων ἀπολυτρούμεθα.

Τὸ, "Ἀξίόν ἐστι καὶ τὰ ἑξῆς.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὸν νέον ὀπλίτην, Διονύσιον τὸν σοφόν, τὸν τῆς οἰκουμένης μέγιστον πολιούχον, ἡμῶν δὲ τῶν ἐν θλίψει, ῥύστην θερμότατον.

Γλωσς γενοῦ μοι πανθαύμαστε, τῷ πολεμουμένῳ σώματί τε καὶ τῇ ψυχῇ, δεινοῖς παντοίων νόσων, καὶ πάσης ἀλγηδόνος, καὶ ῥύσαι με γέενης ταῖς μεσιτείαις σου.

Κάραν σου τὴν πάντιμον Ἀσκητᾶ, τιμῶμεν ἐκ πόθου τὴν συνθάλασσαν τοῦ ἐχθροῦ, ὀλέθριον κάραν, καὶ τάχιστα πανώλης, Διονύσιε τρισμακάρ τῇ μεσιτείᾳ σου.

Νῦν τὸν ἐωσφόρον τὸν φωταυγῆ, μοναστῶν τὸ κλέος, Διονύσιον οἱ πιστοὶ, ἀξίως τιμῶμεν, λοιμοῦ γὰρ καὶ κινδύνων, λυτροῦται τοὺς ἐν πίστει, τούτῳ προστρέχοντας.

Ολυμπε ὑπέρτατε τῶν βουνῶν, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, κεκτημένος σὺ βοηθὸν, ῥύστην καὶ προστάτην ἐν τοῖς πειρατηρίαις, τὸν θεῖον καὶ ὑπέρλαμπρον Διονύσιον.

Πάντων τῶν ὁσίων τὰς ἀρετὰς, καλῶς ἀνεμάξω, Διονύσιε καὶ λαμπτήρ, μέγιστος ἐγένου Τριάδος τῆς ἀκτίστου, τὸ φῶς ἡμῖν ἐκπέμπων τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Σκέπε φρουρεῖ φύλαττε ἀβλαβεῖς, τοὺς δοξολογούντας προσκυνούντας τε εὐσεβῶς, τὴν θείαν σου Κάραν, καὶ ῥυε τῆς πανώλους, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν σοφέ.

Τὸν τῆς μετανόιας καθηγητὴν, καὶ τὸν ἐν Ὀλύμπῳ πολιοῦχον καὶ αἰκιστὴν, τὸν θεῖον προστάτην καὶ λειτουργὸν Κυρίου, Διονύσιον τὸν μέγαν πάντες ὑμνήσωμεν.

Υῶρ ἀνεπήγασας θαυμαστῶς, ἐκ πέτρας ἀνίκμου, Διονύσιε σὴ Μονῇ, ἐξ οὗ οἱ πiónτες, ἡδύτηςτος πληροῦνται, Χριστὸν ὑμνολογούντες καὶ σὲ δοξάζοντες.

Φύλαττε καὶ σκέπε τοὺς εὐσεβεῖς, πάντας θεοφόρε, παρεχόμενος θαυμάσιον, τὴν θείαν σου χάριν, τὴν δὲ κώμην Λιτοχώρου ἀπὸ παντοίων νόσων αἰεὶ περισώζε.

Χαίροις τῶν ὁσίων ἡ καλλονή, καὶ τῶν ἐκ καρδίας, δυσωπούντων παγευσεῶς, τὰς παντοίας νόσους, αἰεὶ ἀποδιώκων, τῶν ἐπικαλουμένων σε Διονύσιε.

Ως ἥλιος λάμπας ἐν τῷ χορῷ, τῶν ἁγίων πάντων Διονύσιε ἀσκητὰ, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πόθῳ αἰεὶ ἀνευφημούντων καὶ δεομένων σου.

Ψάλλομεν προθύμως σοὶ τὴν ᾠδὴν, νῦν τῇ παννυμνίῳ, Θεοτόκῳ χαρμονικῶς, μετὰ τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, δυσώπει Θεοτόκε τοῦ οἰκτιρεῖσθαι ἡμᾶς.

Τὸ τριτάτον κτλ.

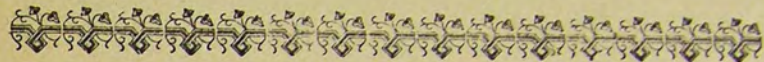
Ελέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀπορῶντες, ταύτην σοὶ τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθῆμεν μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνηστῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνὸς καὶ λυτρωσαὶ ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, σὺ γὰρ εἰ

Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλιν ἀνοῖξον ἡμῖν εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν, ῥυσθῆμεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἰ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Εἴτα ἀπόλυσις. Εἰς τὸν ἀσπατμόν ψάλλομεν τὸ, "Ολας Διονύσιε εἰς σέ κινῶ τὰς ἐλπίδας. Ζήτει εἰς σελ. 88.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Μετὰ τὴν συνήθη ἐναρξιν ψάλλομεν, ἤχος δ'.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. ὅρα σελ. 81. Εἴτα Δόξα τοῦ Ἀγίου.

Τῶν μοναστῶν τὴν καλλονὴν Διονύσιον, νῦν συνελθόντες εἰ πιστοὶ εὐφημήσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Ἄγιε βοήθησον τοῖς ἐν πίστει καρδίας, Κάραν σου τὴν πάντιμον καὶ σεπτὴν προσκυνούσι, καὶ τῆς ἀνάγκης ῥῦσαι τοῦ λοιμοῦ, σὲ γὰρ προστάτην καὶ μόνον κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν.

ᾠδὴ Α'. Τῶν λυπηρῶν. Στίχ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Αμαρτῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζῶφωσιν, μακρὰν ἀπέλασον, μογογενὲς Λόγε τῇ παναλγεστάτῃ σου δυνάμει καὶ καταύγασον τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας ἀμαυρωθείσας τοῖς πάθεσι, ὅπως σου αἰνέσω τὸν Ὅσιον.

Γῆθεν μετέστης πρὸς τρυφὴν ἀδάπανον τὴν γεγρανὴν καὶ φθαρτὴν ὑπεριδὼν δόξαν, καὶ τὰ δικαιώματα, Χριστοῦ πληρώσας ἄριστα, καὶ σαρκὸς τὰς ὀρέξεις, τῇ ἐγκρατεῖᾳ σθεσάμενος, πάτερ Διονύσιε ὅσιε.

Τὸν ἀνεξίκακον Μωσῆν ἐξήλωσας, τὴν τούτου Πάτερ ψυχὴν, καὶ τὴν ἰλαρότητα ὅλως ἐκμυησάμενος, καὶ τούτου τὸ μακρόθυμον

ἐν ἔργοις ἐπιδείξας, τὴν τοῦ παράφρονος ἀνοίαν, ἥνεγκας στεφρῶς ἱερώτατε.

Ν ὡν πεποιθὼς ἐπὶ τὴν σὴν κατέφυγον, ἀντίληψιν κραταιάν, καὶ πρὸς τὴν σὴν σκέπη, ὁλοφύχως ἐδραμον, καὶ γόνυ κλίνω Δέσποινα, καὶ θρηνῶ καὶ στενάζω, μὴ με παρίδῃς τὸν ἄθλιον, τῶν χριστιανῶν καταφύγιον.

Ὡδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Α 'πορήσαντες πάντες ὀδυνηρῶς κράζομεν, πρόφθασον θερμῶς ὡς προστατῆς καὶ σὴν βοήθειαν, ἡμῖν κατὰπεμψον τοῖς ἀναξίοις σου δούλοις πάντες Διονύσιε πιστῶν τὸ καύχημα.

Α 'λογήσας ἔων τῆδε, τὴν ἰδὸν ἅπασαν, σκύβαλον ἡγήσω καὶ τέφραν καὶ ματαιότητα, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντά, ὄμμα τὸ σὸν ἐπεκτείνας, τὸν Χριστὸν ἡγάπησας ὦ Διονύσιε.

Α 'αἶρόν, ὥσπερ ἄλλος τὴν σὴν ψυχὴν ἥνεγκας, θῦμα καθαρὸν καὶ ὡραῖον Χριστῷ μακάριε, ἄλλος γὰρ ὤσιε, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, τοῦτον ἐπεπόθησας ὦ Διονύσιε.

Α 'λήθῃ Θεοτόκον ὁμολογῶ Δέσποινα, σὲ τὴν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ἐξαφανίσασαν, ὡς γὰρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ Ἀδου, πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γῆν με βεύσαντα.

Δ 'ιάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου θεοφόρε, ὅτι πρὸς σὲ θερμῶς ἐν πίστει προστρέχομεν, ὡς ῥύστην εὐρόντες σε καὶ προστατήν.

Ε 'πίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ παννύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Εἴτα ἤχος Β'.

Π ρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι, Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Ὡδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Η 'φωταυγὴς σου καὶ φωτφόρος πανήγυρις, νῦν ἐπέστη πάντας καταυγάζουσα τοὺς περιθιόντας ἐν αὐτῇ καὶ τὸν δεδοκῶτα ὑπομο-

νήν σοι δοξάζοντας, καὶ σὲ μακαριούντας τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐπάρτας καθελόντα σοφὲ Διονύσιε.

Θ ἔσει Θεόν σε ἀπειργάσατο Κύριος, ὥνπερ πάλαι ἐκ φυγῆς ἡγάπησας καὶ εὐηρέστησας ἐπὶ γῆς, ὅθεν οἱ τιμῶντες τὴν φωταυγὴ σου πανήγυριν, δειχθείμεν τῆς ἄνω μέτοχοι βασιλείας, σαῖς πρεσβείαις σοφὲ Διονύσιε.

Τ ὦν Σαμουὴλ, τὸν δεύτερον ἐπιστήθιον Ἰωάννην, καὶ τὸν θεῖον Πρόδρομον πάντες πιστοί, ἄσπασι πιστῶς, θείαις ἐγκωμίων, νῦν συνελθόντες τιμῶμεν, αἶψα γὰρ τῇ Τριάδι παρεστῶς τῇ ἀφ' ἧς τῶν αἰτούντων πληροῖ τὰ αἰτήματα.

Σ ἐ τὴν ἀγνὴν, σὲ τὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον, μόνην φέρω τεῖχος ἀπροσμάχητον, καταφυγὴν σκέπην κραταιάν, ὄπλον σωτηρίας, μὴ με παρίδῃς τὸν ἄσωτον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ἀσθεκῶν συμμαχία, θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀντίληψις.

Ὡδὴ Ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Εὐχαρίστως βοῶ σοι, χαῖρε ἱερώτατε, πάντων βοήθεια τῶν πιστῶν καὶ σκέπη, χαῖρε ὄπλον λοιμοῦ ἀμυντήριον, χαῖρε ὁ προστατῆς καὶ βοηθὸς καὶ ῥύστης πάντων τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων ἐκ πίστεως.

Κ ρῖνον ὥσπερ παμμάκαρ ψαλμικῶς ἐν αὐλαὶ ταῖς τοῦ Κυρίου σου ἱερῶς ἀνέφυς, τὰς ψυχὰς καθιδύνων τῶν πίστει προσιόντων Ἰάτερ, ἱκετικῶς σε ἐξαιτούντων, τῆς γενένης ῥυθῆναι πρεσβείαις σου.

Μ ιμητὴς κατὰ πάντα τῶν πρὸ σοῦ γενόμενος, ὁσίων ἐνδόξε, νῦν ἐπαπολαύεις σὺν αὐτοῖς ἐν Ἀγίῳ σκηνώμασι, δωρεῶν ἀπείρων, ὥνπερ ἱκέτευε τυχεῖν με Διονύσιε πάτερ θεόσοφε.

Τ ἰ σοι δῶρον προσάξω τῆς εὐχαριστίας ἀνθ' ὥνπερ ἀπήλαυσα τῶν σὼν δωρημάτων καὶ τῆς σῆς ἀμετρήτου χρηστότητος, τοιγαροῦν δοξάζω, ὑμνολογῶ καὶ μεγαλύνω σου τὴν ἄφατον πρὸς με συμπόθειαν.

Ὡδὴ Σ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ν αμάτων τῶν ζωερῶν τερπόμενος, ἐν σκηναῖς ἐπουρανίαις παμμάκαρ, διηνεκῶς ἀπολαύεις γενναίως, αὐτομολήσας πρὸς ἄθλα καὶ σκάμματα. Διὸ μὴ παύσῃ χαλεπῶν, ἐκ κινδύνων ἐξαίρων τοὺς δούλους σου.

Ενάντησαν καὶ ἡμᾶς τοὺς πόθῳ Σοῦ, τὴν φαιδρὰν ἐπιτελοῦντας ἡμέραν, ἐν τῇ φοικτῇ τοῦ Δεσπότης τραπέζῃ ὡς παρρησίαν πλουτήσας πανένδοξε, τρανώτερόν τε καθορῶν, ὃν ἐν γῇ ἐκ καρδίας ἐπόθησας.

Αἰσχύνῃ τῶν ἀσεβῶν τὰ πρόσωπα, κατεκάλυψε θαυμάσιε Πάτερ, τῆς Σῆς γὰρ Κάρας ὁμοῦ καὶ Χειρὸς τε καὶ Σιαγόνος τὰ θεῖα τέραστιά, κηρύττουσι παναληθῆ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκάστοτε.

Οὐ κρύπτω σοὶ τὸν βυθὸν τοῦ ἐλέους, καὶ τὴν βρύσιν τῶν ἀπείρων θαυμάτων, καὶ τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον ὄντως, τῆς πρὸς ἐμὲ συμπαθείας Σοῦ Δέσποινι· ἀλλ' ἅπασιν ὁμολογῶ, καὶ βοῶ, καὶ κηρύττω καὶ φηγγομαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους Σου θεοφόρε, ὅτι πάντες πρὸς Σὲ θερμῶς ἐν πίστει προσπεύγωμεν, ὡς ῥύστην εὐρύντες Σὲ καὶ προστάτην.

Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

ὁ Ἱερεὺς.

Κοντάκιον πρὸς τὸ, Πρεσβεία θερμῇ.

Προστάτια θερμέ, καὶ πάντων καταφύγιον, καὶ νόσων δεινῶν ἀλεξίτηριον, ἐκτενῶς βοῶμεν Σοι Θεοφόρε Διονύσιε, πρόφθασον φάνηθι, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, Σὲ γὰρ μόνον ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλήθους πολλοῦ τοῦ λαοῦ, ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας· καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος ἤλθον ἀκούσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν· καὶ οἱ ὄχλουμένοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰάτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἔλεγε. Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ· Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι

χορτασθήσεσθε· Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν ὅτι γέλασητε· Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορήσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς ποιητῶν, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Δόξα ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίῳ. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων, ἐλέησόν με ὁ Θεός. *Καὶ τὸ προσήμενον*

Πρὸς τὸ, Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκ σῆς ψυχῆς ἀπορρίψας, κοσμητικῆς συγκρύσεως σεαυτὸν ἐμάχρυνας παναοίδημε· τῶν παθῶν ῥίζας γὰρ ἐκτεμῶν Ὅσιε, τῆς Τριάδος οἰκὸς γέγονας, ἥ καὶ τὸ τέμενος ἡγίρας τουτὶ τὸ πανέντιμον, διὸ καὶ τῆς ἐκλάμψεως, ταύτης συμμετέσχες ἐκάστοτε, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου, τελούντων τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν ἐν παρρησίᾳ δεόμενος πάντες Διονύσιε.

Σῶσον ὁ Θεός· ὅρα σελ. 55.

Ῥδὴ Ζ'. Παῖδες ἐβραῖων.

Πρόσθητι πάντων ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς δευτέρας τοῦ Δεσπότης παρουσίας τῶν ἐν πίστει φρουρῶν καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστην ἐχόντων σε πανόλβιε, ἐξαιρούμενος γεέννης.

Ρῆμα Θεοῦ ἐνίσχυσέ σε, ὥσπερ πάλαι τὸν Ἰωβ ἐπὶ κοπρίας· ἐρμυμένον δεινῶς, διὸ δαιμόνων θράσος εἰς τέλος καταβέβηκας, Διονύσιε τρισμακάρε.

Ιλαεὺς φάνηθι σοῖς δούλοις σοὶ προσπίπτουσιν ἐν ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης, ἀγαθὲ καὶ πιστὲ θεράπων τοῦ Κυρίου, ἵνα ὑμῶμεν Κύριον διὰ σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σκέπη γενοῦ καὶ προστασία καὶ ἀντίληψις καὶ καύχημα Παρθένε, γυμνωθέντι μοι νῦν ἀπάσης βοηθείας, ἀβοηθήτων δυνάμεις καὶ ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Ῥδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου Πατέρων τὸ ἀγλῆϊσμα καὶ τῶν πιστῶν ἡ δόξα, προσπεφυγότες πίστει τοὺς ἱκέτας σου λύτρωσαι κινδύνων, καὶ πειρατηρίων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης.

Φως ἐκλάμψαν ἐν τῇ καθαρωτάτῃ σου καρδίᾳ, γενναῖον πρὸς ἀγῶ-
νας, εἰργασατό σε πάτερ Διονύσιε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυ-
ψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Σολομῶντος τὴν φρόνησιν ἐκτίσω, Δαβὶδ τὴν πραότητα τρισμάκαρ,
καὶ ἀρετῶν πρὸς ὕψος τὸ ἀκρότατον ἔφθασας κραυγάζων, Κύριον
ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Περιστάσεις καὶ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὐροσάν με ἀγνὴ καὶ συμφο-
ραὶ τοῦ βίου καὶ πειρασμοὶ με πάντοθεν ἐκύκλωσαν, ἀλλὰ πρό-
στηθί μοι καὶ ἀντιλαβοῦ μου τῇ κραταιᾷ σου σκέπῃ.

Ῥδὴ Θ' Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Πρὸς τίνα καταφύγω ταῖς συμφοραῖς, ταῖς τοῦ βίου δεινῶς νῦν
κυκλούμενος; πού πορεύθω; τίνα δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; καὶ ποῖον
ἀντιλήπτορα, ῥύστην ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ θερμὸν προστάτην ἐν κινδύ-
νοις; εἰς σὲ μόνον καυχῶμαι, καὶ ἐπὶ σὲ θαρρῶν κατέρυγον.

Ψελλίζοντας ἐκ στόματος τὴν ὁδὴν, δεδεγμένος ἀντάμειψιν ῥίθου
μοι, ὥσπερ Χριστὸς πάλαι τὰ τῆς χήρας δύο λεπτά, προθύμως
διεῖξάτο, ἔχων παρρησίαν ὡς ἀγαθὸν ἀπείρων κληρονόμος, μεθέξεις
τῆς θείας, καταξιούμενος ἐκάστοτε.

Ως ἀτακτος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, στεφφώροος παρίστασαι ὅτιε τῷ
Λυτρωτῇ, ὅθεν τοῖς τελοῦσί σου τὴν σεπτὴν καὶ φωταυγῇ πανή-
γυριν, ἔλεων ἀπέργασαι ἐν δεινοῖς, αἰεὶ χειμαζομένοις, οἰκτεῖραι καὶ
τῆς θείας ἐπιτυγεῖν μακαριότητος.

Τὴν δεξιάν μου δέξαι τὴν πενιχρὰν καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδης καὶ
δάκρυα, καὶ στεναγμὸν, ἀλλ' ἀντιλαβοῦ μου ὡς ἀγαθὴ καὶ τὰς
αἰτήσεις πλήρωσον, δύνασαι γὰρ πάντα ὡς πανσθενούς Δεσπότης Θεοῦ
Μήτηρ, εἰ νεύσεις ἐτι μόνον, πρὸς τὴν ἐμὴν οἰκτρὰν ταπείνωσιν.

Ἀξίον ἐστὶν ὡς ἀληθὺς.

Βασάνων κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ νόσων ποικίλων, καὶ παν-
τοίων δεινῶν παθῶν, κακουχίας πάσης, φύλαττε τοὺς σοὺς δού-
λους, τοὺς ἐπικαλούμενους σε Διονύσιε.

Ὁς ἡ ἀκροστιχίς.

Νῦν τὸν ἐωσφόρον τὸν φωταυγῇ, μοναστῶν τὸ κλέος Διονύσιον οἱ
πίστοι ἀξίως τιμῶμεν, λοιμοῦ γὰρ καὶ κινδύνων, λυτρουταί τοὺς
ἐν πίστει αὐτῷ προστρέχοντας.

Γάσεων ὥφθη θεία πηγὴ, ἡ θεία σου Κάρα, τοῖς προστρέχουσιν εὐ-
λαβῶς, καὶ τούτοις παρέχεις ὑγίαν τὴν κατ' ἄμφο, ψυχῆς τε καὶ
τοῦ σώματος Διονύσιε.

Καλύπτει αἰσχύνῃ τῶν ἀσεβῶν, τὰς ὀφείας τρισμάκαρ, θεωροῦντές
σου τὴν ἰσχὺν τῆς θαυματουργίας, ἣν ἔλαβες θεόθεν, ὡς ἀμοιβὴν
τῶν πόνων σου τῆς ἀσκήσεως.

Οδηγήσον Πάτερ εἰς οὐρανὸν τοὺς νῦν προσκυνοῦντας τὴν ἀγίαν σου
δεξιάν, τὴν θείαν σου Κάραν, σεπτὴν τε σιαγόνα, καὶ τούτων
τὰ μεγάλα ἀνακηρύττοντας.

Λιμὴν σωτηρίας ἡ σὴ Μονή, ἐν ὧρει Ὀλύμπου καθοράται πανευ-
πρεπῶς, τοῖς χειμαζομένοις ἐν τοῖς δεινοῖς τοῦ βίου, καὶ πίστει
ἀδιστάκτῳ αὐτῇ προστρέχουσι.

Ανθρώποις καὶ κτήνεσι πανταχοῦ ὀξέως προφθάνων τὰς ἰάσεις Πά-
τερ σοφὴ ἀφθότως παρέχεις, ἐνθα τὸ ὄνομά σου θερμῶς ἐπικαλεῖ-
ται ὁ Διονύσιε.

Οδηγήσον Πάτερ εἰς οὐρανὸν τοὺς νῦν προσκυνοῦντας τὴν ἀγίαν σου
δεξιάν, τὴν θείαν σου Κάραν, σεπτὴν τε σιαγόνα, καὶ τούτων
τὰ μεγάλα ἀνακηρύττοντας.

Πλάτενα καὶ ἅγαι αἱ Μοναὶ αἱ τῶν Μετεώρων, καὶ Ὀλύμπου ἡ
κορυφὴ, τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, συνάμα τῷ Πηλῖῳ πληθὺν τῶν σῶν
θαυμάτων ἀνακηρύττουσι.

Ελκε τῆς ψυχῆς μου τὰ χαλεπὰ, θεράπευσον Πάτερ δέομαί σοι
ὁ ταπεινός, ἀχρεῖος ἱκέτης, καὶ καταξίωσόν με τῆς δεξιᾶς μερί-
δος τῇ μεσιτείᾳ σου.

Στόματα καὶ γλῶτται τῶν ἀσεβῶν, φιμώθητε πάντα, βλασφημοῦν-
τα φρενοβλαβῶς, ἰδοὺ γὰρ ὁ μέγας τῶν εὐσεβῶν προστάτης, ὁ
θεῖος Διονύσιος νῦν γεραίρεται.

Ισχύει τὰ μέγιστα ἀσκητὰ, δικαίου δεήσεις εὐμενίσαι τὸν φοβερόν Θεὸν κατὰ δούλων δικαίως ὀργισθέντα, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ.

Εὐφραίνονται Πάτερ οἱ εὐσεβεῖς τῆς Μακεδονίας, Θεσσαλίας χριστιανοί, ὡς ἀξιωθέντες τῆς ἀντιληπτικῆς σου μεγίστης βοηθείας ὦ Διονύσιε.

Πάτερ Διονύσιε! βοηθὸς γενοῦ καὶ προστάτης εὐσεβεῖσι χριστιανοῖς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πᾶσα μετὰ Θεὸν καὶ Θεοτόκον ἡ ἐλπίς ἡμῶν Πάτερ ἐστήρικται.

Ελέησον, οἰκτερον καὶ ἐμὲ, Θεὲ ἐλεήμων, ὁ τὰ σύμπαντα ἐλεῶν ἐλεῖ ἀφάτω σῆς ἐλεημοσύνης, πρεσβείαις τοῦ ῥαίου Διονυσίου.

Τὸ τρισάγιον καὶ καθεξῆς. Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ἀσπασμὸν φάλλομεν τὸ, Πᾶσαν ἡδυπάθειαν. Ὅρα εἰς σελ. 63.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

Εὐχαὶ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μοδέστου
λεγόμεναι εἰς ποιμένα, ἐρίφια, βουκόλια, μελίσσια,
χωράφια καὶ κήπους.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Επικαλούμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν κατελθόντα ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων, καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καθὼς ἠθέλησας, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα, καὶ ζῶν τῷ κόσμῳ δωρησάμενον.

Επάκουσόν μου τοῦ δούλου σου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ δεομένου σου. Ὅπως πρεσβείας τῆς παναγίας Μητρός σου καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος, οὐ μὴ

ἐπέλθῃ εἰς τὴν ποιμνὴν ταύτην, μήτε ἐπὶ τούτων τῶν Βοῶν διαβολικῇ τις συμφορὰ, ἢ ἄλλῃ τις νόσος. Ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δεήσιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου φιλόνηρωπε Κύριε, καὶ ἀποδώξον ἀπὸ τὴν ποιμνὴν ταύτην, καὶ ἀγέλην τῶν Βοῶν, πᾶν εἶδος ἀσθενείας, καὶ οὐ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῇ οἰαδήποτε νόσος οὐδέποτε, οὔτε πειρασμός, ἀλλὰ μενέτω σῶα καὶ ὑγιή. Ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ λεγομένη εἰς βλάστην βοῶν,
ἐρίπων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν
καὶ μελισσῶν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος. Ὁ πᾶσαν τὴν νοστήν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐκχέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ σοῦ δημιουργηθέντα· ὁ διὰ τῆς παναγίας προνοίας σου πάντων προνοῶν καὶ πάντων κηδόμενος τῶν κτισμάτων σου· αὐλῶν, ὕλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμφύγων, ἀψύγων, ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχάτων, οὐδὲν γὰρ ἀπρονόητον, οὐδὲ ἡμελημένον παρὰ σοὶ τῷ ποιητῇ καὶ προνοητῇ τοῦ παντός. Σὺ εἰ ὁ ἀνοίγων τὴν χεῖρά σου καὶ ἐμπιπλὼν πᾶν ζῶον εὐδοκίας. Σὺ εἰ ὁ ἐξαποστέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ γλὸν, ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. Σὺ εἰ ὁ πάλαι τὰς τῶν ζῶων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ ἀνωτέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζῶων τῶν Αἰγυπτίων. Σὺ εἰ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οἰκονομίας, καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦ ἔστι τὸν διάβολον καὶ τῷ θανάτῳ σου θανατώσας τὸν θάνατον. Σὺ εἰ ὁ δι' ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου σου τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας, τὸν τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῷ ἑαυτοῦ ἰῷ διαφθείραντα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκρωθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει σου ἀναστήσας, τὸν δὲ εἰς τοῦτο ἀναστήσαντα συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῇ γενέσθαι παρασκευάσας ὁμνῶντα μηδέποτε προσεγγίσει τολμήσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθῇ τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα. Σοῦ τοίνυν δεόμεναι, Δέσποτα πανάγαθε καὶ Παιτὰ τοῦ παντός, καὶ σὲ ἱκετεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον, ἐπάκουσον ταύτης μου τῆς δεήσεως, καὶ ἀπέ-

λασον πάσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν (βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν καὶ τῶν λοιπῶν ζώων) τῶν εἰς χρεῖαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου, τῶν ἐπικαλουμένων σε τὸν δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα.

Καὶ δὸς Κύριε πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου, εἰρήνην σταθεράν, πληθυσμὸν ζώων, ἀφθονίαν σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἄφεισι ἁμαρτιῶν, σωματῶν ὑγείαν, καὶ τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ἰδίαις σπλάγχνοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτεῖρον τὰ πάσχοντα ζῶα, τῇ ὀρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγγελῶν θεριζόμενα. Καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνοις τοῖς μυκηθμοῖς καὶ ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάνηροις φωναῖς, τὸ πάθος καὶ τὴν ὁδύνην αὐτῶν ἐλεεινῶς ἐξαγγέλλοντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν τούτων ἔλκεσθαι. «Εἰ γὰρ δίκαιος οἰκτεῖροι ψυχᾶς κτηνῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτερήσεις ταῦτα Σὺ ὁ τοῦτων Ποιητὴς καὶ Προνοητής;» Σὺ γὰρ εὖσπλαγγνε, καὶ τῶν ἐν τῇ Κιβωτῷ ζώων ἐμνήσθης, ὑπὸ τῆς οἰκείας χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου νικώμενος. Ἴνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν βοῶν καὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζώων καλλιεργῇται μὲν ἡ γῆ, αὐξάνωσι δὲ οἱ καρποί, καὶ ἀφθόνως οἱ δούλοι σου οἱ ἐπικεκλημένοι τὸ ὄνομά σου, ἀπολαύωσι τῶν ἰδίων χειρῶν. Ἐκ τούτων δὲ, πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ δοξάζωσι μὲν σε τὸν χορηγὸν παντός ἀγαθοῦ, τιμῶσι δὲ καὶ τὸν σὸν δούλον καὶ ἐκτετην θερμότατον τῆς παντοκρατορικῆς βασιλείας σου.

Ὡς πρέπει πάντα δοῦναι τιμὴν καὶ προσκύνησιν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ἁγίου ΠΑΠΑΣ